

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Segon període

Sèrie C - Número 130
12 de juny de 2013

Comissió d'Igualtat de les Persones

Presidència de la I. Sra. Marta Ribas Frías

Sessió núm. 5

Dossier

SUMARI

Compareixença

d'una representació de l'Associació de Dones Emprenedores per a informar sobre la situació de les dones al món laboral i sobre les necessitats en polítiques actives d'igualtat en empresa i ocupació (tram. 357-00068/10) p. 3

Compareixença

d'una representació de la Xarxa de Dones Directives i Professionals de l'Acció Social per a informar sobre la situació de les dones al món laboral i sobre les necessitats en polítiques actives d'igualtat en empresa i ocupació (tram. 357-00069/10) p. 6

Proposta de resolució

sobre les mesures de racionalització dels horaris laborals per a la conciliació de la vida personal, laboral i familiar i l'impuls d'aquestes mesures (tram. 250-00161/10) p. 20

Proposta de resolució

sobre la regulació de l'ús del burca (tram. 250-00290/10) p. 25

Proposta de resolució

sobre la revisió del Pla estratègic de polítiques de dones 2012-2015 (tram. 250-00388/10) p. 32

Proposta de resolució

sobre una nova redacció de la proposta de decret de regulació del Consell Nacional de les Dones de Catalunya (tram. 250-00389/10) p. 36

Sol·licitud de compareixença

de Miguel Ángel Aguilar, fiscal interlocutor en delictes d'odi i discriminació de la Fiscalia Superior de Catalunya, perquè informi sobre la tasca de la Fiscalia contra l'homofòbia i els delictes vinculats a l'orientació sexual (tram. 356-00230/10) p. 40

Sol·licitud de compareixença

d'una representació de la Xarxa de Migració, Gènere i Desenvolupament perquè informi sobre l'agenda política de la Xarxa (tram. 356-00245/10) p. 40

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallol Traductors Associats · Imprès al Parlament
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 5

La sessió s'obre a les quatre de la tarda i deu minuts. Presideix Marta Ribas Frías, acompanyada del vicepresident, Sergio Santamaría Santigosa, i dels secretaris en funcions Josep Cosconera Carabassa, Roger Torrent i Ramió i Teresa Vallverdú Albornà. Assisteix la Mesa el lletrat Xavier Muro i Bas.

Hi són presents els diputats Ramona Barrufet i Santacana, Cristina Bosch i Arcau, Violant Cervera i Gòdia, Xavier Cima Ruiz, Xavier Crespo i Llobet, Anna Figueras i Ibáñez, Annabel Marcos i Vilar, Marta Pascal i Capdevila i Anna Solé i Ramos, pel G. P. de Convergència i Unió; Rosa Amorós i Capdevila i Marta Vilalta i Torres, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Montserrat Capdevila Tatché, Marina Geli i Fàbrega i Eva Granados Galiano, pel G. P. Socialista; Rafael López i Rueda i Fernando Sánchez Costa, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Laura Massana Mas, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i Inés Arrimadas García, pel G. P. de Ciutadans.

Assisteixen a aquesta sessió la secretària d'organització de la Xarxa de Dones Directives i Professionals de l'Acció Social, Sònia Fuertes Ledesma, i la presidenta de l'Associació de Dones Emprenedores, Lourdes Ribes Garcia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença d'una representació de l'Associació de Dones Emprenedores davant la Comissió d'Igualtat de les Persones per a informar sobre la situació de les dones al món laboral i sobre les necessitats en polítiques actives d'igualtat en empresa i ocupació (tram. 357-00068/10). Comissió d'Igualtat de les Persones. Compareixença.

2. Compareixença d'una representació de la Xarxa de Dones Directives i Professionals de l'Acció Social davant la Comissió d'Igualtat de les Persones per a informar sobre la situació de les dones al món laboral i sobre les necessitats en polítiques actives d'igualtat en empresa i ocupació (tram. 357-00069/10). Comissió d'Igualtat de les Persones. Compareixença.

3. Proposta de resolució sobre les mesures de racionalització dels horaris laborals per a la conciliació de la vida personal, laboral i familiar i l'impuls d'aquestes mesures (tram. 250-00161/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la Proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 31, 46; esmenes: BOPC 59, 46).

4. Proposta de resolució sobre la regulació de l'ús del burca (tram. 250-00290/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació (text presentat: BOPC 46, 57).

5. Proposta de resolució sobre la revisió del Pla estratègic de polítiques de dones 2012-2015 (tram. 250-00388/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació de la Proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 68, 84).

6. Proposta de resolució sobre una nova redacció de la proposta de decret de regulació del Consell Nacional de les Dones de Catalunya (tram. 250-00389/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació de la Proposta de

resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 68, 85).

7. Sol·licitud de compareixença de Miguel Ángel Aguilar, fiscal interlocutor en delictes d'odi i discriminació de la Fiscalia Superior de Catalunya, davant la Comissió d'Igualtat de les Persones perquè informi sobre la tasca de la Fiscalia contra l'homofòbia i els delictes vinculats a l'orientació sexual (tram. 356-00230/10). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari Socialista, Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Grup Parlamentari de Ciutadans, Grup Mixt. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

8. Sol·licitud de compareixença d'una representació de la Xarxa de Migració, Gènere i Desenvolupament davant la Comissió d'Igualtat de les Persones perquè informi sobre l'agenda política de la Xarxa (tram. 356-00245/10). Marta Ribas Frías, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

La presidenta

Obrim la sessió d'aquesta Comissió d'Igualtat de les Persones.

Com saben els grups, avui començarem amb dues compareixences de les diverses que hem anat fent i farem sobre el món de l'ocupació, treball i dona.

Compareixença

d'una representació de l'Associació de Dones Emprenedores per a informar sobre la situació de les dones al món laboral i sobre les necessitats en polítiques actives d'igualtat en empresa i ocupació (tram. 357-00068/10)

Avui farem les dues compareixences de la representació de l'Associació de Dones Emprenedores, Asodame, i de la Xarxa de Dones Directives i Professionals de l'Acció Social, dues compareixences en què he demanat a les compareixents que s'ajustin el màxim possible a quinze minuts de compareixença en aquesta primera intervenció. Seran les dues següents, i després hi hauria la intervenció per part de les portaveus o els portaveus dels grups parlamentaris, en què també demanaria que ens ajustem el màxim possible a un màxim de deu minuts per intervenció per grup, fent referència a totes dues compareixences –dubtes, qüestions, posicionaments que s'hagin de fer–, i així després poder fer el més breu possible també en un segon torn per part de les compareixents les respostes.

Som-hi, doncs, comencem amb la compareixença de la senyora Lourdes Ribes Garcia, presidenta de l'associació de dones emprenedores Asodame.

Lourdes Ribes Garcia (presidenta de l'Associació de Dones Emprenedores)

Bona tarda a totes i a tots. Moltes gràcies per comptar amb nosaltres per parlar de dona i treball. Nosaltres ho intentarem ampliar a la nostra visió, que també incorpora l'emprenedoria, però sí que hem fet una mica de recull d'informació per poder situar-nos tots plegats, i totes, sobre el que estem parlant.

És clar, estem aquí per intentar millorar, no?, tant en el món laboral com en la creació d'empreses en tant que autònomes o professionals. Vosaltres heu titulat: «Polítiques actives d'igualtat, situació de les dones i necessitats en polítiques actives d'igualtat en empresa i ocupació.» És cert que s'han de fer polítiques actives, però quan nosaltres hi pensem ens costa trobar sortides intel·ligents o creatives. Hem distribuït la nostra aportació en cinc eixos, on primer explicarem qui som, perquè tothom ens conegui una mica, i així sabreu d'on ve la nostra aportació; hem recollit unes quantes estadístiques; parlarem que aquestes estadístiques s'estan produint en un determinat context; quins reptes tenim, i quines propostes us plantegem.

Nosaltres som una entitat que reuneix dones emprenedores, i entenem l'emprenedoria com el que fa una persona que s'enfoca a una nova empresa, aventura o idea i assumeix la màxima responsabilitat dels riscos, tant perquè li surti bé com perquè potser no li surti tan bé. L'eix principal de treball, que quan hi penso ens..., hem, diguem-ne, sistematitzat sempre ha sigut donar caràcter de normalitat al fet emprendre per part de les dones, que les dones no tenen per què sentir-se extraviesades en el món de la creació d'empresa o de la consecució de recursos a través del seu propi treball, i això ho estem aconseguint. Sempre que tenim trobades totes les companyes surten amb la idea que, que bé!, que he pogut compartir temes d'empresa amb algú del meu mateix tarannà.

Tenim una web, allà on vosaltres podeu aprofundir, si voleu, amb informacions; fem trobades –això és sistemàticament i mensualment, i a vegades dos cops per mes–, i quan hi han eleccions convidem els partits polítics perquè coneguin les nostres dones i a l'inrevés, i esmorzem i parlem dels seus programes. Doncs, mira, els temes són economia, habilitat, ciència, coneixements, societat, desenvolupament personal, negocis, etcètera: tot allò que ens serveix per desenvolupar-nos en tant que persones i en tant que emprenedores, en tant que gent vinculada a l'economia i a l'empresa.

Tenim un fòrum privat, totes les sòcies s'hi poden interrelacionar amb totes; és totalment obert, sense filtres. Hi ha un directori que editem periòdicament perquè tothom sàpiga de tothom, almenys quant a les seves dades bàsiques de contacte, i què fa la seva empresa o què fa com a persona professional, i donem guardons a dones que trobem que se signifiquen per la seva emprenedoria social o per la seva emprenedoria dins d'una empresa o per la seva emprenedoria en el món de la creació de la pròpia empresa.

Treballem en força àmbits, com per exemple mentoratge: mentorem..., les nostres sòcies fan de mentores de dones que s'acosten a la nostra entitat per sentir-se

acompanyades, per sentir-se que no l'erren, diguem, a l'hora de crear la seva empresa o el seu lloc de treball. Aquesta és una labor que fem absolutament desinteressadament, però creiem que algú l'ha de fer, perquè hi ha molts suports formatius a nivell d'institucions, però quan es tracta que la persona ja està en marxa o ja vol estar en marxa i necessita el recolzament d'una persona ja experta no hi han tantes alternatives, i ho assumim nosaltres.

Fem assessorament, participem en jornades, fem formació, defensem l'Equal Pay Day –que és una iniciativa que va venir d'Estats Units i que s'ha acabat implantant a Europa gràcies al Club BPV–, mirem d'internacionalitzar-nos, treballem en projectes europeus, estem al Lobby Europeu de Dones, treballem molt per a congressos i vam engegar fa un temps..., que això també ens dirà molt de com les dones ens comportem en aquesta societat, que diu la Carme Garcia Ribas que en el social som convidades; no ens sentim amfitriones, diguem, no?

Les dones deixen molt pocs greuges posats allà; només recollim greuges vinculats a la feina o al món econòmic, i la persona pot esplaïar-se a dir: «Doncs, a mi m'ha passat això, a mi m'han fet allò», el que sigui. I se'n recullen molt pocs i periòdicament fem publicitat d'aquesta vessant a la nostra web. És com si no tinguéssim queixes, no?, per fer-les públiques, i això que no es dona al públic, no es pot publicar el nom de la persona.

Les activitats de les associades són de tota mena. A vegades fem recompte i diem: «Bé, és que no es repeteix exactament cap –cap– professió», no? Jo no sé si la presidenta us farà a mans aquest powerpoint i llavors... Ho dic per ser fidel als quinze minuts, si no llegirem aquí molta estona.

Hem participat en algun estudi, exactament de responsabilitat social a les empreses gestionades per dones; interactuem amb l'entorn sempre que ens criden, que siguin consells de dones..., o sigui, en tota mena d'activitats que ens sol·liciten jo mateixa o qualsevol altra companya de la junta mireu d'estar-hi presents, perquè creiem que sense visibilitat en aquesta societat d'ara és més difícil fer canviar coses, no? Estem a la Mostra d'Associacions de Barcelona i participem en projectes europeus, fins ara ja tres.

Com ho fem? Aquí està el quid de la cosa, perquè som un equip de persones que treballen voluntàriament. Comptem amb les quotes d'unes sòcies, que fins ara vénen a ser uns vuit mil euros a l'any, que vol dir que ja us podeu imaginar el que es pot fer amb això; doncs, fem moltes coses, amb patrocinis que a vegades tenim de les sòcies. I comptem amb el suport d'algunes administracions, però directament –ja ho han de saber vostès i per nosaltres és claríssim–, que només quan engeguem algun projecte concret on som coresponsables del cost del projecte; mai l'Administració sufragava cap despesa interna nostra de cap mena.

Bé, la segona fase de la nostra aportació: un cop hem vist qui som, farem un ràpid repàs d'estadístiques que hem recollit, no? Les dones emprenedores són l'11 per cent de les dones ocupades, i d'aquest 11 per cent

el 7,3 no tenen nòmines al seu càrrec. Es fa molt palès que la dona no sol contractar gent; no sé si és perquè som molt perfeccionistes i ho volem fer tot nosaltres o perquè no en tenim l'hàbit. Comparativament, els homes emprenedors són el 20 per cent dels homes ocupats, i d'aquest 20 per cent el 12,4 per cent no tenen nòmines al seu càrrec i el 7,3 tenen persones treballant al seu càrrec, o sigui, els homes tendeixen més a buscar col·laboracions.

Del total de persones emprenedores, les dones són el 34 per cent, i els homes, el 66; es diu que la crisi ha fet augmentar el nombre de dones emprenedores, que abans era el 30,8. Les dones estan més presents en els segments de menor renda mitjana prèvia a l'emprenedoria i en canvi assumeixen més responsabilitats familiars, per tant, porten més càrrega que els homes tant si estan en el món de l'empresa com si emprenen pel seu compte. Les dones opten per iniciatives de menor dimensió, i per tant menys dirigides a la creació de llocs de treball i a la internacionalització, cosa que també vol dir –que no diu això– que les dones tendim a treballar més en l'àmbit local i tendim menys a tancar portes i anar-nos a instal·lar a qualsevol altre país, per tant, som una economia lligada o la nostra feina està molt lligada al territori. Als llocs de direcció, amb la crisi la població total de dones ocupades és del 3,7 per cent, on abans era el 6,6 per cent.

Càrrecs directius. Mireu, a mi em fa gràcia, els ho vull fer ressaltar, no? 31 per cent a la direcció financera. O sigui, on més estem presents a les empreses és a la direcció financera. Ara direu: «I als bancs, que toquen finances? I a la borsa, on estem?» Vol dir que les empreses compten amb nosaltres per manegar els seus diners, però quan vénen els grans diners, els de la macroeconomia, doncs, no hi som gaire presents. Ens ho hauríem de fer mirar. Recursos humans, control i direcció de màrqueting, totes aquestes àrees són més com humanistes, no?

Les estadístiques segueixen dient: la desocupació femenina és del 10,8 per cent a la Unió Europea enfront del 10 per cent de la masculina. Bé, em sembla que estem molt a prop. La taxa d'ocupació femenina a la UE és del 58 per cent de la població, enfront del 70 per cent de la masculina. Per tant, la desocupació femenina també podria venir donada perquè la gent no s'apunta als llocs on..., perquè ja desisteix, potser, abans d'intentar trobar feina. I de les dones, ui!, que treballen el 32 per cent ho fa a temps parcial; ens diuen que del 17 per cent al 18, el 2009, i al 16 el 2010. La diferència salarial és la diferència salarial en percentatge entre homes i dones, però Comissions Obres diu que estem entre el 28 i el 29 per cent de diferència. Això ve a sumar-se al fet que quan parlem de dones sistemàticament tot és molt fosc, tot és molt núvol i està ple de fums estranys.

Més dades. A dalt de la piràmide dels mil·lionaris del món hi ha una dona en el lloc nou, i és la vídua del fundador de L'Oréal. A Estats Units hi ha tres dones en els primers vint-i-quatre llocs; dues són hereves del propietari de Wal-Mart, que si estigués son pare viu, doncs, no hi serien, i l'altra és la vídua de l'Steve Jobs. A Catalunya, doncs, hi tenim també homes. bàsicament, i l'única dona que podríem dir que està a Es-

panya amb molts recursos és la duquessa d'Alba, però ningú s'atreveix a posar-la en cap llista mundimundial perquè ni saben el que té.

Les estadístiques no diuen que no és només al món laboral que les dones aconseguixen recursos per viure, que el benestar econòmic de les dones també passa per quanta propietat està a les seves mans, cosa que jo ja des d'aquí demano a aquesta comissió que per favor en algun moment s'abordin –en els temes d'igualtat– els temes de propietat, perquè si fóssim propietàries de les accions de les grans corporacions segurament estaríem més als consells d'administració, que hi ha vegades que ens diuen que no hi som: bé, no hi som perquè no tenim propietat. En una societat com la nostra que malauradament, i per poc que ens agradi, es fa molta veneració al diner, nosaltres no en rebrem mai, de veneració, sempre serem excloses. És el peix que es mossega la cua. Més de dos mil anys d'història on hem estat excloses de la propietat no els salvarem amb polítiques locals concretes que millorin la situació laboral de les dones.

Les estadístiques tampoc no diuen qui mana, els que manen en el camp econòmic. El 5 per cent de les entitats financeres de la Unió Europea estan ocupades per dones, només el 5 per cent. Tots els governadors dels bancs centrals dels vint-i-set estats són homes; aquests senyors no pensen en nosaltres perquè no hi poden pensar, perquè no és el seu dia a dia. I a Espanya, doncs, bé, també estem bastant com malament.

Vaig molt ràpid i em sap greu, perquè jo m'havia preparat una xerrada una mica més llarga per posar-vos més en situació i en veure que són quinze minuts..., dallò.

Volia dir-vos –i miraré de no estendre'm gaire: aquests comportaments econòmics, en quin marc es produeixen, d'acord? La testosterona. Mireu, hi ha uns estudis de fa un parell d'anys que diuen que la testosterona, malgrat ens sàpiga greu o no –que nosaltres en tenim una miqueta i que vosaltres, homes, en teniu més–, limita la capacitat empàtica, que vol dir que a un home li és més difícil, malgrat que vulgui o que en tingui la intenció, d'interpretar la necessitat d'un altre o el desig d'un altre, o la comprensió d'un entorn donat, cosa que..., l'oxitocina, que és una hormona que està més en les dones, és responsable d'afavorir l'efecte emocional. I també, com que hi ha menys càrrega de testosterona, no solament som més afectuoses, nosaltres, sinó que a més a més ens adonem més del que passa a l'entorn, amb el qual haurem de fer alguna cosa.

En l'activitat humana, i aquí he volgut posar aquest exemple perquè si parlem de fer normes i ens hi pensem dues vegades..., perquè s'ha descobert que hi ha unes neurones que en diuen «especulars». Què vol dir? Mireu, un senyor li ensenya la llengua a un mico i el mico li treu la llengua, això és degut al fet que una part del nostre cervell copia a tota velocitat. Per què dic això amb relació a les normes? Perquè mentre una persona actua com a model la possibilitat de ser copiada és molt ràpida, però quan estem dictant què s'ha de fer aquest..., va més lent i per tant no pot combatre amb la còpia. Si no som capaces o capaços de crear

models on la igualtat sigui una realitat, encara que fem moltes lleis i moltes normes el fàcil és que la gent busqui rodejar-les i mirar d'escapolir-se, i no parlaríem d'invertir en vigilants, diguem-ne, que miressin que es compleix la norma. O sigui, les normes –em sap greu, perquè estic al Parlament– són insuficients, el que es necessita actualment són els models.

Com que us he parlat de molècules us he de parlar de l'epigenètica, que diu que encara que portem un ADN determinat l'entorn condiciona com es desenvolupen les molècules. Per tant, no ens agafem, doncs, tant a la part d'ADN i sí, per favor, enfoquem-nos a modificar-nos, perquè també es pot fer, i així podem crear aquesta societat de la qual presumim del tercer mil·lenni, no? (*Veus de fons.*) Perdona? (*Pausa.*) Sí. En l'activitat humana, que és allà on tenen lloc les relacions d'empresa i d'economia i laborals, s'aplica també la intel·ligència emocional, o hauríem d'atendre-la més, no? I l'empatia i la percepció de l'altre és més de les dones, per tant l'economia, els llocs de treball, les situacions laborals, en tant que són els homes que manen, serà *molt* difícil que les puguem modificar si no és canviant models.

Puc seguir, no? (*Pausa.*) La Constitució ens diu que som iguals davant de la llei fa vint-i-cinc anys, però una primera llei d'igualtat salarial..., vint-i-un anys després. Les estadístiques –ja hem dit que hi ha un núvol, no?– no se sap mai si són certes i quines són. Espero que la presidenta us passi les nostres peticions, perquè en són moltes i variades, perquè no s'entén que la nostra societat, sent tan avançada científicament des del punt de vista de l'enginyeria, des del punt de vista del control, de la subsistència, des del punt de vista de la medicina, que a Europa estem tirant la meitat els aliments... O sigui, estem en un nivell de domini de l'entorn, de control de la situació, que no s'entén que seguim mantenint aquestes diferències o aquest menysteniment dels talents de la dona en els àmbits del treball i del món econòmic.

Teniu una llista molt àmplia, jo realment espero que us la llegiu. Dir-vos que nosaltres com a associació estaríem encantades que també de la vessant econòmica d'aquest Parlament ens convidéssiu, perquè estem desatenent, segurament, el nínxol de veritable evolució en positiu d'una economia que està molt malmesa; està malmesa per qüestions emocionals, i justament a nosaltres se'ns acusa... Per qüestions emocionals vull dir: la gent s'ha hipotecat i els bancs han fet tot un joc de deixar diners en una espècie d'espiral emotiva indocumentada, no?, i aquí les emocions sembla que han quedat: «¡Ah!, como que no pasa nada», i a nosaltres quan se'ns nega la capacitat de dirigir, o de manar, o..., doncs: «Es que somos muy emocionales.» Pensem-hi.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Evidentment, qualsevol documentació que ens facin arribar les dues ponents que –ara, de fet, també hi haurà un powerpoint–..., la farem arribar a tots els grups i la tindreu a la vostra disposició, i per tant podríem continuar segurament, de fet, aquest de-

bat. Ara hi haurà intervencions i tindreu un torn de rèplica, però..., després *a posteriori* d'aquesta comissió, a partir, doncs, dels correus electrònics, contactes personals o el que calgui.

Compareixença

d'una representació de la Xarxa de Dones Directives i Professionals de l'Acció Social per a informar sobre la situació de les dones al món laboral i sobre les necessitats en polítiques actives d'igualtat en empresa i ocupació (tram. 357-00069/10)

Donem ara la paraula, en nom de la Xarxa de Dones Directives i Professionals de l'Acció Social, a la seva secretària d'organització, la Sònia Fuertes Ledesma. Aprofito, per cert, que no ho he fet abans, per saludar la resta de membres tant d'Asodame com de la Xarxa que han vingut a acompanyar-nos.

Sònia Fuertes Ledesma (secretària d'organització de la Xarxa de Dones Directives i Professionals de l'Acció Social)

Bona tarda. Moltes gràcies per convidar-nos aquí al Parlament a la Comissió d'Igualtat.

Avui nosaltres els presentarem la Xarxa de Dones Directives i Professionals de l'Acció Social i presentarem també algunes dades, algunes de caire general i d'altres referides al que fa el tercer sector social. En primer lloc, en una primera part de la presentació parlarem de la Xarxa de manera molt sintètica, quines són les seves activitats i les seves línies de treball, i després exposarem les dades.

La Xarxa de Dones Directives i Professionals de l'Acció Social és un espai impulsat per ECAS, Entitats Catalanes d'Acció Social, i té per objectiu potenciar la presència i la visibilitat de les dones a les organitzacions del tercer sector social. La història de la Xarxa arrenca aproximadament fa uns quatre anys amb un estudi de conciliació que es va fer per part d'ECAS, i en aquell moment i a partir d'aquesta inquietud nosaltres vam començar a copsar la necessitat de donar més impuls a la presència de les dones i de les dones directives en l'acció social. En aquest moment som 143 dones adherides; n'hi ha un 54 per cent que són directives; un 23 per cent, comandaments, i un 23, també tècniques, i la majoria d'elles treballen en organitzacions no lucratives.

La Xarxa neix amb un doble propòsit: d'una banda volem que les organitzacions del tercer sector social, i especialment ECAS, esdevinguin referents polítics i socials com a entitats que incorporen principis i valors de l'equitat de gènere i l'eradicació de les discriminacions per raó de sexe, i d'altra banda volem visibilitzar l'aportació de les dones a les organitzacions del tercer sector i sensibilitzar l'entorn del valor de l'equitat de gènere com a motor imprescindible per avançar cap a organitzacions més justes, solidàries i eficients. Nosaltres entenem que en el tercer sector social tenim la responsabilitat d'afavorir l'equitat, i en aquest sentit el gènere és una qüestió que s'ha de contemplar com a qüestió prioritària.

Per fer realitat els nostres objectius impulsem diverses línies de treball. D'una banda, elaborar una diagnosi, fer un seguiment de la realitat del tercer sector, que en aquest sentit hem iniciat una col·laboració amb l'Observatori del Tercer Sector per tal de poder incloure dades sobre el sector en clau també de gènere; impulsar propostes per fer efectiva la incorporació de la perspectiva de gènere en la gestió i el funcionament de les organitzacions del tercer sector i fomentar la implementació de mesures de conciliació –després en parlarem, quan arribem a les propostes; fer incidència política i social amb relació a les polítiques de gènere i d'igualtat d'oportunitats en tots els àmbits d'acció del tercer sector –aquesta línia avui l'hem deixat de banda perquè llavors era massa ampli el tema, però també és una línia en què nosaltres volem treballar especialment–, i articular i vertebrar la col·laboració amb altres xarxes i organitzacions enfocades al mateix objectiu.

Quines han estat les activitats? La Xarxa com a tal té una història relativament breu. Fa un any que va començar a caminar, i una de les activitats que hem iniciat són els Diàlegs de la Xarxa. Vam fer un primer diàleg per treballar tot el tema de lideratge, i estem treballant ja en un segon diàleg que farem després de l'estiu, segurament, que parlarà de polítiques europees al voltant de la dona. El 20 de març vam fer una primera jornada de DDiPAS, on també vam poder comptar amb l'aportació de Lourdes. En aquest cas, nosaltres vam treballar al voltant de models d'economia com l'economia del bé comú.

Una altra qüestió que s'ha impulsat des de la Xarxa és el premi ASPÀSIA, en defensa de l'equitat de gènere, que té per objectiu visibilitzar, valorar la trajectòria vital i professional de persones que amb les seves iniciatives hagin afavorit l'equitat de gènere i hagin treballat en defensa de l'apoderament de les dones. I també tenim un espai de participació, que és el blog. En aquest blog hem tingut diverses seccions de participació –una al voltant, per exemple, de les quotes–, i ara darrerament hem obert una secció de denúncia. Bé, la proposta és enviar fotos on sigui, on es faci palesa l'absència de dones en llocs de decisió de direcció.

Entraríem a veure el que serien algunes dades, algunes d'elles de caire més general i altres relatives al tercer sector. Bé, com ja s'ha dit aquí, l'equitat de gènere i la igualtat d'oportunitats és un tema que ha pres força en els darrers anys, i això ha afavorit que hi hagin polítiques, organismes, serveis orientats a garantir aquests principis i a eradicar les desigualtats històriques entre homes i dones. Hem anat guanyant, d'alguna manera, espais en l'àmbit laboral, s'han promogut lleis per avançar en l'eradicació de les discriminacions i de les desigualtats. Ara bé, a la pràctica la participació econòmica i laboral de les dones continua marcada per profundes bretxes relacionades amb la segregació ocupacional i la discriminació de gènere en el treball. Entenem que aquest fet suposa una vulneració dels drets humans, una profunda injustícia i un absurd desaprofita ment del talent femení. El sostre de vidre i el terra enganxós marquen, al nostre parer, la relació de les dones amb els mercats laborals i el teixit empresarial.

Parlem ara de la bretxa salarial. La bretxa salarial és una constant: la diferència entre homes i dones a nivell directiu és d'un 33,2 per cent; en llocs administratius la bretxa en la retribució arriba al 29,9, mentre que en llocs tècnics és del 20,3, i en llocs on no es requereix qualificació és de l'11,9. Podem dir, doncs, que la bretxa salarial s'incrementa en funció de la titulació, augmenta amb la responsabilitat, amb el nivell jeràrquic i amb l'edat. La desigualtat també augmenta com més gran és l'empresa, més completa és la seva activitat exportadora i més ampli és el mercat al qual s'adreça.

No obstant això, també hem de destacar que les empreses que han sabut promoure les dones en els llocs de decisió resulten en general més rendibles que unes altres del seu mateix sector, i aquest pensem que és un fenomen a destacar. A Catalunya la bretxa l'any 2010 era del 20,1 per cent. La diferència salarial és, per tant, molt superior que a països com França, que està en un 9, o Itàlia, que està en un 6 per cent. Les diferències salarials pensem que no es poden explicar per condicionants objectius, ja que es produeixen per pura discriminació: pràctiques culturals, estereotips i desigualtats estructurals fortament arrelades en els mercats laborals s'utilitzen per explicar aquesta discriminació salarial. Aquestes pràctiques pensem que frenen els canvis necessaris, acumulen obstacles per al desenvolupament professional de les dones i dificulten la igualtat d'oportunitats.

Parlarem ara també de subocupació, i l'entendrem com la impossibilitat d'accedir a un lloc de treball en jornada completa; ara bé, també la voldríem matisar, perquè sovint les dones diuen que no volen accedir a un lloc de treball amb jornada completa perquè no tenen els recursos al seu abast per poder fer front a càrregues familiars que sovint també són elles les que en tenen cura. A Espanya l'alt percentatge de feines a jornada parcial no desitjades ens remet a la qüestió de la precarietat i al fet que hagin avançat durant la crisi. Si el 2006 el 33,2 de les persones enquestades, homes i dones, van fer referència a aquesta qüestió, el 2010 l'assenyalen el 49,3 per cent. Les feines a temps parcial afecten sobretot les dones, i aquesta és una circumstància que no s'ha vist modificada amb la crisi, sinó que es manté estable; es constata una estabilitat tant a Espanya com a França com al Regne Unit.

El mercat de treball, pel que fa a la crisi, va concentrar la crisi en sectors masculinitzats, com ara per exemple la construcció; ara bé, en la resta dels sectors afectats les dones van ser les primeres a ser acomiadades o bé a experimentar més retallades salarials. Aquest impacte prematur ha contribuït a fer que la proporció de dones aturades de llarga durada sigui extremadament alta. Les esmentades retallades salarials i la seva inserció tradicional en feines poc remunerades impedeixen eliminar les diferències salarials existents i alenteixen l'eliminació de desigualtats en el mercat laboral.

Pel que fa a les dones directives, només el 14 per cent de llocs directius estan ocupats per una dona; un 19 per cent de les direccions desenvolupades són direccions funcionals, i només el 8 per cent són direccions

alta direcció. Pel que fa als consells d'administració –també se n'ha parlat–, de més d'1 milió i mig d'empreses analitzades en un informe de PricewaterhouseCoopers, només en el 31 per cent hi ha alguna dona en el consell. L'evolució és molt lenta, i encara hi ha empreses sense cap dona al consell d'administració.

Entrem ara en el tercer sector social. Nosaltres entenem que els valors propis de solidaritat, de responsabilitat social i el fet de no tenir ànim de lucre atorguen al tercer sector social un paper ineludible en la construcció de la igualtat d'oportunitats i l'eradicació de les desigualtats de gènere, tant en les seves actuacions socials com en el si de les mateixes organitzacions. A més, és un sector altament feminitzat: un 73,9 per cent de les treballadores remunerades i un 66 per cent de les persones voluntàries són dones; només hi ha un 35,1 per cent de dones als òrgans de govern i directius de les entitats, una proporció inversa a la composició de les organitzacions.

Com deia, podem parlar llavors de feminització i desigualtat en el sector, ja que, malgrat ser una majoria, només un 5 per cent de les dones estan contractades en les categories professionals de coordinació i direcció, *versus* un 8 per cent d'homes; per tant, hem de dir que aquesta dada l'hauríem de matisar, perquè en coordinació i direcció també hi ha els comandaments intermedis. El 32 per cent de les dones contractades tenen contracte temporal, *versus* el 31 per cent dels homes; el 33 per cent de les dones contractades tenen una jornada laboral a temps parcial, *versus* el 25 per cent dels homes. Entenem que potser la diferència no sembla gaire gran, però estem parlant d'un sector on teòricament és missional defensar l'equitat i l'equitat de gènere. No existeixen dades en el sector sobre la bretxa salarial, la promoció interna i la participació en formació.

Les dades permeten concloure, doncs, que la posició de les dones a les organitzacions del tercer sector manté uns paràmetres de desigualtat similars als del mercat laboral ordinari. Al tercer sector social les dones també veuen la seva trajectòria professional atrapada entre el sostre de vidre, que els impedeix assumir tasques de direcció, i el terra enganxós, i per tant són sobrerepresentades en les franges de major vulnerabilitat.

Com a propostes de caire general algunes són molt òbvies. Es parla molt d'aprofundir en les polítiques de responsabilitat social corporativa i establir plans d'igualtat. Nosaltres consideràvem que havíem d'esmentar les dues mesures, i de fet hi creiem, però entenem també que les hem de dotar de contingut, perquè darrerament és molt fàcil tenir un pla d'igualtat o tenir una política de responsabilitat social corporativa, que es queda fonamentalment en el paper, però és que al final el paper ens ho aguanta tot.

Mesures per afavorir la conciliació. En primer lloc, pensem que hem de promoure la conciliació més enllà de les dones, perquè encara quan parlem de conciliació parlem de dones, i aquest és el primer aspecte que nosaltres creiem que s'ha de revisar. A partir d'aquí hauríem de parlar de *flexitime* –jornades flexibles–,

compactació de jornada, política de permisos, «T de Treball», treball presencial, banc de temps i regular els horaris laborals i comercials per deixar temps a la vida familiar.

Mesures per promoure el desenvolupament del talent femení i de l'equitat de gènere: introduir l'equitat de gènere com a valor transversal en tota l'organització i formar els quadres directius tant homes com dones pel que fa al valor de l'equitat de gènere i també pel que fa a mesures que poden afavorir aquesta; programes de *mentoring* i de *coaching* específicament adreçats a dones per promoure el seu accés a llocs de direcció i promoure la formació en programes de gestió –per exemple, en MBA–, perquè en general les dones, percentualment, estan més formades que els homes, però no ho estan en programes que tenen a veure amb gestió de finances; promoure la visibilitat de les dones directives de l'organització i dissenyar programes de selecció, plans de carrera i de promoció interna que incloguin la dimensió de gènere. Finalment, un altre aspecte que podria afavorir la promoció del talent femení seria establir sistemes d'avaluació per objectius.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltíssimes gràcies. Molt –molt– ajustadíssima al temps, i per tant li ho agraeixo. Donem la veu, doncs, als grups parlamentaris per si tenen no només posicionament sinó preguntes, qüestions, aclariments que vulguin fer. Comencem pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la diputada Marta Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Gràcies, presidenta. I primer de tot moltes gràcies també per la vostra compareixença i per tota la informació que ens heu aportat.

I gràcies també per tota la feina i la dedicació diària, moltes vegades de forma voluntària, que feu a través de les vostres entitats i associacions. Una tasca, de fet, que és imprescindible en la lluita per la igualtat i en l'àmbit sobretot de l'empresa i l'ocupació que més us moveu, però també en la millora de la situació de les dones al món laboral en general.

Abans que res m'agradaria parlar una mica del context en què vivim, perquè si parlem de les dones en el món laboral avui és cert que hem de parlar que les dones som les majors perjudicades d'aquesta crisi, no?, de la situació de crisi actual. Si bé la crisi és una paraula femenina, el que no podríem permetre que passés és que hi hagués una feminització d'aquesta crisi, que és el que està passant, i així hi ha estudis que ho avalen –algú abans també ho ha comentat– i que ens alerten que amb la crisi econòmica s'estan accentuant aquestes diferències, i aquestes desigualtats de gènere, doncs, s'han incrementat en aquests moments.

En una primera onada, doncs, la destrucció de treball es va centrar en sectors ocupats majoritàriament per homes –i també s'ha comentat–, però en el moment actual per a les dones la crisi ha significat un nou tan-

cament de la porta d'entrada al mercat laboral, sobretot en alguns segments d'edats més concrets que els altres, i hem patit com a dones també una davallada i un retrocés en drets laborals a través, doncs, de diversos exemples que hem pogut anar veient. I a aquest retrocés hi hem de sumar també, doncs, aquells sectors més feminitzats, també aquells més precaris o també aquells més inestables, amb sous menors –també s'ha comentat.

Malauradament, aquesta llista de greuges i dels temes als quals hem de fer front no s'acaba; aquesta llista, diguem, és molt llarga. La crisi ha agreujat la situació, com bé deia, i probablement hi haurà actuacions urgents davant de les prioritàries, però continuem tenint i arrossegant aquelles problemàtiques estructurals de sempre que any rere any anem repetint i que s'avança molt poquet però que sempre estan sobre la taula, i que de fet vostès també ens han anomenat de passada: el sostre de vidre –o la infrarepresentació de les dones a les mitjanes i altes posicions de les empreses i administracions–, la bretxa salarial –i per tant la lluita a favor d'aquesta igualtat retributiva entre homes i dones–, la conciliació familiar, laboral i personal –que s'estanca i fins i tot ha retrocedit últimament el poc que havíem avançat– són exemples que també s'han posat sobre la taula i els quals hem d'abordar –hem d'abordar.

I en el vostre cas, vostès, a més, representen avui associacions i entitats de dones emprenedores, de dones empresàries en alguns casos, un dels sectors, aquest –el de l'emprenedoria, el de l'empresa–, que en certa manera és una d'aquelles receptes per poder-nos-en sortir també d'aquesta situació difícil i complexa que vivim, d'aquesta situació de crisi. No tots ni totes podem ser emprenedores des del sentit de crear la nostra pròpia empresa; sí des de la filosofia, com explicava al principi, del que entenen vostès per emprenedoria de tirar els reptes endavant, però no tots podem crear empreses. Ara bé, sí que és un àmbit clau per sortir-nos-en i per tirar endavant, i per tant aquí sí que hi ha part de la nostra responsabilitat que requereix, doncs, un suport, un cert suport, i destinar-hi més esforços.

Si ens centrem en les polítiques d'igualtat en l'àmbit laboral, concretament –ja ho he comentat, eh?–, lluitar contra la bretxa salarial, la derogació –la modificació fins i tot– de la reforma laboral, que ens ha atacat directament els drets de les dones, les mesures eficaces per a la conciliació, trencar amb el sostre de vidre, han de ser aquestes prioritats en els nostres esforços per avançar cap a aquesta igualtat.

Vostè, senyora Ribes, deia «creació de models». Completament d'acord, creació de models, però permeti'm també que li parli de la llei, perquè la setmana vinent aquí al Ple del Parlament d'aquesta cambra es debatrà l'admissió a tràmit de la proposició de llei per a la igualtat efectiva entre dones i homes. Sabem que és només una llei, que el problema no es resoldrà per moltes lleis i normes que féssim –tant de bo fos tan fàcil com fer una llei i que s'apliqués directament a la societat–, però sí que serà una eina, i ha de ser una eina, i estic convençuda que ens permetrà avançar. No n'hi ha prou amb això però crec que és una bona notícia, i que ho hem de celebrar.

Una llei que passarà tot el tràmit parlamentari, evidentment, però que en bona part tocarà alguns, per no dir gairebé tots, els temes que avui s'han exposat sobre la taula, una llei que té per objecte garantir el dret a la igualtat efectiva de dones i homes en tots els àmbits de la vida per avançar en l'eliminació del sexisme, les discriminacions i desigualtats de les estructures socials, culturals, econòmiques i polítiques i que estableix, doncs, també la responsabilitat dels poders públics per fer polítiques actives, com s'ha dit, i que estableix la perspectiva de gènere i la perspectiva de les dones, entre altres principis, doncs, que la llei recull.

Una llei que parla i toca els temes de l'educació, de la cultura, del coneixement, i evidentment del treball, amb la igualtat de tracte i d'oportunitats de dones i homes en l'ocupació, que estableix plans de suport a les empreses adreçats al foment de la igualtat, amb plans d'igualtat també que queden recollits, amb la igualtat en la negociació col·lectiva... I d'altres exemples, eh? També a través, doncs, d'accions de suport a les dones treballadores autònomes i emprenedores i també, parlant d'un altre àmbit, dels usos dels temps i de la conciliació. Com deia, una llei no solucionarà de la nit al dia els problemes que patim, però sí que serà, en certa manera, també un reconeixement i posar sobre paper amb rang de llei allò que cal de totes totes aconseguir. És una cursa de fons, podríem dir, queda molt per fer, però mai no podem deixar de córrer en aquesta cursa.

En aquest sentit, i després, doncs, d'aquesta llarga introducció que he fet, sí que m'agradaria, sí que els voldria traslladar algunes preguntes genèriques que em poden respondre les dues indistintament si ho volen. Algunes dades ja les heu comentat, però sí m'agradaria que poguéssiu fer una radiografia una miqueta més àmplia de les vostres entitats: quantes persones formeu l'entitat, quin tipus d'empresa... Una mica ja ho has explicat, però més que quin tipus quins àmbits sectorials, si hi ha heterogeneïtat o homogeneïtat, quines són les edats de les persones que en formen part i si cobreixen també, diguem-ne, tot l'àmbit territorial català o només un àmbit territorial, una àrea concreta de Catalunya, les entitats o les persones que formen part de les vostres associacions.

També quina relació tenen amb altres entitats i organitzacions. Entenc –ja s'ha dit també– que amb l'Institut Català de les Dones hi ha un contacte i una relació freqüent, però també amb altres entitats: si creuen convenient, doncs, establir contactes amb la resta d'entitats, i parlo no només d'entitats de dones empresàries –entre vostès, per exemple–, sinó també amb les patronals, amb altres organitzacions empresarials o d'altres tipus d'organitzacions que potser fóra bo establir contacte o coordinació i treball freqüent.

I també si des de les seves empreses, des de les seves entitats o llocs d'incidència que poden tenir, impulsen o posen en pràctica exemples particulars de gestió diferents de la gestió que podem trobar en aquelles empreses gestionades i dirigides majoritàriament per homes, que potser són exemples que podríem implantar i exportar, són exemples concrets de segons quines empreses que podríem ja, a partir d'ara, doncs, agafar com a model. En la línia, li pregunto també del

que deia el punt de llibre que ens ha repartit, i quan parla d'aquests valors femenins, qualitats femenines, doncs, això traduir-ho una mica a propostes concretes per poder desenvolupar.

I ja finalment, si teniu també, doncs, propostes –que algunes s'han plantejat, algunes s'ha quedat una mica per culpa del temps al tinter. Però que puguem des d'aquí, com a representants al Parlament, com a diputades i diputats, impulsar i coordinar, de fet és la nostra tasca. En aquest sentit, utilitzin-nos, perquè per això hi som. No ho arreglarem tot des d'aquí, des de dins del Parlament ni fent lleis, com abans explicava, però sí que és cert que és la nostra feina, en certa manera i a través de les seves propostes i idees, poder traslladar-ho a iniciatives parlamentàries que si més no ajudin. Tots estem d'acord que hem de passar de les paraules als fets; doncs, el que puguem parlem-ho i desenvolupem-ho i tirem-ho endavant amb coordinació i amb transversalitat.

I una última qüestió, en el seu cas: que m'han sorprès molt les dades que equiparaven, doncs, la situació de les entitats del tercer sector amb les empreses corrents o de fora d'aquest àmbit. No sé si hi ha alguns tipus d'explicació, si simplement segueixen els mateixos patrons –perquè són persones, i per tant les persones segueixen els seus mateixos patrons a tot arreu–, però sí que és cert que m'ha sorprès que a les entitats també del tercer sector hi hagués similars dades, bé, que veiem a la resta d'empreses.

Acabo, ja, presidenta. Al seu web, senyora Ribes, hi ha diverses cites que quan vas passant les pàgines van sortint, i una diu: «Tenim grans reptes com a dones i només juntes els podem aconseguir.» Hi estic totalment d'acord, però hi afegiria que juntes, efectivament, amb la força de totes les dones, però també amb la coordinació i amb la coresponsabilitat de tota la societat i tots els seus agents. I parlo de l'Administració, per descomptat, de les empreses, de les entitats, dels mitjans de comunicació, d'un gran sector de l'educació, evidentment, i de la ciutadania en general.

Ho dic perquè ahir, per exemple, estava en un acte amb joves empresaris de Catalunya –que fan una gran tasca i que són persones amb un talent impressionant, i per tant sense ànim de criticar–, però estaven fent un acte, lliurant uns premis anuals de gran talent que reconeixen la tasca de joves empresaris, i en la totalitat dels nominats i dels guanyadors –ja us ho podeu imaginar–, tot eren homes. I em nego a creure –em nego a creure– que no hi hagi dones empresàries o joves capaces i amb el mateix talent que els homes. És una gran tasca, no ho vull criticar, però és un exemple que podem trobar dia a dia, i per tant aquesta coresponsabilitat hi ha de ser per part de tots.

I ara sí, acabo agraïnt-vos novament la vostra compareixença. La relació i el treball conjunt de les entitats i dels grups de dones amb les institucions públiques és d'interès comú, però també és una garantia democràtica, i la participació aquí i a tot arreu és també una forma d'apoderament de les dones. Ens posem novament a la disposició per a qualsevol proposta, idea o

iniciativa que ens vulguin traslladar per lluitar, doncs, a favor d'aquesta igualtat efectiva entre dones i homes.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. (*Veus de fons.*) Tindran el torn de resposta després de totes les intervencions de tots els grups. Ara té la paraula, en nom del Grup Socialista, la diputada Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, presidenta. En primer lloc agrair la compareixença, doncs, de la senyora Lourdes Ribes i la senyora Sònia Fuertes, però sobretot, més que agrair la compareixença, felicitar-les per la seva tasca.

Jo crec que, justament, encoratja sentir, doncs, tot el que avui ens han presentat, que no només és una diagnosi de situació, sinó que a més a més..., una acció propositiva. I per tant ja només això jo crec que en uns moments en què estan en crisi tantes coses, doncs, això, no?, veure entitats amb aquesta empenta i que ens puguin traslladar, en aquest cas, al Parlament..., doncs, com a mínim ens puguin alimentar per poder treballar, és important.

Bé, en tot cas, de les dues intervencions m'agradaria fer algunes consideracions, algunes preguntes i alguns posicionaments. Veient tota la ponència, lligat a l'emprenedoria femenina o a les dones emprenedores, sí que m'agradaria conèixer o saber com perceben que la crisi va o està impactant en l'apoderament, en aquest cas, de les dones emprenedores o en l'activitat emprenedora. És a dir, com s'afronta, no?, la situació de crisi en totes les seves vessants: en la vessant conciliació, per descomptat, però també en la vessant d'aquesta ofensiva, diguem-ne, de destrucció de drets o de liberalització d'àmbits que estan –des del nostre punt de vista i des de la visió del Partit Socialista–, doncs, això, anant enrere, i per tant reculant en molts paràmetres –des de la reforma laboral, per exemple, o bé tot l'entorn de la retallada de drets a l'entorn de la llei de dependència o del que és lligat al suport a l'educació, escoles bressol, etcètera. Tenint en compte que també –com dèiem, no?– les dones, o com a mínim les dones emprenedores, assoleixen una càrrega per sobre dels homes, i per tant com davant d'aquesta sobrecàrrega o càrrega afronten l'adversitat, ja no només amb treball i amb càrrega de treball, sinó –deixin-m'ho dir– amb estat d'ànim o amb capacitat, eh? Abans feia un reflex que m'agradava molt sobre el tema de la capacitat empàtica, i per tant com aquesta capacitat empàtica aconsegueix també reflectir-se, encomanar-se, per dir-ho d'alguna manera.

També hem vist, de les seves intervencions o de la seva intervenció, no?, que la dona és justament el contrari: no és igual a riquesa, sinó més aviat és igual a pobresa o s'aproxima més cap a la pobresa, si més no pel tipus d'activitats, que són de pocs recursos. I per tant la dona també és igual a proximitat i no és igual a especulació, en tot cas ho hem deduït. I per tant, en aquest sentit, entenem que són molts dels valors que

aquí veiem que ens reflectíem..., és a dir, com deia, per exemple: «La testosterona limita la capacitat empàtica o l'oxitocina afavoreix l'efecte relacional.» I en aquest sentit creiem que tots aquests elements són valors que possiblement –o elements, no sé si dir-ne valors–..., però en tot cas els valors que potser projecta la dona sí que són valors que són els que diuen que apunten o que poden apuntar vers la sortida de la crisi, i per tant entenem que hauria d'haver-hi més dones al poder. Si això ens ho poden, en tot cas, comentar quina opinió els mereix.

Perquè jo m'he quedat també amb una frase, que «més que lleis potser el que ens calen són models on la igualtat sigui aquest reflex», eh? I per tant, ho lligaria amb això de si hem de tenir o hauríem de tendir que hi hagi més dones al poder. I ho lligo potser amb el sostre de vidre, eh? En aquest cas hem vist també un element: que sembla que hi ha el sostre de vidre, el terra que ens enganxa, i com trencar aquest sostre de vidre; potser si ho fem soles, o si les dones ho fan soles, després se'ls carrega o se'ls sobrecarrega. Com això..., i en aquest cas des d'una posició d'esquerres també compartim que és important com fem xarxa i com ens donem suport, i per tant ho fem de forma col·lectiva.

Passant també ja a les dones d'acció social, dones directives, en aquest cas, bé, en tot cas, conèixer les dades, que no deixen de ser el reflex del que percebem, no? I en aquest sentit, felicitar també la seva tasca. Des del Partit Socialista fem difusió d'algunes o de moltes de les accions que feu des de l'entitat perquè hi tenim una proximitat important, sobretot –com deia– a la seva tasca. I en aquest sentit, dir que fa uns tres anys hi havia a Catalunya un programa, «Jo, directiva», en el qual, doncs, des de les polítiques públiques s'impulsava –des d'una Direcció General d'Igualtat d'Oportunitats, amb Sara Berbel i Marc Serra–, això, aquest apoderament i com s'avançava trencant aquests sostres i fent aquesta xarxa. Quina valoració en fan, doncs, de la supressió d'aquest tipus de programes, i per tant quina valoració en fan, doncs, del fet d'haver-se pogut tirar endavant.

Per altra banda, preguntes concretes: com ho hauríem de fer per vèncer aquesta bretxa salarial? En un cas ens han donat alguna dada; si tenen dades més concretes, que ens poguessin donar algun indicador, per tant, i com des d'aquí el Parlament, si és que hi podem fer alguna cosa per trencar-la, no?, per vèncer aquesta bretxa salarial. Igualment, com..., per fer front a aquesta canonada que degota, eh?, dèiem. És a dir, aquesta precarietat o aquest sobre esforç femení, que significa també fer-se càrrec, doncs, de tasques com la pròpia maternitat o la cura de l'entorn. Ho veiem en la feminització del sector amb les dades que ens plantejava, fins i tot també amb el voluntariat i amb el baix reconeixement del treball, doncs, de les persones que tenen cura de les persones, eh?, les dones cuidadores i tot el que és el seu entorn, aquesta no-visibilitat. I per tant, com deia, posem molt en valor la tasca que fan per donar visibilitat a aquestes dones del tercer sector, siguin voluntàries, siguin professionals, siguin directives o sigui a qualsevol nivell.

I per tant, en aquest sentit dir que crec que tenim..., vosaltres feu molta feina, però crec que tenim molta feina per fer com a país, vosaltres com a entitats i nosaltres, en aquest sentit, com a Parlament. Per tant, en aquest sentit també posar-nos a disposició com a grup parlamentari i com a Parlament per tal de, conjuntament –a través d'aquestes propostes que vostès ens feien, però també qualsevol altra– tirar endavant.

Ara tenim a les portes un debat sobre la llei d'igualtat. Si aquesta és una oportunitat, per exemple, per poder-hi incorporar tots aquells elements que vostès ens han aportat aquí, doncs, crec que és una oportunitat, tot i que segurament compartiríem que no és qüestió tant de lleis sinó que és més de models i d'execució de projectes.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular té la paraula el diputat Rafa López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Donar la benvinguda a la senyora Fuertes i a la senyora Ribes.

Home, jo, sense voler aportar massa testosterona a aquest debat, com ens comentava abans la senyora Ribes, però em sembla molt important –perquè moltes vegades quan parlem de comissions d'igualtat...– que la Comissió d'Igualtat també tingui una certa paritat, perquè la igualtat ens competeix a tothom, no és una cosa de dones. Si fos una cosa de dones malament aniríem –malament aniríem.

Hi ha hagut algunes referències –i m'ha fet molta gràcia, doncs, aquesta classe de biopsicologia que ens donava la senyora Ribes, no?, que em recordava alguns manuals com el Philippe Corr o el John Pinel– que parlaven dels aspectes i les diferències entre els gèneres, que després es veien..., i es veien com s'enfortien moltes vegades, desgraciadament, des del punt de vista educatiu. Des de petits ens ensenyen a ser homes i ens ensenyen a ser dones, i encara vostès poden veure els anuncis de televisió, i les joguines. Les joguines són absolutament sexistes en molts aspectes, i fins i tot el tractament de les joguines, no? És molt curiós, i em venia –i és una reflexió que faig a l'aire i després continuarem amb el tema– com els anuncis de joguines per a nois tenen una certa agressivitat, fins i tot amb aquell que parla, en canvi els que van dirigits a les noies no. És a dir, aquest ensenyament que ja tenim des de petits i que reforça aquests comportaments biopsicològics que des de l'àmbit més bàsic –com és la família, l'educació, els mitjans de comunicació, sobretot– han de fer una tasca important.

Perquè han fet una referència molt important, vostès, i em semblava fonamental i fins i tot m'ha agradat la diversificació a què han arribat: norma, model i entorn. Crec que és important. És a dir, si no creem entorns... L'entorn és el més important: si no creem un entorn ja podem fer molts models o podem fer moltes nor-

mes, perquè moltes vegades les entitats quan parlem amb elles diuen: «No, si de normes ja n'existeixen.» De normes n'hi ha, és a dir, de normes d'igualtat segurament n'hem fet moltes, en discutirem tres el proper Ple –en discutirem–; el problema és el model.

És a dir, podem parlar, per exemple, d'assolir –com vostès comentaven– que les grans empreses..., i ara posarem les grans empreses de l'IBEX, no?, que tenen em sembla que l'any passat eren 550 llocs de treball d'alts directius, on només un 6,9 per cent són dones. Bé, però la majoria d'homes i dones que estem aquí no arribarem a aquests llocs –la majoria no hi arribarem–, però ho podem intentar assolir si després les administracions –poso el cas, per exemple, ara em ve el cas–, la Generalitat de Catalunya això no ho compleix? Clar, són models, però primer el que hem de fer són entorns, i els entorns els hem de variar.

I quan parlàvem dels entorns jo em recordava, per exemple, del tractament del model per a les autònomes i el model que tenim a casa nostra de negoci, que normalment és un home que crea un negoci, un autònom, i la dona i els fills que ajuden. Quin és el tractament d'aquesta «dona», entre cometes? Autònoma. És un tractament que perjudica, precisament, el treballador autònom. Per què el perjudica? Perquè un negoci –vostès ho coneixen molt bé– que tributa per mòduls, no?, aquest té un tractament negatiu des del punt de vista fiscal, perquè no només paga la quota d'autònoma sinó que, a més, incrementa el mòdul de l'home en aquest sentit. És a dir, models sí, però també hem de crear entorns, i els entorns, en aquest sentit, són molt importants.

Què és el que ens diu, l'entorn? Que hem assolit una, diguem-ne, desprivatització de la vida de la dona? Sí. És a dir, la dona ha sortit? Sí, però la dona es troba amb moltes dificultats. Per això, un primer reconeixement: reconeixement de ser dones; no és fàcil, és més difícil ser dona. Segon, reconeixement de ser emprenedors: no és fàcil, un reconeixement per ser emprenedor; no és fàcil en l'entorn que tenim a Catalunya i a Espanya ser emprenedor. I tercer –i això, doncs, dirigit concretament a la senyora Fuertes–, un reconeixement pel fet de ser dona, emprenedora i social, que tampoc és fàcil, perquè moltes vegades en l'àmbit d'emprenedor expliques que ets un emprenedor social i sembla que allò és un emprenedor però poc seriós, eh?

Aspectes com la llei de l'economia social, que jo crec que hem d'enfortir aquí a casa nostra; això sí que seria una bona iniciativa legislativa que hauríem d'entrar, l'enfortiment de l'economia social a casa nostra. Han parlat de la responsabilitat social corporativa, no pot ser que la responsabilitat social corporativa sigui una memòria. Suposo que quan vostè comentava això parlava de les memòries, que les penges a la teva pàgina web, quedes molt bé amb el món, eh?, i després el que fas és, precisament, a moltes entitats de l'economia social, doncs, els fas una competència deslleial. I això és un tema que hem de vigilar molt bé, i això es diu inspecció. I això ho parlem, per exemple, als centres especials de treball; la problemàtica que tenen avui en dia emprenedors socials, que els hem de donar tot el nostre reconeixement en aquest sentit, no? Per

tant, entorn, model i norma. La norma jo crec que en aquests moments és el menys important. Tenim normes i les hem d'implementar, les hem de posar, però sobretot l'entorn i el model.

I a mi em preocupen dues coses que veig que..., quan ho comentava: «La dona ha sortit però s'ha trobat amb més dificultats de les que hauria de tenir.» És a dir, hem aconseguit, doncs, que la dona tingui una visibilitat a l'espai, però tenim un problema: que a mesura que puja el que s'anomena, eh?, el que podem anomenar com prestigi econòmic les desigualtats es fan absolutament evidents. I jo pensava, fins i tot: des de la llar d'infants –on tots els nens i nenes són iguals perquè no saben que són nens i nenes, moltes vegades– fins a l'àmbit laboral la desigualtat que es produeix és absolutament, doncs, diguem-ne, d'una forma proporcional. I vostès ho comentaven: com pot ser que tinguem un sistema educatiu on les dones treuen millors notes, on les dones són més brillants; com pot ser que tinguem un sistema universitari on les dones tenen millors notes, i després a l'hora d'aconseguir feines no només aconseguen feines pitjor pagades sinó que per la mateixa feina cobren menys. I aquesta és una reflexió que ens hem de fer tots plegats –aquí i a Madrid, tots plegats–, perquè aquí també tenim competències, i, repeteixo, es diu inspecció. En aquest sentit és important aconseguir i assolir aquesta... Per tant, no només parlem d'una –com parlàvem d'un sostre de vidre, d'un terra enganxós–..., sinó que a més veiem que aquesta línia, eh?, va augmentant en el temps.

I després, que encara tenim una especialització de gènere. I els poso un exemple perquè precisament m'ha succeït avui. Jo ara vinc de l'hospital, i estava esperant, doncs, per venir, i amb alguns companys deia: «No sé si arribaré a la comissió.» I hi havia una senyora que tenia pressa i de sobte li diu a una dona que ve, eh?, vestida amb bata blanca, li diu: «Miri, infermera, cridi el doctor perquè jo he de marxar.» I diu: «No, si la doctora sóc jo.» És a dir, aquest pensament que encara existeix, és a dir, aquesta diferenciació, diguem-ne, de gènere, aquesta especialització encara la tenim. Per tant, hem assolit una certa visibilització però no hem fet la visibilització definitiva, que és l'absoluta igualtat en l'àmbit públic –i no hem de parlar ja de l'àmbit privat, perquè encara tenim moltes dificultats.

Parlem d'entorns: mentre el 85 per cent de les excedències –i això em sembla que són dades de l'any passat– per tenir cura de persones dependents o el 95,5 per cent de les excedències per cuidar infants les estiguin agafant les dones tenim un problema, i tenim un problema per assolir els objectius.

Per tant, jo els vull agrair les seves aportacions. Sí que vull que ens facin les aportacions de què ha de fer l'Administració, no només ja des del punt de vista legal, que està molt bé perquè podem fer normes –i abans ho parlaven, el paper ho aguanta tot– absolutament impressionants que després deixem en un calaix fins que fem la següent norma. Com canviem entorns, i sobretot com canviem models, perquè em sembla que des de l'Administració, i des de l'Administració de la Generalitat, tenim molta responsabilitat en el canvi de models que hem d'assolir.

Per tant, gràcies a la senyora Ribes, gràcies a la senyora Fuertes per les seves explicacions i, doncs, un reconeixement de tot el nostre grup pel fet de ser dones, pel fet de ser emprenedores i en el cas de la senyora Fuertes ser dona emprenedora i a sobre social.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyor López. Té la paraula, en nom del Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida, la diputada Laura Massana.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, presidenta. Agrair també a la senyora Ribes i a la senyora Fuertes les seves explicacions, les seves exposicions, crec que conegudes algunes, altres sobten més, però crec que conegudes.

I per no conegudes menys punyents, i per no menys punyents més ganes –jo crec que des d'aquesta comissió– de posar-nos-hi a treballar. I és cert: la llei d'igualtat pot ser una oportunitat, però no només; jo crec que no ens hem de quedar aquí. I moltes preguntes –moltes preguntes– a la senyora Ribes.

Les persones que..., qui són ens ho han dit, no? El que fan, li ho han preguntat per sectors. Jo també vull saber les dones d'Asodame a quins sectors treballen en general, però li volia demanar que aquest voluntariat que fan d'acompanyament, de monitoratge, va a ritme creixent o va a ritme decreixent? És a dir, costa cada vegada més la implicació per la pròpia situació econòmica que poden passar les respectives empreses que vostès gestionen? Costa trobar-ho? I això m'agradaria saber-ho, si és creixent o decreixent.

I vull parlar també d'economia, perquè no vull parlar només d'allò que ens afecta a les dones col·lectivament –estem en la posició social que estem–, o en la tasca que fem, sinó que com a dones empresàries, com a dones emprenedores, com tracta el gènere, diríem, la banca, que sabem que no dóna crèdit a ningú: si és especialment punyent quan la demandant de crèdit és una dona, i si això, com que abans ja era molt difícil, ara no ha canviat tant i per tant tenim més recursos, o tenen vostès més recursos, o ara encara es més complicat, i si això pot fer perillar, doncs, algunes d'aquestes empreses associades a la seva xarxa. És a dir, el requisit és igual, com passa en el mercat laboral, diríem, a l'hora de buscar una feina? Hi ha més demanda i més requisit pel fet de ser dona, encara que empresària?

M'interessa molt saber, i que m'ampliï, la qüestió de la igualtat i la propietat. Quan vostè feia referència que el benestar econòmic de les dones també passa per la quantia de les propietats, no sé si ens remuntem, diríem, al que és l'herència, la pubilla, l'hereu, el fet d'acumular terres, el fet de..., el patrimoni. Una mica l'explicació i si hi han xifres, en aquest sentit, de com ens canviaria el món, òbviament, si tingués..., no només de manera individual, sinó si també serviria per canviar aquesta visió androcèntrica del món. Perquè jo crec que, quan parlem del model, el que estem

parlant és d'un model patriarcal que no ha canviat en aquests dos mil anys a què fèiem referència i a l'androcentrisme, que és allò que encara està, malgrat les lleis, pivotant en les nostres vides de dones.

I un exemple clar darrer, i si no m'equivoco: crec que es va discutir a la Unió Europea, a les dones directives, que fos obligatori la paritat i el Partit Popular europeu no hi estava d'acord. Crec que les dones aquell mateix dia hauríem d'haver sortit i en comptes de l'Equal Pay Day hauríem d'haver fet el dia de la Desobediència Civil Day, eh? Però no ho fem, i a això ens hi hem d'emplaçar –i a això ens hi hem d'emplaçar–, i crec que hem de tenir aquesta capacitat, perquè som el 50 per cent i tenim uns drets reconeguts per llei. Per tant, en aquest sentit, doncs, ho volia saber tot.

Crec que el seu programa que es digui «social» és important: mai, jo que he estat a la Comissió d'Empresa i Ocupació, cap representant patronal –deixi-m'ho dir així– ha parlat que tenen un programa social; representen uns associats i representen els seus interessos. Vostès tenen un programa social, potser és aquest el *quid* diferencial. Ara bé, els models femenins que tenim no ens ajuden, a part dels que vostè avui, per exemple, representa, perquè els models, si són Merkel, són Thatcher, són Golda Meir, ho tenim una mica complicat. I aquí em quedaria, perquè no n'hi han, de lideratges potents, perquè repeteixen, com dic jo, la pauta androcèntrica (*veus de fons*) –m'he deixat l'Aguirre, sí, perdoni–, no?, idèntica a la masculina. No sé si és una qüestió biològica, però és així, eh?, per tant, és així. Crec que és ideològica, i crec que és l'altra cosa, sociològica i ideològica, però crec que també hem de combatre aquesta ideologia, l'androcentrisme però també la ideologia neoliberal, que va en contra dels drets de les dones per sistema. En tenim un cas, doncs, en l'àmbit de la salut amb el senyor Gallardón, en el meu entendre, que vol legislar sobre les dones. Per tant, tenim problemes amb la ideologia, també; la ideologia és important, perquè el que jo crec que hem de buscar, i aquí faig una reflexió i un posicionament polític, és l'alliberament i l'apoderament de les dones.

En aquesta sala tenim..., no conformem potser l'extracte social a qui tampoc podem o volem representar, no tenim les mateixes, diríem..., hi ha dones que no podran potser estar mai aquí, ni podran estar mai aquí –amb molta diferència respecte als homes en aquesta sala– per moltes qüestions, i crec que el que hem de fer és ajudar a aquest apoderament, perquè nosaltres ens devem des d'aquí poder fer aquests canvis i no repetir els patrons dels homes.

Amb relació a la representant d'ECAS, he pensat en el tercer sector social: 3 per cent del PIB, això vol dir molts milions –uns 5.000 milions–, això vol dir que arriba a moltes persones, la tasca, diríem, del tercer sector i de les empreses socials –gairebé 1 milió i mig de persones probablement a Catalunya en un moment molt i molt greu. I a mi m'agradaria preguntar-li si els deutes amb les administracions, les amenaces que pivoten també sobre la contractació estan fent que aquesta majoria de dones que són contractades en aquest sector, fruit que els seus convenis puguin no ser els que s'apliquin en un futur, això també vagi en de-

triment de totes aquestes qüestions, doncs, que hem estat parlant, no?

I si també passa que els homes i les dones, que tenim pautes diferents en el món laboral, els homes en general amb trajectòries més estables... Les dones en el tercer sector tenen trajectòries més estables que els homes? És a la inversa? O sigui, es mantenen més en el lloc de treball? Fora del tercer sector no és així; els homes es mantenen més: malgrat l'edat, malgrat la qualificació, mantenen més la seva posició. M'agradaria saber-ho, i m'agradaria també..., afirmativament, que en el tercer sector almenys fos diferent per compensar.

Dic això de la contractació, com afecta que es puguin aplicar convenis que no toquen, com pretenen certes grans empreses, perquè a la vegada les dones som el col·lectiu menys sindicat; en els sectors més feminitzats és allà on estem, doncs, menys sindicades. I això és com una contradicció que crec que també ens l'hauríem de plantejar i explicar i dir-la, no?, la necessitat de la sindicació com a defensa d'allò col·lectiu.

M'ha agradat la qüestió d'emprendre, aventura i idea. Potser també ens hauríem de dir avui en dia: emprendre –parafrasejant Llach, eh?– per saber-se desprendre. Potser és un moment en què la crisi econòmica tan punyent, amb un model que ha resultat altament contradictori del màxim creixement..., podem entrar en l'absurd –i hi estem entrant– de la pobresa inclús més profunda, que la mateixa classe treballadora assalariada és pobra en un 15 per cent al nostre país.

Totes aquestes qüestions ens han de fer replantejar el model, i jo crec que aquí les dones, tant les emprenedores com les dones directives que representeu el sector social, pot haver-hi un gran vincle. El sector social perquè és aquell sector que tampoc es vol deslocalitzar, ni internacionalitzar, perquè treballa sobre persones i sobre la proximitat, perquè jo crec que el valor a què haurem de tornar probablement –inclús a fórmules jurídiques empresarials com les cooperatives, que són més de cooperació que de competitivitat o de competició– és, diríem, més del perfil de com potser ens agradaria treballar a les dones.

Dir-los, i si ho comparteixen, que la reforma laboral ha estat un desastre per a la creació d'ocupació, en qualsevol de les seves formes. Això no sé si les dones directives ho comparteixen: és un retrocés per a les dones. Es plantegen també *minijobs*. Hem vist l'exemple d'Alemanya, on veus senyores grans que per complementar una pensió estan fent treballs –netejan lavabos, etcètera–: això són els *minijobs*, per tant, futur negre, i se'ns planteja fa dos dies també treballar per sota del salari mínim interprofessional. Jo crec que això és una autèntica aberració, perquè vol dir que l'economia també retrocedeix i s'estanca, i no crec que cap empresa o entitat social que treballi a Catalunya, que pagui impostos a Catalunya, que els seus clients i usuaris i usuàries siguin de Catalunya, li interessi que la ciutadania catalana cobrem menys diners. Crec que és un absurd i que no servirà per a res.

Com afecta també una retallada que sembla que en el món de l'empresa no importa, però és com..., la llei d'autonomia personal i dependència respecte a les do-

nes, que era una llei que, en aquest sentit, alliberava, ajudava, transformava –amb totes les seves mancances, no?–, una llei d'autonomia personal que ha quedat totalment truncada i que això, òbviament, repercutirà en aquest accés també de les dones al mercat de treball.

I compartir una qüestió que m'havia apuntat. Els governs han de fer polítiques públiques per a l'apoderament de les dones. I aquí el 2010 es va perdre aquesta Direcció General d'Igualtat d'Oportunitats, on, en aquest cas, hi havia dones directives però també hi havia altre treball en igualtat d'oportunitats i no s'ha tornat a recuperar. I nosaltres creiem que aquesta figura, aquesta direcció general, és altament necessària justament per poder potenciar-ho des de les polítiques públiques, perquè el que no fomentin les polítiques públiques diferent, molt –molt– estranyament –òbviament, com que no donen beneficis– ho farà el món privat. Per tant, això és una responsabilitat pública de posar les dones, de valorar el talent femení que aquí es deia. Jo prefereixo dir-li també l'equitat de gènere que ens correspon; el talent, l'emocional, el que sigui, el tenim. Les qualificacions, la formació no serveix de res –les grans notes, les grans qualificacions– si els poders públics no ens apoderen, no ajuden a aquest alliberament també de les dones que encara queda, i queda molt camí per fer.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Massana. En nom del Grup de Ciutadans, té la paraula la senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Muy bien, pues, muchísimas gracias por la comparecencia, por ambas comparecencias.

La verdad es que han sido unos datos muy interesantes, algunos conocidos, pero otros no tanto, y además ha sido interesante también tener la visión específica de lo que es la «emprenduría» de acción social, ¿no?, que es algo muy específico, muy femenino, y me parece que aporta muchísimo al debate que nosotros tenemos.

Lo que es evidente es que existe, todavía existe desigualdad entre hombres y mujeres; hay datos que incluso nos escandalizan a los que sabemos que existe desigualdad, ¿no? Estamos en un momento, además, extraño y complicado, porque siendo probablemente la generación de mujeres mejor formadas de la historia, las mujeres que incluso en promedio sacamos mejores notas que los hombres, pues finalmente tenemos que asumir, además de trabajar fuera y trabajar el mismo número de horas o más que los hombres, pues, todas las cargas familiares. Realmente esto no se había producido, es una forma de discriminación nueva, propia de este siglo y mediados del siglo anterior, porque a lo largo de toda la historia la discriminación, pues, había sido más tradicional, ¿no? El rol más femenino de la mujer, quizás en casa al cuidado de los niños, no tenía acceso a una formación, no podía emprender un negocio, ni siquiera podía ser propietaria de bienes, y ahora,

pues, tenemos una discriminación y una desigualdad un poco extraña.

Por tanto, hay datos, ¿no?, los han comentado ustedes: el porcentaje de mujeres directivas que existe sobre el total de personas directivas es muy bajo, existe una brecha salarial evidente, y además a mayor nivel de formación, a mayor nivel de responsabilidad, la brecha salarial es mayor. Hay muchísimas empresas que no tienen a ninguna mujer en su consejo de administración —a ninguna—, usted lo comentaba, ¿no?, el 70 por ciento, aproximadamente. El 95 por ciento de las personas que se cogen una excedencia para cuidar de los hijos son mujeres —el 95 por ciento aproximadamente—, y además si uno se compara con otros países europeos, pues, se da cuenta de cuál es el retraso que llevamos en Cataluña y en el resto de España.

Hay un dato muy interesante, que en otras comparaciones en esta comisión se nos puso de manifiesto por parte de algunos sindicatos, y es que la desigualdad, estas brechas salariales, este porcentaje de mujeres directivas menor a los hombres, etcétera, es mucho mayor cuando la mujer ha sido madre. Es decir, antes de la maternidad los datos son bastante similares —bastante similares dentro de cierta discriminación, pero, bueno, no es tan exagerado como cuando la mujer, pues, decide ser madre. Entonces, en ese momento, digamos que se truncan muchísimas vidas profesionales y trayectorias profesionales. La maternidad no tendría que ser una carga para la vida profesional; debería ser, si acaso, un valor añadido, ¿no?, es como una experiencia más que ha tenido la mujer —una experiencia más—, y si acaso, si se tuviera que tener en cuenta, pues tendría que ser a mejor y nunca a peor, pero la realidad dice que no, la realidad dice que una mujer que decide ser madre muy probablemente está renunciando a un futuro profesional mejor.

Antes hemos hablado de biopsicología, ¿no?, de ciertos parámetros biológicos de las mujeres que pueden dar algunos valores. Yo, sinceramente, prefiero pensar que estas cualidades están más determinadas por la sociedad y por la educación que por la propia biología. No está de más conocerlo, ¿no?, pero me parece que la imagen pública, la educación, los determinados roles de nuestra sociedad sí que van acrecentando esa idea de que la mujer entiende mejor a los demás, se hace más cargo de los demás, y el hombre tiene más capacidad de tomar decisiones en un momento de presión, o de hablar en público. Es decir, yo creo que esto es un tema más social, y por tanto..., quizás es una visión positiva por pensar que como es social se puede cambiar; si es biológico, pues, sería más difícil, ¿no? ¿Por qué —por qué— hay tantas mujeres en las asociaciones, por ejemplo, de cuidado de personas con problemas y tan pocas mujeres en política? No es que lleguen pocas mujeres a política a los puestos directivos, es que incluso en las bases también hay más hombres, más hombres que mujeres interesados en política, y eso yo creo que es un tema cultural y social que se debe corregir.

Antes lo hemos hablado: en el próximo Pleno tendremos tres proyectos de ley de igualdad. Yo, sinceramente, pienso que no hacen falta leyes de igualdad,

sino hacen falta medidas correctas, porque incluso medidas hay, medidas se han puesto en marcha algunas para intentar solucionar el tema de la desigualdad; puede ser que no estemos caminando en el camino correcto. Si además de medidas, además de recursos y además de compromisos claros de la Administración pública se ponen en marcha normativas y leyes, pues, nosotros desde Ciudadans, evidentemente, no podremos más que apoyarlas en la medida en que estemos de acuerdo con el contenido.

Pero, desde luego, nosotros pensamos que es mucho más un tema de concienciación, de concienciación desde edades tempranas. Las tareas del hogar y el cuidado de familiares no son propias de mujeres, a nosotras no se nos da mejor cuidar a los niños pequeños que a los hombres, es simplemente un tema social y cultural y hay que cambiarlo; hay que favorecer también el espíritu emprendedor de las mujeres. Ustedes lo decían, ¿no? Las mujeres tienen más reparo a poner en marcha un negocio, y si lo ponen ese negocio tiene que ser más pequeño, más controlado, más en un ámbito local. Eso también es un tema social y se debe enseñar a las mujeres a no tener miedo, a tener iniciativa, a enfrentarse al riesgo y a poner en marcha, pues, negocios que no los pueden controlar, que no saben por dónde van a salir.

A nivel de políticas de igualdad hay dos ámbitos diferenciados: está la Administración pública y están las empresas, la empresa privada. Yo creo que en la Administración pública se ha trabajado en este aspecto. Queda mucho por hacer, pero digamos que las personas que trabajan en la Administración pública gozan de unos niveles de conciliación, pues, mayores, en líneas generales, que las que trabajan en la empresa privada. Se tiene que trabajar también en la Administración pública sobre todo en la idea de evaluación por resultados, ¿no? Las trabajadoras de la Administración pública, en la medida que cumplan con su trabajo, pues, podrán tener luego mayor flexibilización de horarios.

Pero donde nosotros pensamos que está el *quid* de la cuestión es en el sector privado, es en las empresas, porque es el sector que mayor número de personas tiene trabajando en ella y es el sector en el que más desigualdades se manifiestan. Entonces, hasta que no vayamos a un modelo de que a las empresas se les incentive fiscalmente y se les ayude y se les premie de verdad con medidas concretas por adaptar medidas de conciliación personal y laboral no haremos un gran paso. Es decir, a las empresas les tiene que salir rentable el dar flexibilidad horaria a sus trabajadores, apostar por el teletrabajo, hacer una evaluación de resultados intentando una valoración de estar presente en el puesto de trabajo, tener guarderías, apoyar medidas de conciliación, de bolsas de horas, etcétera. O sea, tiene que haber un programa desde la Administración pública que siga y que premie a las empresas que realmente lleven a cabo estas medidas.

Y también una labor de concienciación a las propias empresas. O sea, todavía tenemos muchos empresarios que se piensan que por estar más tiempo en el trabajo las personas van a trabajar más, y lo que se

demuestra es que a mayores horarios de trabajo la productividad es menor. Que es una de las cosas que nos pasa en Cataluña y en el resto de España, que tenemos unos horarios laborales más amplios que en muchos países de Europa, porque en otros países de Europa a las cinco o las seis de la tarde todos cierran y ya están camino de su casa, prácticamente, y en España muchos salimos a las ocho de la tarde, a las nueve, de trabajar y sin embargo hemos tenido un nivel de absentismo mucho más elevado, un nivel de productividad mucho más bajo y accidentes laborales, un número de accidentes laborales más alto, desmotivación, etcétera. O sea, yo creo que también se debe trabajar en la concienciación y en la formación a las personas y a las empresas de que no siempre trabajar más y no siempre tener unos horarios más inflexibles y no siempre trabajar desde la oficina es mejor para la empresa.

Por otro lado, ayudas a la natalidad. Hoy en día tener un hijo, pues, no se lo puede permitir todo el mundo, y sobre todo cuál es el cuidado del hijo una vez que se acaba la baja por maternidad. ¿Por qué muchas mujeres deciden abandonar el trabajo? Pues, porque no les sale a cuenta ir a trabajar para pagarse una persona que tenga que cuidar al niño. En la medida en que tenemos una red pública de centros de cuidado de estos niños –de personas mayores también, pero sobre todo de niños–, pues, esas mujeres serán más libres para continuar su vida profesional.

Y después estoy totalmente de acuerdo con lo que decía la señora Fuertes: hay muchos planes de igualdad y hay muchos planes de responsabilidad social corporativa, pero de verdad, planes de verdad, con medidas concretas y efectivos, hay muy pocos, y nos hemos quedado mucho en el sello, en el sellito que a veces daban a las empresas por tener un plan de igualdad y ese plan no se traducía en un beneficio de los trabajadores.

Por tanto, desde Ciudadans creo que vamos en la misma línea si hablamos de flexibilidad horaria, de apoyo a las empresas para que puedan tener mayor teletrabajo, evaluación por resultados, ayudas al cuidado de niños y familiares, etcétera, pero a mí me gustaría preguntarles su opinión. De todas las medidas y todos los planes que se han puesto en marcha en los últimos años para mejorar la conciliación y mejorar la igualdad, ¿qué creen ustedes que ha fallado? Porque programas se han puesto en marcha –programas–; quizás es que no han tenido una continuidad, quizás han sido programas temporales, pues, ha habido un premio por aquí, ha habido un programa de ayudas para la contratación por allá, un programa de ayudas para poner en marcha negocios a mujeres emprendedoras en un momento determinado... Pensamos que no han tenido una continuidad, pensamos que han sido muy escasos, que han estado muy poco dotados, se han basado más bien en realizar jornadas y simposios –que están muy bien, eh?, pero que no han incidido en las empresas–, pero nos gustaría saber cuál es su opinión al respecto, y si nos hemos equivocado en esas medidas, en qué nos hemos equivocado y cómo las podemos reorientar.

Y, por último, una asociación como la suya, una asociación que uno de los objetivos es dar apoyo, for-

mación y apoyo técnico, moral, etcétera, a mujeres emprendedoras, ¿por qué se ha tenido que poner en marcha? ¿Cuáles son los servicios de la Administración pública que están dirigidos a emprendedores? Que los hay, que hay servicios para emprendedores, hay servicios que te ayudan a hacer un plan de *marketing*, hay servicios que te ayudan a ver dónde puedes buscar financiación. ¿Por qué no están dirigidos especialmente, quizás, para mujeres o en qué fallan para que ustedes tengan tanto trabajo asesorando y ayudando a mujeres a poner en marcha negocios? Y cómo deberían mejorar estos servicios de apoyo a los emprendedores –y acabo– para que realmente desde la Administración se pueda dar este apoyo, y además en un momento de restricción presupuestaria como el actual en que asociaciones como las suyas, pues, disponen de muy pocos recursos, ¿cuál puede ser el futuro de estas actividades si no es con apoyo de asociaciones como la suya, no?

Muchísimas gracias.

La presidenta

Gràcies, senyora Arrimadas. Acabem el torn dels grups amb Convergència i Unió. No serà la portaveu Violant Cervera, sinó...? (*Pausa. Veus de fons.*) Anna Solé.

Anna Solé i Ramos

Moltes gràcies, presidenta. Agrair a les dues representants de les entitats que aquesta tarda ens acompanyen, precisament, tot aquest treball tan summament dur, auster que han estat fent durant aquesta trajectòria.

I, bé, em quedava ara una mica amb la pregunta que feia l'anterior ponent al voltant, precisament, de què ens està fallant quan vostès arriben a tenir en aquest moment tantíssima feina, no? Un fet és clar, és que almenys jo crec que aquí hi ha hagut un important intent de buscar aquestes mesures d'igualtat durant aquests anys. I històricament podem anar a veure-ho –no ha passat tant de temps des que la situació era ben diferent a la que ara tenim–, però ens falta, suposo, trobar aquells mecanismes precisament per afinar molt més en la consecució d'aquests objectius que perseguim, i canviar, en certa manera, també la mentalitat de la nostra societat; en definitiva, canviar de models, com altres que m'han precedit comentaven.

A la senyora Ribes especialment, agrair tota aquesta informació que ens ha donat. I en aquest sentit jo diria que l'emprenedoria, en el sentit més ampli, penso que és un valor que en aquest moment, i des del mateix Govern, intentem empènyer, ben segurs, ben convençuts que pot arribar a ser l'important motor per a Catalunya en un moment com el que ens toca viure. La crisi està fent estralls, la crisi ens està precisament colpejant per tots cantons, però jo li diria també que, bé, almenys en clau també una mica optimista, que és quan més que mai també s'ha visibilitzat, s'ha pogut veure de millor manera la importància que ha tingut la dona en tot aquest procés, i en aquest moment precisament és quan s'està –entenc– veient, i molt, aquest

impuls que està donant precisament en moments tan summament complicats.

S'ha anat comentant al llarg de les diferents intervencions també –i com deien– la diferència precisament que hi ha entre homes i dones –suposo per les raons que vostè, senyora Ribes, apuntava–, però en aquest sentit..., sí, jo hi coincidiria perfectament, en el fet que suposo que la dona com a tal s'ha fet molt a ella mateixa i que en moments com els que ara ens toca viure està sent important motor de tot plegat.

Des del punt de vista de l'emprenedoria, diria que demostrant..., la via de la competitivitat al màxim ha estat generadora precisament en la recerca d'oportunitats i ha afavorit la creació també de moltes iniciatives de caràcter empresarial, tot i que, com li comentava, les dades fan aterrar, veure una realitat que realment, tot i coneguda moltes vegades no ens parem en la reflexió més total del que realment en aquest moment tenim al nostre país. No obstant això, crec que és important deixar clar que l'important protagonisme que ha tingut la dona en la creació d'empreses –possiblement pel fet que aquestes noves generacions, sobretot, han trobat una situació totalment diferent a aquella que no fa pas massa teníem–, el fet d'estar lògicament molt millor preparada des del punt de vista professional la porta a buscar sortides..., i és cert, vull dir, no és fàcil, i ben bé trobem força dificultats a l'hora de conciliar tot plegat perquè ens fan falta tantes i tantes coses, des del punt de vista empresarial moltes més.

Però també és un fet evident que les dones, en aquest sentit, jo crec que han sabut trobar fórmules precisament per generar les seves pròpies empreses. En aquest nivell aquí sí que estan demostrant, estem demostrant fer passes molt i molt importants en aquest sentit, que no és més que..., i crec que en aquest nivell hi cal una evidència més del talent, que li cal, i que no hi hem de renunciar, evidentment –tot el contrari, buscar aquelles línies que en aquest sentit puguem anar avançant en aquest nivell.

De tota manera, com els deia, l'aposta del Govern, en aquest sentit, és buscar les fórmules d'emprenedoria necessàries, i també conscients que la crisi ha impactat d'una manera molt més forta a les dones, amb unes conseqüències negatives per tot el que els ha vingut a sobre. I en aquesta línia s'està, precisament, per la generació de polítiques actives i globals que facin possible aquest canvi estructural. Aquesta és l'aposta a la qual es va en aquest moment, no?

L'economia jo crec que no és una qüestió de gènere, però és evident que la dona en molts casos ha estat sobrerrepresentada en l'àmbit també professional, i hem de ser conscients, suposo, que els valors com la mateixa transparència, la comunicació, la intel·ligència emocional que referien, en aquest sentit, són les eines principals per obtenir aquests bons resultats que ens han de fer anar precisament a tenir els valors més tradicionals.

És cert, hi feia una petita referència: ara les dones estan aportant noves maneres de gestionar, noves maneres de portar empreses, i en aquest nivell penso que és clau en aquest moment aquest canvi progressiu de la

cultura empresarial, que som ben conscients que continua en mans dels homes, sigui per les raons que vostè argüïa... Llàstima que no ens ho hagi pogut explicar tot, però en qualsevol cas ha deixat clar que hi havia aquesta evidència.

Respecte a la crisi, com els comentava, ens ha colpejat amb força, però jo tinc la plena convicció –bé, perdoni, parlava en primera persona, vull dir, no com el que represento– que la recuperació econòmica precisament l'estan traçant en aquest moment les dones, en tant que estan suportant gran part, precisament, de pes en el que representen, però s'evidencia que estan sent motor en l'emprenedoria, i aquest per mi també és el motor clau que ens ha d'ajudar a sortir d'aquesta crisi.

És evident, les empreses han de canviar les seves organitzacions aprofitant aquests talents en la dona i constituint equips precisament de treball, feina, mixtos, que ajudin que les coses millorin, i si s'entenen així segur que en aquesta..., ens hi quedarem. Podem afirmar, de tota manera, que la igualtat d'oportunitats no és només necessària sinó que també és possible, perquè les administracions, organitzacions empresarials, sindicats, clients, mateixos treballadors i treballadores cal que s'impliquin en tota la seva extensió en les mesures a aconseguir-la.

I li preguntaria a la senyora Ribes, des del seu posicionament i defensa de l'emprenedoria, què creuen que, a més a més, tenint en compte tota l'evidència de trajectòria, ha de fer l'Administració perquè el sistema funcioni a l'hora de, precisament, fer més exponents uns resultats que no acabem de veure. I en aquest sentit, què han de fer també les associacions empresarials per tal d'aconseguir els reptes dins d'aquest àmbit de visibilització de les dones en el món empresarial i en els càrrecs directius.

I pel que faria a la senyora Fuertes, en aquest sentit, també evidenciar el fet d'aquesta lluita per l'equitat de gènere i la igualtat d'oportunitats entre dones, que són valors per a nosaltres, també, i principis que han pres força, tant en el discurs polític com en el social, també, i com en l'articulació de les mateixes pràctiques de diverses..., que abasten els diferents sectors socials i que afecten molt... Ja estic. Un moment, presidenta, doncs; m'he quedat curta de temps. En qualsevol cas, i en la mateixa línia, també li diria: m'ha sobtat la diferència, una mica la contradicció que hi havia entre, no?, laboralment, òrgans directius en el mateix sector social i en l'àmbit empresarial; no s'hauria de donar tant, aquesta condició.

En qualsevol cas, crec indispensable la tasca igualment feta per un fet de pura evidència, i en aquest sentit també li voldria fer un parell de preguntes. En aquest sentit, igual que la senyora Ribes, jo li voldria preguntar què creu que també ha de fer l'Administració, i com combinar amb les mateixes entitats aquelles iniciatives que ajudin precisament a avançar en aquesta línia de fer més visible igualment aquest paper de la dona i corregir aquest nivell de desigualtats, com vostès propugnen. I d'altra banda, també, li preguntaria què en pensen del que respecte a les quotes de poder la senyora Viviane Reding, com a comissària de

Justícia de la Unió Europea, plantejava, planteja establir, no?, i en aquest sentit, a nivells directius i consells d'administració.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Molt bé. Doncs, tenen el seu torn de rèplica per poder aclarir aquests dubtes, aquestes qüestions que els han plantejat els grups. Fem-ho en el mateix ordre, si els sembla bé, i en principi ajustem-nos el màxim possible a intervencions de cinc minuts en cada cas.

Comencem. Li dono la paraula a la senyora Lourdes Ribes, per part d'Asodame.

Lourdes Ribes Garcia

La persona que s'ha adreçat a mi des d'Esquerra Republicana: som cent sòcies i tenim accés a unes entre cinc-centes i mil dones cada vegada que fem actes. Estem en una patronal que es diu Pimec.

Les frases del web no són nostres, de l'ADE; són de les persones que són sòcies. Jo només diria que si vostès poden en una llei d'igualtat ressaltar que no parlem d'igualtat solament sinó de donar valor igual a les característiques i qualitats que aportem les dones a la vida planetària. El mateix valor que si fóssim homes, eh? No perquè es tracti, jo què sé, de conduir un camió ha de valdre més que portar un cotxet amb un bebè.

I coses que pot fer l'Administració, i això és per a vostès dues. Quan..., d'acord que ara estem en un moment que no hi ha recursos, etcètera, però quan hi havia recursos i quan n'hi tornin a haver i mentre encara no n'hi hagin, quan contractin serveis externs demanin més dones com a proveïdores, si no tot això s'està convertint en un «*normo, legislo y hablo*», i no en un «envio diners a les butxaques de les dones». I això es pot fer des de la Generalitat, ajuntaments...

L'activitat emprenedora queda afectada per la crisi? Sí, però les dones fem un –qui era que m'ho demanava?–..., fem anar l'acordió, m'entens?, i on treballàvem deu hores en treballarem dotze, i on ens compràvem un pantaló de no sé què ara no ens el comprarem, i així estan sobrevivint les nostres companyes. I on pagaven un despatx, doncs, han decidit deixar el despatx i treballar des de casa i llogar un despatx a hores i... O sigui, creativitat a *lo más alto*, no?

Vull fer-los notar a tots plegats que nosaltres veiem un atrinxerament en els poderosos que tenen diners, veiem evasió d'impostos o digueu-li com vulgueu, enviament de diners, de liquiditat, a paradisos fiscals. Si la població no té diners l'economia no es dinamitzarà, i nosaltres ja podem cantar missa –amb perdó, perquè sóc una mica planera en aquestes coses. Crec que estem en un moment que més enllà de trencar el sostre de vidre o desenganxar-nos del terra és moment d'atrancar la capsa en què estem, perquè estem en una crisi de treball importantíssima; gràcies a la maquinària, gràcies a la internet, les comunicacions, etcètera, hem alliberat molta mà d'obra que està al carrer, i ja no és només la crisi, sinó és una crisi que li podríem

dir laboral. En aquest context nosaltres també sortirem més perjudicades, i en aquests treballs que s'han destruït no hi ha hagut la creativitat per substituir-los per altres treballs, per tant s'han perdut –s'han perdut.

Si no recreem la societat perquè el treball es reparteixi d'una altra manera, els impostos es reparteixin d'una altra manera, i..., o sigui, jo el que penso, per això era una mica dràstica abans en el tema de voler aportar la idea de *come li facciamo* en el sentit de..., com és, que és que estem fets així? Fa molts anys que m'ho pregunto: és la testosterona, és l'oxitocina o és una altra cosa? Doncs, bé, és la suma de l'aspecte social i la suma de l'aspecte hereditari. Això explica, però no ens explica que nosaltres ho podem canviar –i ho podem canviar, però es necessita voluntat de canviar-ho.

Què més? Una cosa que ajudaria molt les empreses de dones i les dones en general, i a incentivar que les empreses adoptin idees d'igualtat, és, primera, el model. Si tenim una Comissió Europea muntada de 70 per cent d'homes, a qui se li acudeix que l'empresari els escoltarà quan diguin que *quieren otra igualdad*? Oiga, què passa, que vostè no s'ho autoaplica? Si aquí tenim tres conselleres de dotze consellers, i no és perquè governin els actuals, sinó anteriorment o abans..., o sigui, no podem dir-li a un altre que faci el que no estem disposats a fer. Per això els parlava de models, perquè la societat ja no està..., o sigui, és gent molt intel·ligent, gent universitària; tothom sap que si tu no estàs disposat a fer una cosa no tens cap dret a demanar-la, i aquesta és la realitat. Des d'aquí què han de fer? Model, model i model, i el comportament propi que denoti el que estic demanant que faci l'altre.

Què més? Igualtat i propietat. Sant tornem-hi: a mi m'és ben igual ja si és que no som propietàries perquè no hem heretat o no som propietàries perquè dallò, però segur que no som propietàries perquè hàgim malgastat gaire, perquè seria l'explicació ja denigrant que justificaria que no som propietàries. Si no som propietàries, no cobrem diners que provenen de cap mena d'interessos, sinó que estem obligades a treballar. Si no som propietàries –vostès imaginin, en l'imaginari de la gent jove, d'acord?–, si en aquestes llistes de milmilionaris no hi ha dones, quan una noia joveneta s'imagina «un futuro mejor», cometes, no s'imagina ella propietària; s'imagina casant-se amb el propietari. O sigui, no solament ens han tret el dret i l'accés a l'obtenció de recursos igual que els homes, sinó que ens han esborrat l'imaginari, o sigui, és una cosa molt íntima.

I què podem fer? Noies, jo crec que a més de parlamentaris i parlamentàries són persones, i hem de fer que hem d'imaginar un món on tot això no es repeteixi. Ja no ens ho podem permetre, la societat no ho permetrà, està tot molt tibant. No és només crisi econòmica, és crisi de creativitat, és crisi de confiança, és crisi de falta de coherència, de «dic això però jo no ho faig». I és per això que jo parlava de biopsicologia: porteu aquí sociòlegs, porteu..., o sigui, que ens expliquin com s'ha de fer, perquè per normatives i lleis crec que serà insuficient, encara que gràcies a elles hem avançat molt.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Ribes. I ara sí, per també respondre la resta de qüestions que li han fet directament o les intervencions que hi ha hagut, la senyora Sònia Fuertes, secretària d'organització de la Xarxa de Dones Directives i Professionals d'Acció Social.

Sònia Fuertes Ledesma

Bé, gràcies. Intentaré fer un esforç de síntesi, perquè han estat moltes les qüestions.

A veure, en primer lloc, jo quan he començat l'exposició he dit que havíem deixat de banda tot el que són dades pel que fa a la desigualtat i a la pobresa de la dona en aquest moment. Ara bé, a vostès no se'ls escapa que som una organització d'acció social, i per tant aquest és un tema que ens preocupa. Vostès coneixen molt bé l'Insocat, que és l'informe que es publica amb aquestes dades, igual que possiblement coneixen el que va ser el Panel de les Desigualtats, que va impulsar ECAS amb la Fundació Jaume Bofill, que ens dóna una foto força ajustada, i en aquest sentit la frase que la pobresa té rostre de dona, doncs, és una frase que ara recull una realitat. I quan parlem de pobresa infantil també estem parlant de dona, perquè en totes les dades el que es reflecteix és que darrere moltes vegades hi ha llars monoparentals en les quals la persona que hi ha és una dona. Dit això, perquè entenc que és responsabilitat també nostra dir-ho, em centraré en el tema de la xarxa.

Pel que fa a la configuració de la mateixa xarxa, és una xarxa jove. A dia d'avui està organitzada amb una junta de govern i un plenari, que són les persones adherides, adherides a títol individual. I nosaltres com a xarxa, bé, tenim una bicefàlia que portem força bé, que és la consideració social amb la qual ens relacionem amb les organitzacions socials, des de la mateixa ECAS: amb la taula, amb la confederació, vull dir, tot aquest univers, i també el que té a veure amb la consideració dones. En aquest sentit, vam tenir contactes, per exemple, amb l'esdeveniment del TED Women que es va fer a Barcelona, amb altres xarxes de dones, i aquest és un camí que volem explorar i recórrer.

Pel que fa al que passa al tercer sector, bé, probablement és un reflex de la cultura i del que passa a la resta de la societat. Passa en altres àmbits, possiblement en tots, no? Si pensem fins i tot en el tema de la política, les discussions banals i frívols al voltant del vestuari de les dones polítiques no es donen amb els homes polítics, per agafar un exemple molt del dia a dia. En el tercer sector mateix, un exercici que els recomano és que posin al Google «POAS», que és la Plataforma de Organizaciones de Acción Social estatal, i posen POAS, posen imatges, i veuran a les fotos quantes dones hi han i quants homes hi han, i això és el que representa les organitzacions que se'n diuen estatals del tercer sector.

Tot el que són mesures, nosaltres coincidim que de fons és un tema de canviar cultura. Per tant, és un tema de models, és un tema d'entorn, i tot el que sigui retrocessos en l'estat del benestar incideix de manera

directa en les dones i en les seves possibilitats d'accés i desenvolupament professional, perquè a dia d'avui, com hem dit abans, la cura dels fills, de la gent gran, repercuteix o recau de manera directa en elles. Hi ha fins i tot constructes teòrics que li donen una lectura romàntica a aquest abandonament de la professió després de la maternitat, que són –entenen– molt perillosos, perquè no recullen el que nosaltres entenem que realment està passant, i hi ha tot una qüestió de llenguatge, perquè, clar, nosaltres hem presentat propostes concretes i de manera ràpida, però hi ha tota una qüestió de llenguatge que creiem que és important també incidir-hi, i incidir en les organitzacions.

Pel que fa als processos d'apoderament amb els programes adreçats a directives, que nosaltres pensem que són útils i són valuosos, no? I que realment, en aquest sentit, si bé les dones tenen un nivell de formació habitualment superior, hi han qüestions a què les dones no accedeixen, com hem dit abans, com són els programes dels MBA, per exemple.

D'altres qüestions que tenen a veure amb la gestió dels recursos humans: quan hem parlat de processos de selecció, segurament coneixen alguns experiments que s'han fet d'enviar el mateix currículum –el mateix currículum– signat per una home, signat per una dona i veure què passava, i normalment es seleccionava el currículum de l'home, i era el mateix. Això ens fa pensar que aquí hem de fer molta tasca, i com a organitzacions del tercer sector també.

Se'ns ha preguntat també pel que fa al que poden fer des de l'Administració. Entenem que hi ha una qüestió de model, a l'Administració, i hi ha una qüestió de dotar-nos de marc legal i normatiu. Nosaltres des del tercer sector és obvi que hi creiem: creiem en la societat relacional, creiem en la incidència en les polítiques socials, polítiques públiques, i en la col·laboració. Ara bé, també –i ho hem dit darrerament moltes vegades, ho diem sempre–, aquestes lleis s'han de dotar de contingut real. Els pactes, els plans de suport, si no tenen un contingut real, si no són avaluats, si no intervenim en totes les fases del cicle de polítiques, no serveixen, i en aquest tema és un tema més on considerem que està molt bé; detectem necessitats, dissenyem, però després també hem d'avaluar, i hem d'avaluar junts.

Tot el tema dels horaris –com s'ha parlat, no?–, abans jo no hi he aprofundit, però tot el que és la política de llums tancats a determinades hores, evidentment, ens ajuda.

I després finalment hi han dues reflexions molt ràpides. Pel tema de les quotes: a veure, aquest és un tema on hi ha..., nosaltres no tenim tampoc un consens, jo els he dit que havíem tingut un debat obert al blog. Bé, sabem que un canvi cultural sempre ha de jugar les polítiques més del *push* i les del *pull* i veure a veure quines són les que funcionen, però probablement hem d'establir algun tipus de quotes, perquè realment anem molt lents i els canvis que assolim no són els que desitjàvem assolir.

Finalment, dos temes molt ràpids. Un, el tema d'Europa, no? Nosaltres com a xarxa tenim il·lusió amb Europa. Des del tercer sector, en concret des d'ECAS,

ens hem apropiat i ara som socis d'una xarxa europea, d'ESAN, i entenem que també, pel que fa a la inquietud al voltant de temes de dones, ho hem de fer. Tenim il·lusió en la construcció europea, tot i que des de l'acció social també a vegades tenim la nostra preocupació i inquietud per alguns béns que també veiem a Europa i que podem escenificar amb temes que van al marge de..., pot ser Aurora Dorada o l'assassinat d'aquest jove darrerament a França i que no van justament en la línia d'afavorir la igualtat entre homes i dones diferents.

I finalment, com a frase, en el debat en què van participar justament Sílvia Requena i Sara Berbel sobre lideratge, una frase que penso que exemplifica bé el que estem parlant aquí és que potser també, en lloc de mirar el sostre, hem de fer caure parets perquè el sostre caigui.

Gràcies.

La presidenta

Moltíssimes gràcies, senyora Ribas, senyora Fuertes. Els recordo, com he dit abans, que si ens fan arribar aquesta informació tant dels powerpoints com fins i tot respostes que s'hagin quedat pendents i en les quals vulguin aprofundir, ens ho fan arribar per correu. Ho farem arribar a totes les portaveus, doncs, farem arribar aquests powerpoints, però a més qualsevol cosa que ens vulguin afegir a totes les portaveus i els portaveus membres d'aquesta comissió. Agrair de nou la presència de la resta de membres tant de l'associació, d'Asodame, com de la Xarxa de Dones Directives i Professionals de l'Acció Social. I demano si..., entenc que no hi ha necessitat de fer un segon torn per part dels grups.

Fem una petita pausa, suspensió temporal de la sessió de la comissió, i continuem amb les propostes de resolució que tenim a continuació.

Gràcies.

La sessió se suspèn a les sis de la tarda i un minut i es reprèn a les sis i tretze minuts.

La presidenta

Reprenem la sessió amb el tercer punt de l'ordre del dia.

Proposta de resolució

sobre les mesures de racionalització dels horaris laborals per a la conciliació de la vida personal, laboral i familiar i l'impuls d'aquestes mesures (tram. 250-00161/10)

La Proposta de resolució sobre les mesures de racionalització dels horaris laborals per a la conciliació de la vida personal, laboral i familiar i l'impuls d'aquestes mesures. Defensa aquesta proposta de resolució del Grup Parlamentari del Partit Popular el diputat Fernando Sánchez. Els recordo que hem pactat fer intervencions, si és possible, de cinc minuts màxim per part de cada grup.

Fernando Sánchez Costa

Moltes gràcies, presidenta. Fem aquesta proposta de resolució, que és un tema absolutament cabdal i prioritari per al nostre grup, sobre el qual vam parlar en la interpellació al plenari la setmana passada; tornarem a insistir-hi en la moció d'aquest proper Ple.

No repetirem ara, perquè no és el moment, la crítica a la conselleria per les polítiques de família semblants a les del tripartit o l'absència d'una política forta de família, però el que sí que ens vam adonar és que coincidíem amb la consellera en la importància de les polítiques de conciliació. A més, alguns diputats i diputades abans n'han fet esment, també les compareixents. Des d'un vessant personal de conciliació, des d'un vessant també més econòmic de racionalització, d'organització social, són dues cares d'una mateixa moneda. I nosaltres el que hem fet, doncs, perquè creiem que és un tema transversal que s'està també treballant des de fa alguns temps des de l'Administració pública, és acordar amb el grup que ens feia les esmenes de Convergència i Unió, en primer lloc, acceptar la primera i la segona esmena que ens feien i després transaccionar la tercera, que hem repartit abans entre els portaveus dels grups.

Pensem que la crisi econòmica és un drama, però també és una oportunitat per replantejar algunes qüestions i alguns aspectes del sistema socioeconòmic. No serem nosaltres qui fem una crítica del liberalisme econòmic i del capitalisme, però tanmateix sí que és veritat que pensem que no és negatiu que s'estigui impulsant i que s'estigui difonent un discurs i una cultura d'una no-subordinació absoluta de la vida econòmica i de la vida personal a la productivitat i a una mena de creixement infinit que és impossible. I s'imposa avui a la societat aquesta voluntat de treballar –i potser avui més que mai–, de treballar, de trobar feina, però tampoc de subordinar absolutament la vida al treball com una mena de nova alienació moderna.

I per això fem aquesta proposta de conciliació professional i personal perquè es pugui realitzar aquell principi liberal que cadascú pugui desenvolupar la seva vida d'acord als seus gustos, als seus interessos, a les seves passions. I en particular en l'àmbit de la família, no?, aquesta família que està tan sotragada, a vegades per falta de temps, i precisament per això pensem que és tan important aquesta racionalització horària, que permeti enfortir –pel fet de tenir més temps– els vincles afectius, facilitar l'educació dels fills, evitar el fracàs escolar, perquè a vegades es deu també a la manca de temps dels pares a casa amb els fills. I ens sembla que la racionalització horària i la conciliació és una mesura que pot ajudar molt a l'estabilitat i al benestar de les famílies. A vegades parlem molt i fem molts discursos ideològics sobre família, i una mesura concreta, difícil, però que ens hi podem posar d'acord, com aquesta racionalització horària, doncs, pot tenir molts resultats positius en les famílies de Catalunya.

A més, com abans també apuntava algú, a nivell econòmic també s'ha estudiat, i hi ha estudis que expliquen que la racionalització augmenta la productivitat, sigui per organització del temps, sigui perquè es pro-

dueix una major satisfacció en les persones que treballen, perquè tenen altres àmbits de realització.

I per tot això nosaltres presentem aquesta proposta de resolució, que ens agradaria que fos aprovada pel major nombre de grups possible. I un altre cop instem la Generalitat i ens instem a tots a prendre de veritat mesures. No és un tema fàcil, però és un tema en el qual hem de prendre mesures que puguin facilitar el benestar de tantes famílies d'aquest país.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Sánchez. Hi ha hagut esmenes per part de Convergència i Unió. Per defensar-les i per posicionar-se té la paraula la portaveu, Violant Cervera.

Violant Cervera i Gòdia

Moltes gràcies, presidenta. I en primer lloc, agrair al Partit Popular, doncs, l'acceptació de les dos esmenes i la transacció de la següent.

És evident que nosaltres sempre estarem a favor de la racionalització dels horaris. Creiem que és important, si volem aconseguir aquesta equitat i aquesta equiparació entre homes i dones en llocs fins i tot de responsabilitat, és bàsic també que puguem tenir tots plegats una major racionalització, doncs, dels horaris laborals per poder conciliar millor la vida laboral i familiar –no només les dones, sinó evidentment també els homes i les dones.

Acceptar l'esmena que hem fet al punt número 1 de «continuar impulsant» és perquè creiem que el Govern de la Generalitat, doncs, ja està treballant en aquesta línia. De fet, el passat dia 27 de maig d'aquest any 2013 la Comissió d'Igualtat i del Temps de Treball del Consell de Relacions Laborals ja va aprovar el seu pla de treball, on un dels objectius d'aquest pla és la creació d'un grup tècnic format per organitzacions sindicals i empresarials per elaborar recomanacions justament en aquesta matèria, i en aquests moments ja es desenvolupen actuacions directes amb el teixit empresarial per tal de formar i assessorar les empreses per a l'elaboració i la implementació de mesures de racionalització dels horaris.

Referent al punt, a l'esmena aprovada o acceptada del punt número 2, senzillament era per aclarir, perquè el Consell de Relacions Laborals és el màxim òrgan de participació institucional en l'àmbit de les relacions laborals en les organitzacions empresarials i sindicals, i aquest és el que ha d'encarregar al Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya, doncs, aquest informe.

Dir, però, i recordar al Partit Popular que ens havia sorprès en certa manera, doncs, aquesta proposta de resolució, perquè ja es va aprovar una proposta de resolució –la 367, pactada justament amb el Partit Popular el dia 23 de novembre de l'any 2011 i publicada al *Butlletí Oficial del Parlament* el dia 5 de desembre– sobre la introducció de mesures de racionalització d'horaris laborals per a la conciliació de la vida laboral i familiar. I en data de 20 de juliol de 2012, en

una reunió de la Comissió d'Igualtat i del Temps de Treball ja es va presentar un informe sobre l'organització i el temps en el treball amb exemples i mesures i bones pràctiques de racionalització d'aquests horaris. Per tant, doncs, evidentment, acceptada la nostra esmena, estem a favor del punt número 2.

I referent al punt número 3, amb la transacció de donar compliment a l'anunci de crear aquestes qualificacions, en aquests moments el Govern ja està treballant en el desenvolupament de l'article 27 de la Llei 18/2003, de suport a les famílies, que estableix la qualificació d'empresa familiar responsable, i això es farà mitjançant la Secretaria de Família i els treballs que es van dur a terme la passada legislatura, i ara una de les prioritats és acabar justament d'elaborar aquest certificat.

També és important destacar que els inicis de la nova llei de suport a les famílies que es posarà al dia ja existeixen i volen incloure, doncs, justament el terme de les famílies monoparentals, de les famílies nombroses i mesures d'impuls de conciliació de la vida laboral i familiar.

Per tant, nosaltres donem suport a aquesta proposta de resolució perquè entenem que és en la línia en què s'ha de treballar i també entenem que és la línia en què en aquests moments està treballant el Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies. En nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula la senyora Rosa Amorós.

Rosa Amorós i Capdevila

Bona tarda. El nostre grup parlamentari considera que la conciliació de la vida familiar i laboral s'hauria de tractar de manera integral.

No podem encapsular les mesures només en l'àmbit de la racionalització dels horaris laborals i en l'acreditació d'empresa familiarment responsable per aconseguir la conciliació de la vida personal, laboral i familiar. S'ha de considerar de manera integral, i per aquest motiu vull fer palès que la reforma laboral aprovada pel Govern espanyol –i d'incidència també a Catalunya, ja que no tenim la competència exclusiva en aquesta matèria– suposa que aquestes bones intencions que vostès manifesten en la proposta de resolució puguin quedar en un calaix oblidades.

Amb la reforma laboral les empreses tenen garantit per llei que no els cal aplicar les clàusules pactades als convenis col·lectius pel que fa a la jornada laboral, horari i distribució del temps de treball i el règim de torns de treball. Això suposa deixar sense efecte totes aquelles mesures de conciliació que s'hagin pactat a la negociació col·lectiva.

Vostès volien liberalitzar els horaris comercials a Catalunya, i ja deuen suposar que les més perjudicades haurien estat les dones, ja que és un sector força fe-

minitzat. Les dones han hagut de fer simultàniament les tasques de la llar –responsabilitats familiars– i les laborals, de manera que fan fins a dobles jornades laborals, a més de patir una descoordinació d'horaris.

Actualment, a més, no es pot acumular la reducció de jornada per guarda de menors a jornades completes. S'ha de fer durant la jornada laboral, i sempre tenint en compte l'organització productiva i organitzativa de l'empresa. La reforma laboral suposa un retrocés en matèria d'igualtat i una destrucció de tot allò en què hem avançat fins ara pel que fa al dret fonamental, com és la igualtat de tracte de dones i homes i la conciliació de la vida familiar, laboral i personal.

Ja passant als diferents apartats de la proposta de resolució, pel que fa al punt 1 l'articulat ens sembla encertat, perquè així ho contempla l'Estatut d'autonomia en els dos articles a què vostès fan referència. Tot i així, no deixa de resultar-nos curiós que precisament demanessin al plenari anterior el compliment per part del Govern català de la llei de famílies de l'any 2003, quan entra en contradicció, pel que fa a la conciliació laboral, familiar i personal, amb part de l'articulat de la seva reforma laboral, com seria, per exemple, els permisos als pares –homes– per raó de naixement o adopció d'infants.

També considerem una gran hipocresia que demanin al Govern de Catalunya una responsabilitat que serà molt difícil de complir perquè, a part de la retallada de més del 90 per cent en polítiques socials, hi ha una norma estatal que mutilarà en aquests moments tots els intents de millora pel que fa a la conciliació personal i familiar, així com en d'altres àmbits laborals. No obstant, i basant-nos en la demanda de mesures positives mitjançant diàleg i els acords amb els agents socials, hi votarem a favor.

Pel que fa al punt 2, valorem positiva l'esmena presentada per CiU, i tenint en compte que l'ordre estamental seria aquest, el que ens proposen, ens sembla bé demanar aquest informe, ja que pot suposar un catàleg de bones pràctiques per al desenvolupament de les empreses, alhora que un excel·lent suport a les famílies i a la societat en general pel que fa a la conciliació. Informe que s'hauria de consensuar i aprovar amb el compromís de complir uns mínims concrets sense que els paràmetres de la reforma laboral el mutilessin.

També cal vetllar perquè es portin a terme els plans d'igualtat. Aquests plans d'igualtat es creen sota l'empara de la llei d'igualtat efectiva de dones i homes amb la finalitat de fer efectiu el dret a la igualtat com a dret fonamental, i no han de veure's limitats per cap regulació legal ni convencional. S'haurien de regular establint uns mínims obligatoris i controlant el compliment sobre el seu contingut, l'aplicació i l'efectivitat d'aquests plans. En aquest apartat també els votarem a favor.

Pel que fa al punt 3, ens felicitem per la transacció, perquè en el plenari anterior la consellera de Benestar Social i Família ja va explicar que hi ha un primer pla integral de suport a les famílies de l'any 1993 i que en aquests moments s'està preparant el segon pla amb el suport de l'Observatori Català de la Família i altres

agents socials. Va concretar que hi hauria un reconeixement d'aquelles empreses que són familiarment responsables pel que fa al foment de la conciliació dels seus treballadors i treballadores, i concretament es farà atorgant un certificat a totes aquelles que fomenten la conciliació personal, laboral i familiar. Per tant, en aquest punt també els votarem a favor.

Tot i els comentaris que els he fet saber, doncs, en principi votarem a favor de totes les seves..., de tot el seu articulat de la proposta de resolució.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Amorós. En nom del Grup Socialista, té la paraula la diputada Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, presidenta. Bé, partim del principi que el Partit dels Socialistes de Catalunya, i en aquest cas quan governava a Madrid, va impulsar totes les mesures legislatives justament per acompanyar tot el procés de racionalització d'horaris i totes les mesures vinculades a la igualtat.

I en aquest sentit, nogensmenys, en aquests moments encara són vigents –tot i que dubtem que en procés de desenvolupament– tot el que són els plans d'igualtat, que justament el que fan i han de fer és preveure i promoure la conciliació laboral i familiar, i per tant tot el que és la regulació dels horaris.

Tot i així, també aquest Parlament va aprovar a proposta del Partit Socialista una moció vinculada a l'ocupació que justament instava que es treballessin en el marc del Consell de Treball, Econòmic i Social, del Consell de Relacions Laborals i dels marcs de concertació justament totes les mesures orientades, doncs, a aquesta racionalització dels horaris i la conciliació laboral i familiar.

Bé, dit això, creiem que aquesta moció –aquesta proposta de resolució– és un exercici de cinisme, un exercici de rentar-se la cara, perquè justament el que es fa, o el que aquí es predica, o el que diu el Partit Popular, és justament el contrari del que fa. I ho exemplifico amb els fets, amb els fets de la reforma laboral que abans ens comentava la portaveu d'Esquerra Republicana, una reforma laboral aprovada pel Partit Popular i Convergència i Unió, que els recordo, senyora Amorós –Amorós?, sí–, d'Esquerra Republicana, que és el seu soci, amb el qual està executant uns pressupostos aprovats pel Partit Popular.

També en aquest cas un Partit Popular que està prenent unes mesures a cop de real decret que trenca o que liberalitza plenament, doncs..., lleis d'horaris comercials, per exemple, o de lliure mercat, que el que fan és justament desregular tot allò que faria possible una conciliació d'horaris laborals i familiars, o bé, doncs, carregant-se o tirant enrere –reculant– tota una sèrie de drets que justament han de permetre..., drets com una llei de dependència i el seu desenvolupament, o bé –Convergència i Unió, per exemple– elements

vinculats a escoles bressol, que justament són just tot el contrari de permetre el desenvolupament de la conciliació laboral i familiar. És a dir, predicar i dir i parlar del contrari del que es fa.

Per tot això, nosaltres, tot i que evidentment podríem estar d'acord amb molts dels plantejaments que aquí es fan, ens abstindrem en tots els punts que planteja aquesta resolució.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Capdevila. En nom del Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida, la diputada Laura Massana té la paraula.

Laura Massana Mas

Gràcies, presidenta. Sota la paraula «racionalització» sabem, als que ens interessa la conciliació i també ens interessa la qüestió horària i que hem assistit –aquesta diputada personalment– al Congrés sobre *horarios y racionalización de horarios* que se celebra a Madrid anualment...

Vaig assistir al primer, i allà és on vaig poder observar que tot estava muntat no per fer un canvi d'horari que correspongués a la cultura –en aquest cas– nostra, mediterrània, o a les maneres de fer, i adaptar-les per a aquesta presumpta conciliació, sinó que és un exemple de com es vol introduir la liberalització horària i la liberalització comercial al nostre país, que és el que ha fet la Comunitat de Madrid. I amb això nosaltres no hi podem estar d'acord. No podem estar d'acord que el Partit Popular sigui qui plantegi una racionalització d'horaris quan per ells racionalització vol dir liberalització, que és totalment incompatible amb polítiques de conciliació. És impossible conciliar amb vint-i-quatre hores obert, *full time*, i més si parlem de dones, on la majoria d'empleades dels presumptes llocs a liberalitzar en horaris són persones que treballen de dependents, dones que treballen de dependents.

Dit això, l'exposició de motius continua mantenint un clàssic: les dones encara carreguen la major part de les tasques domèstiques i la cura dels fills. Obviament, la moció només toca l'aspecte dels horaris, i per nosaltres és en aquest sentit insuficient, perquè el que toca ja ho vam aprovar en aquest Parlament. Per tant, podríem seguir i complir-ho, perquè hi ha un informe, com s'ha dit aquí, amb què es treballarà en la qüestió de racionalització d'horaris des de Catalunya.

Des dels noranta s'han fet mesures encaminades a afavorir les cures de l'àmbit familiar, a proporcionar temps per a la seva dedicació, polítiques que ens van venir de la Unió Europea, que primer es deien «familiar i laboral» i després li hem afegit el «personal», perquè també tenim dret a la pròpia vida personal. A l'Estat espanyol es van traslladar amb la llei de conciliació, i com aquí s'ha dit també el 2005 es van establir les mesures perquè l'equitat entre homes i dones pogués ser possible introduint, entre d'altres, el permís de paternitat, perquè nosaltres no volem que les càrre-

gues continuïn, com accepta tranquil·lament aquesta moció en l'exposició de motius..., siguin la cura dels fills encara sobre les dones, sinó que siguin tasques compartides. Aquest permís de paternitat millorava excedències, millorava permisos –a Catalunya això va passar en l'Administració–, però vostès, amb una reforma laboral –i m'ha anat bé que ho fes la diputada Amorós i no m'hi estendré–, doncs, s'ho han carregat i ho han llençat tot pels aires. I no diguem el que han fet vostès últimament, i estem a l'espera de tres decrets que estan pendants de quina manera afecten la llei d'autonomia personal i dependència. Perquè s'ha demostrat que els horaris són potser una pota –i horaris i organitzats a dins del marc de treball, que això sí seria possible–, però sense serveis de proximitat com escoles per a la primera infantesa, com serveis d'assistència a domicili, com residències assistides, com centres per a persones amb discapacitat o assistents personals seria impossible fer aquesta conciliació.

Per tant, com que això ja estava aprovat, com que compartim i sabem que hi ha un informe que s'està realitzant, nosaltres, per no donar-los a vostès, doncs, diríem..., que ningú es pensi i que tothom tingui molt clar que a vostès els preocupa, i no els ocupa gens aquesta conciliació... (*Veus de fons.*) Sí –sí–, de les dones, de la seva... Home, si no, tornin al seu estat inicial la llei de dependència, tornin-la a l'estat inicial i tirin enrere la reforma laboral. Quan ho facin, els creurem.

Moltes gràcies.

Ens abstindrem, presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyora Massana. I acabem amb la portaveu del Grup de Ciutadans, Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Bien, pues, hablamos de racionalización de horarios comerciales y ya hemos podido hablar antes brevemente sobre este tema, pero vale la pena insistir en que en España y en Cataluña tenemos un modelo de horario laboral muy amplio, se trabaja más horas de media que en la media de la Unión Europea, el resto de países.

Tenemos, a pesar de ello, un nivel de productividad muchísimo más bajo, tenemos un nivel de absentismo más alto, un nivel de accidentes laborales más alto y un nivel de natalidad muchísimo más bajo. Es decir, que trabajamos más horas, pero encima trabajamos peor en cuanto a productividad y peor en cuanto a lo que sufren las personas que trabajan.

Por tanto, es claro que uno de los objetivos debe ser favorecer la racionalización de horarios laborales, porque esto tendrá muchos beneficios cuando lo consigamos. Primero, supondrá una mayor incorporación de la mujer al trabajo, porque muchas mujeres no se incorporan al trabajo porque los horarios que les ofrecen, pues, son horarios tan largos o tan..., unas jornadas partidas que no les permiten atender sus responsabilidades. Por tanto, en la medida en que podamos

racionalizar los horarios laborales, la mujer aumentará su incorporación al mercado laboral. Esta racionalización sin duda será buena para mejorar la conciliación de la vida laboral y personal, aumentará la productividad, disminuirá el absentismo laboral y además disminuirá también el número de accidentes.

¿Cuáles son propuestas concretas que se deberían tener en cuenta? Pues, por ejemplo, las jornadas continuadas. Está más que demostrado que una persona que trabaja ocho horas de forma continuada, pues, puede conciliar mucho mejor su vida que aquellas que lo hacen en jornada partida con una hora, dos horas, para comer, que le hace salir de trabajar muy tarde. Sin duda alguna, utilizar la fórmula de las bolsas de horas, es decir, las personas que lleven en el trabajo más horas de las que les toca por jornada en algún momento puntual de producción, pues, puedan tener una bolsa de horas disponibles para aquellos momentos en los que prefieran utilizarlas en su vida personal. Fomentar también el teletrabajo; la misma hora puede ser incluso más rentable desde casa, porque además no olvidemos que nos estamos evitando el desplazamiento. Por tanto, una persona que trabaje ocho horas desde casa a lo mejor dedica diez horas al trabajo, porque le suma una hora de ida y una hora de vuelta. Y, por supuesto, tener una red de guarderías también tanto en los centros de trabajo de las grandes empresas como a nivel público.

¿Esto cómo se hace? Pues se hace desde la Administración pública. Desde la Administración pública hacia los trabajadores que trabajan en la Administración pública digamos que es relativamente más sencillo –de hecho el nivel de conciliación laboral y personal de los trabajadores de la Administración pública, como decíamos antes, pues es mucho mejor que el de la empresa privada–, pero la Administración pública para que esta racionalización de horarios se lleve a cabo en la empresa privada tiene que dar medidas concretas. Es decir, tiene que haber incentivos fiscales concretos para las empresas que decidan poner en marcha medidas de racionalización de horarios. Aquellas empresas que lo hagan, pues, pagarán menos impuestos y será un incentivo muy claro para que las empresas decidan dar el paso para darle esta racionalización de horarios a sus trabajadores. Sin este tipo de medidas contundentes, que a veces no requieren grandes partidas presupuestarias, sino que a veces son incentivos fiscales medianamente razonables, pues no se va a conseguir nada. Por supuesto, una labor de sensibilización y concienciación a las empresas para que se den cuenta que trabajar más horas no siempre significa producir más o mejor, sino a veces significa trabajar peor, tener más absentismo –lo que decíamos antes, ¿no?–, menos motivación de los trabajadores, etcétera. Y por supuesto también una red de apoyo para el cuidado de niños y dependientes, tanto pública como privada en las grandes empresas.

Esta competencia, digamos, de la racionalización de horarios comerciales, ¿quién la tiene, no? Porque aquí como siempre estamos discutiendo si esto es de Cataluña o si esto es del Gobierno central. Bueno, pues, en principio, competencias la Generalitat de Cataluña

tiene; para poner en marcha medidas y planes concretos de racionalización de horarios, tiene. Y tiene el actual Gobierno de Convergència i Unió con Esquerra Republicana y ya tenía el *tripartit*; han tenido durante siete años competencias y Convergència i Unió ha tenido, pues, todos los años de gobierno. ¿Se ha conseguido algo? Hombre, pues, parece que no, parece que según miramos los datos estadísticos, lejos de reducirse la jornada, lo que ha hecho es ampliarse: ampliarse los tiempos de desplazamiento hacia el trabajo, etcétera. Por tanto, tenemos que poner en marcha medidas concretas que ya digo que tienen que ir en esta línea; no solo el tema de la cualificación de las empresas con racionalización de horarios, que ya existen varios programas –que no es que me parezca mal, pero si esa cualificación después no sirve para nada poco vamos a hacer. Es decir, si esa cualificación luego sirve para tener una prioridad para contratar con la Administración pública, perfecto, si adquirir esa cualificación sirve para tener unos incentivos fiscales o pagar menos impuestos, pues perfecto, pero si nos quedamos solo en el sellito, pues estaremos como hasta ahora.

Y por último, y ya termino, hay muchas personas ahora mismo que no pueden conciliar su vida laboral y personal porque simplemente no tienen vida laboral, no tienen trabajo, así que vamos a centrarnos también, tanto por parte del Partido Popular como Convergència i Unió y Esquerra Republicana, en crear empleo y después vamos a ayudar a los trabajadores a conciliar su vida laboral.

Muchas gracias.

La presidenta

Senyor Sánchez, un minut i mig per si de cas aclarir-nos què fan respecte a les esmenes presentades i a la transacció que s'ha fet amb el Grup de Convergència i Unió, si us plau.

Fernando Sánchez Costa

Sí, i per afluïons també. A mi em sobta, presidenta, el sectarisme d'alguns grups d'aquesta cambra, perquè tenen una mena de superioritat moral en polítiques socials que sembla que quan ells fan les coses estan bé; quan les proposem els altres, doncs, les han de tombar o hi han de votar en contra.

Mirin, per poder conciliar, primer s'ha de treballar, i les polítiques de conciliació del Partit Socialista Obrer Espanyol, del PSC, van ser tres milions d'aturats; aquestes van ser les seves polítiques de conciliació. Per tant, la premissa de la igualtat entre homes i dones és treballar, i algú em sembla que més que voler fer ciutadans lliures i autònoms el que vulguin és ciutadans subsidiats i dependents de l'Estat.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Molt bé. Passem, doncs, a... Les esmenes, senyor Sánchez, que no ens ho ha aclarit. (Pausa.) Ho ha dit abans... (Rafael López i Rueda demana per parlar.) Sí.

Rafael López i Rueda

Jo per una qüestió d'ordre, presidenta. Jo entenc que havíem arribat a un pacte –i ho dic com a portaveu– que ja no hi hauria un següent torn, però entenc que moltes intervencions de diputades d'aquesta cambra no han anat a parlar precisament de la proposta, sinó a parlar d'altres polítiques, i el nostre grup com a..., contradiccions ha de poder tenir la paraula per expressar-se.

En tot cas, també l'informo que al principi de la seva intervenció el senyor Sánchez ha comentat que havia arribat a unes transaccions que havia fet arribar a la Mesa.

Gràcies.

La presidenta

Una transacció, de fet, del tercer punt de la tercera esmena que hi havia. I per tant entenem que s'accepten les altres dues esmenes i hi ha una transacció respecte de la tercera esmena que havia fet el Grup de Convergència i Unió, que entenc que els grups n'estan també informats, d'aquesta transacció.

Passem, doncs, per tant, a votació d'aquesta proposta de resolució del Partit Popular.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Queda aprovada, doncs, per 15 vots a favor i 5 abstencions.

Si m'excusen, com que faré ara de portaveu del Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida, passo la paraula a la presidència de la Mesa, de fet, al vicepresident.

(Pausa.)

El vicepresident

Gracias, presidenta. Bueno, ahora ejerciendo funciones de presidente de la comisión, seguimos con el orden del día.

Proposta de resolució sobre la regulació de l'ús del burca (tram. 250-00290/10)

Pasamos al cuarto punto, que es la Propuesta de resolución sobre la regulación del uso del *burka*, presentada por el Grupo Parlamentario del Partido Popular de Cataluña. Por tanto, tiene la palabra para su exposición el diputado del Partido Popular Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyor president. Tornem a portar a aquest Parlament un tema preocupant i un tema que afecta no només de forma numèrica, sinó a més també afecta el que són els fonaments i els valors de la nostra societat.

Parlem d'un tema que no només s'ha discutit en aquest Parlament de forma reiterada, perquè alguns diputats o diputades poden tenir, doncs..., voler fer esment que ja s'ha tractat en aquest Parlament, sinó que s'ha tractat

de forma reiterada en altres països d'Europa –podem parlar de França, podem parlar d'Itàlia, podem parlar del Regne Unit, podem parlar de Dinamarca, podem parlar de Bèlgica, podem parlar d'Alemanya– i s'ha tractat a altres municipis de Catalunya que s'ha fet aquest debat.

I vull recordar, per exemple, que es va aprovar la seva prohibició a Lleida amb els vots del Partit dels Socialistes de Catalunya; al Vendrell, amb els vots de Convergència i Unió; a Manresa, amb els vots del Partit dels Socialistes de Catalunya, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; a Barcelona, el Partit dels Socialistes de Catalunya, Esquerra Republicana i Iniciativa, que és qui diu que governava en aquells moments –i ho pot veure en algun dels informes, per exemple l'informe Immigració a Catalunya: una perspectiva municipal–, van tirar endavant ordenances o decrets a favor de la prohibició. En aquest sentit, per tant, estem parlant d'iniciatives importants sobre la prohibició del burca.

I, per tant, el que volem donar és un marc de legalitat a aquells esforços que fan molts ajuntaments per tirar endavant aquesta iniciativa. Primer, per defensar valors fonamentals, aquells valors de què ens hem dotat a Occident i que actualment poden estar en perill si acceptem segons quines pràctiques. No podem relativitzar la llibertat de la dona, no podem relativitzar la igualtat de gènere –sobretot en aquesta comissió–, no podem relativitzar la dignitat de la dona. Per tant, parlem de dignitat i parlem de portar la dignitat a la seva màxima expressió.

I segon punt, com hem recordat, donar cobertura als alcaldes, als nostres alcaldes. I dintre d'aquesta autonomia, un dels problemes que sempre s'ha al·legat és que no tenen una cobertura legal ni a nivell autonòmic ni a nivell nacional, i per tant aquesta cobertura és la que els volem donar.

Per tant, jo crec que avui és una oportunitat que aquesta comissió faci un missatge clar, un missatge clar en aquest sentit, i fer una reflexió que, com deia Giovanni Sartori, que jo crec que no és gens sospitos de ser, doncs –un autor de ciències polítiques i un dels grans teòrics de la democràcia–, de dretes, quan deia: «És possible integrar els estrangers que es proposen romandre com a estranys a la comunitat en què viuen? És possible construir una societat plural amb aquells estrangers que rebutgen els principis de pluralitat? Pot existir una ciutadania democràtica gratuïta a canvi de res?» Nosaltres pensem que no. I, per tant, el que hem de fer és seguir avançant en allò de què ens hem dotat, aquest marc de llibertats occidentals de què ens hem dotat, i que tothom tingui molt clar que amb la dignitat, amb la llibertat de la dona, amb la igualtat de gènere no s'hi juga.

I, per tant, avui és l'oportunitat que tenen un cop més ses senyories per dir ben clar i ben alt aquest missatge.

Gràcies.

El vicepresident

Gracias, señor López. A continuación, y para posicionarse con relación a la propuesta de resolución que

estamos abordando, tiene la palabra la portavoz del Grupo Parlamentario de Esquerra Republicana de Cataluña, la ilustre señora Rosa Amorós.

Rosa Amorós i Capdevila

Pel que fa a aquesta proposta de resolució, ja d'entrada no entenem per què s'hauria d'incloure la utilització de peces com el burca específicament a la Llei 5/2008.

La Llei, com bé diu el seu nom, regula..., sobre el dret de les dones a eradicar la violència masclista; ja contempla les diferents formes de violència masclista –física, psicològica, sexual i/o econòmica– i els seus àmbits de manifestació –àmbit de la parella, familiar, laboral i/o social o comunitari. Aquesta Llei és una magnífica eina per a l'apoderament de les dones, i totes aquelles que se sentin obligades a usar el burca poden i haurien de denunciar-ho; si ho fan, la Llei les empararà de manera integral, no ens cal una especificitat dins la Llei perquè no hi guanyem res. Vostès el que volen és posar a l'agenda política un problema que no és tal.

En el plenari passat, precisament un membre del seu grup parlamentari ens deia que el Govern o els grups que volem estat propi érem especialistes a crear un debat inexistent. Doncs, jo li dic que són vostès els que volen fer entrar a l'agenda política un debat inexistent, i ho estan fent amb tots els mitjans al seu abast. Perquè de quantes dones estem parlant? De molt poques, segur. Han passat de demanar la regulació d'aquesta peça de vestir a la seva prohibició directa. També haurien de reflexionar quan ho fan en què pensen, en els drets de les dones o només en els seus propis? I com els pot resultar de molest i desagradable a la vista trobar-se pel carrer alguna dona amb burca. Han parlat amb alguna d'elles? Han pensat com poden fer-los un acompanyament eficient a banda de prohibir-los vestir així? Vostès volen una prohibició a la carta: el burca, enlloc. En canvi, amb motiu de festes tradicionals o als espais religiosos no hi ha d'haver cap problema per anar amb el cap ben tapat.

I no creguin que nosaltres estem a favor del burca. No ens agrada i ho considerem un atemptat contra la llibertat de les dones, i tant de bo no n'haguéssim d'estar parlant, però en aquests moments el dilema està en què volem per a aquestes dones: presó dins de casa o presó a fora, al carrer?

Pel que fa al punt 2, els apartats *a* i *b*, a Catalunya no tenim competències per reformar legalment o modificar les lleis pel que fa a l'ús del burca. Per tant, si ho volen demanar com a grup parlamentari al Govern de l'Estat, facin el que creguin més oportú; tenen majoria absoluta al Regne d'Espanya i quan vostès vulguin ho poden fer sense més dilació.

No obstant, el tema del burca és una qüestió complexa, però quan vulguin que en parlem seriosament, així ho farem. Estem parlant dels drets de les dones, i ens caldrà pensar i plantejar mesures o propostes que evitin la seva victimització i que a la vegada afavoreixin la seva integració a la nostra societat, perquè és això el que desitgem tots i totes; és així, sí? A més, la naturalesa emi-

nentment cultural i contextual del burca i el nicab ens pot permetre abordar amb més naturalitat el debat, perquè no s'està discutint sobre una pràctica religiosa sinó, de fet, sobre una pràctica cultural.

Forma part de la nostra manera de ser actuar de forma flexible i respectuosa amb les diferents expressions culturals, però també constatem que en el nostre context social ocultar el rostre en l'espai públic és percebut com una limitació important a l'expressió de la personalitat, a la capacitat de comunicació i interacció.

Tot i així, no podem criminalitzar una actitud que expressa una exteriorització d'una cultura o religió que hi ha dones que s'han fet seva. Tampoc podem escandalitzar-nos per una expressió imposada culturalment similar als estàndards de feminitat occidental, que també són imposats. No podem acceptar de braços creuats la sistemàtica minusvaloració de la voluntat de les dones, que sempre se les considera manipulables, fent servir arguments similars als que en el seu moment es van imposar per impedir l'accés al dret de vot a les dones.

En definitiva, cal sumar forces i treballar sinèrgicament les administracions, les diferents organitzacions –també les religioses i espirituals–, la societat civil i el món econòmic en la construcció d'una societat que, d'una banda, respecta i aprecia com a riquesa i patrimoni comú el pluralisme cultural i religiós i també el dret a no professar cap religió, i, a la vegada, s'esforça a desenvolupar la cohesió social a través del diàleg i l'educació.

Senyors i senyores del PP, els demanem responsabilitat política i compromís de no fer un ús electoralista del burca i de la immigració en general i, en canvi, sí de lluitar de manera activa contra el racisme, cosa que no fan, ja que han eliminat tots els programes d'acollida a les persones immigrants.

Pensem que tant abans com ara és important fer valdre els acords signats en el Pacte nacional per a la immigració. A l'espera de la participació en un debat seriós, dialogant i menys partidista i que ens hauria de servir per començar a posar les bases legislatives de l'estat propi que volem, avui votarem en contra de la seva proposta de resolució.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Gracias, señora Amorós. Continuamos con el debate para el posicionamiento en relación con la propuesta de resolución. Corresponde el turno a la portavoz del Grupo Parlamentario Socialista, la ilustre señora Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies. Bé, per començar, manifestar que és molt negatiu per a la convivència i la cohesió social polititzar el debat arran de l'ús del burca i altres tipus de materials o de vels integrals equivalents, sobretot per no confondre la immigració amb la vulneració de

drets de les dones, i sobretot qui ho fa per fomentar..., o ho fa des del populisme i el foment de la xenofòbia.

I en aquest sentit, deixi'm que llegeixi un fragment d'un manifest. Ho dic perquè ens ho demanen així les entitats, de catalans i catalanes, de musulmans i d'altres creences i religions, justament davant d'aquesta polèmica. I ens diuen, així, que fan una crida que aquesta qüestió es retiri de la confrontació política partidària, ja que en aquest moment la polèmica plantejada no respon als problemes reals dels ciutadans i pot contribuir a alterar la convivència i la cohesió; es tracta d'un tema cultural i no des de la religió.

Bé, en tot cas, dit això, cal dir que des del Partit Socialista..., pel Partit Socialista la igualtat evidentment és un dret fonamental, reconegut per la Constitució, i que va molt més enllà de l'origen, la religió o la cultura de les persones. I, per tant, des del punt de vista dels drets de les dones i la igualtat, el burca i altres vels integrals són un clar signe de discriminació de la dona, i per tant van en contra de la llibertat i la dignitat.

Per altra banda, és evident que cal garantir l'espai públic i la convivència i treballar per la integració social de les persones immigrades, promoure i avançar en la tolerància i el respecte a la diversitat; per tant, treballar per la convivència i la cohesió social i no des d'atiar el conflicte a partir de la xenofòbia amb mentides i amb falsos rumors, com estem acostumats. I, en aquest sentit, agraeixo la intervenció que ha fet el senyor López, no així avui reiteradament aquest matí a la Comissió d'Empresa i Ocupació el seu company senyor Coto, justament al qual li hem hagut de demanar responsabilitat política justament pel tractament respecte a aquest tema.

Per tant, pel PSC la prohibició de l'ús del burca als espais i equipaments públics és també la defensa de la llibertat de consciència de les persones i una garantia davant dels reptes que es plantegen en matèria de seguretat.

Per això en aquest cas demanarem votació separada del punt 2.a, perquè la resta de punts que es plantegen i es focalitzen justament amb l'ús del burca, en tot cas, no creiem que sigui la manera, i el com es planteja, la millor per tirar-ho endavant. Per tant, en aquest sentit, per això demanarem aquesta votació separada.

I en tot cas dir-li al Partit Popular que, de fet, no caldria anar portant aquest debat aquí al Parlament, justament per fer això que ens demanen les entitats, perquè en aquests moments té totes les competències i té un govern amb majoria absolutista a Madrid per poder-ho regular, i per tant no cal que em defugi i faci el que deia abans, és a dir, faci des de la pràctica el que no és capaç de fer des de la prèdica.

I en tot cas i en qualsevol cas, creiem que aquest debat a l'entorn de l'ús del burca i altres tipus de vels integrals s'ha de fer des de la laïcitat, com a espai comú de respecte a la llibertat religiosa i de pensament. I en qualsevol cas hem de tenir present que aquí a Catalunya, com dèiem abans, no existeix una pràctica ni generalitzada ni extensiva. Per tant, aquest debat tan sols s'hauria de centrar en la integració de les persones im-

migrades i la cohesió social, cosa que el Partit Popular no ajuda a fer des d'allà on governa, com deia abans, amb majoria absolutista, ans al contrari.

Per tant, votarem en contra de tota la proposta, llevat de si se'ns accepta la votació separada del punt 2.a.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Gracias, señora Capdevila. Procede a continuación la intervención de la portavoz del Grupo Parlamentario de Iniciativa per Catalunya Verds, la ilustre señora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, president. Senyor López, una prèvia: ha citat vostè –ha esmentat vostè– una votació d'una ordenança per regular l'ús del burca en diverses localitats i ha dit que nosaltres l'havíem aprovat a Manresa.

Li ho corregeixo; li demano per tant que corregeixi aquest esment i que no el facin més perquè no és cert. Va ser al juliol del 2010, la van aprovar Convergència i Unió, el PSC, Esquerra i el PP i hi vam votar en contra Iniciativa per Catalunya i la CUP. Per tant, no vam donar suport, tot i que estàvem al govern a l'Ajuntament de Manresa, a aquella ordenança.

El senyor López ens demanava un missatge clar. Claríssim; per part d'Iniciativa i Esquerra Unida volem fer un pronunciament clar, contundent, com l'hem estat fent fins ara –per tant, de nou–, contra qualsevol tipus d'opressió de les dones, vinguin d'on vinguin: ni el vel integral, ni qualsevol altra expressió religiosa que relegui la dona o la seva llibertat. Contundència en aquest sentit i, per tant, evidentment en contra del burca com a element d'opressió, d'anul·lació de la individualitat i de la personalitat d'una dona.

Però si volem eradicar el burca a Catalunya –i nosaltres volem–, repetim de nou per tercer cop en poques setmanes, però per enèsima vegada en els últims anys: la prohibició o la regulació via prohibició no és la solució. Els ho diu Amnistia Internacional, els ho diu SOS Racisme, els ho diu Unescocat, els ho diu el Tribunal Suprem espanyol. Perquè vostès citen, per cert, a l'exposició de motius la sentència del Suprem respecte a l'ordenança de Lleida en un aspecte, però no en l'altre, i és que el Suprem també diu, anul·lant l'ordenança de Lleida, parla del risc que la prohibició produeixi un efecte pervers de negar la integració als espais públics a la dona, de la qual precisament pretenem protegir els drets. Els ho diu el Suprem, els ho diu el Consell d'Europa també en aquest mateix sentit: la via no és la prohibició, la via és la mediació i l'educació en valors d'igualtat per a les noves generacions perquè això no passi.

I, per tant, per eradicar de veritat el burca –i volem parlar-ne seriosament si és d'això del que volen parlar, però no evidentment amb propostes com la que ens plantegen de regulació de l'ús del burca–, si calgués prendre mesures repressores no seria precisament con-

tra aquestes dones, sinó contra els repressors, o si no estem victimitzant doblement aquestes dones.

Intenten, a més, generar una imatge de magnitud d'un problema falsa, la magnitud que intenten donar-li. Perquè quants burques hi ha a Catalunya? Quants? De dones que visquin a Catalunya. L'any 2010, quan va començar tota aquesta polèmica, sí que teníem dades i no arribaven a una desena. Ara no en tenim, vull aprofitar per fer la denúncia: no en tenim perquè precisament una de les víctimes de les retallades ha estat la mediació intercultural, l'atenció als barris, els serveis socials, que són els que poden fer precisament eradicar el burca, perquè és via intermediació i via mediació intercultural que podem fer-ho, i com podem detectar cas per cas, saber quines dones són, en quines circumstàncies, com atacar aquell cas concret.

I respecte al punt 2.a d'aquesta proposta de resolució que ens fan i a aquest dilema, no?, que veig que tenen alguns grups, els aclareixo que la legislació espanyola té diversitat de casos en què ens deixa clar no la prohibició de cap ús de peça de vestir, però sí les mesures i les vies i les pautes necessàries perquè la policia o l'autoritat pugui fer identificar una persona que va tapada. I, per tant, no cal prohibir una vestimenta concreta o anar fent la llista de vestimentes que es poden anar augmentant, sinó donar les eines a la policia per identificar qui calgui per qüestions de seguretat, i per tant aquest punt 2.a tampoc, entenem, no té gaire sentit de votar-lo en aquesta comissió.

En resum, creiem que és un debat i una proposta inútil; permetin-me ser clara. Des de la claredat i la contundència de considerar que el burca i el nicab atempten contra la llibertat de la dona i contra la seva dignitat i que cal eliminar-los, tenim molt clar que no és així, no és via prohibició, no és via regulació, que aconseguirem l'emancipació de les dones i el seu apoderament, sinó donant-los eines per a aquesta emancipació i no criminalitzant-les doblement. Les estem situant en una prohibició entre l'espasa de l'obligació i la paret de la prohibició. Aquelles dones acabaran, almenys en un efecte immediat, tancades a casa perquè no podran anar amb aquella vestimenta pels espais públics de les nostres ciutats, i per tant serà molt més difícil que realment lluitem pels seus drets i aconseguim drets per a aquestes persones i per a aquestes dones.

La solució passa perquè vostès i els seus pressupostos, i no parlo només del Partit Popular, sinó de les polítiques de dretes –acabo, president–, no marquin els pressupostos del nostre país i puguem tornar a tenir recursos i reforçar-los en serveis socials, en mediació intercultural, en intervenció en els barris per poder atacar el tema de veritat cas per cas i aconseguir l'emancipació real d'aquestes dones i l'eliminació del burca a Catalunya.

Gràcies.

El vicepresident

Gracias, señora Ribas. Es el turno a continuación de la portavoz del Grupo Parlamentario de Ciudadanos, la ilustre señora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Bueno, pues, hablamos de igualdad y hablamos de igualdad concretamente de las mujeres, estamos ante una propuesta para prohibir el *burka* o velo integral de las mujeres que viven en Cataluña.

Es difícil imaginarse un símbolo más claro del sometimiento de la mujer respecto al hombre que el *burka* en nuestra sociedad –es difícil imaginárselo–, algo tan reconocible y algo tan claro como el *burka*, que es una prisión de tela –es una auténtica prisión de tela– que desgraciadamente afecta a millones de personas en todo el mundo, pero afecta a algunas personas en nuestra sociedad.

Y realmente me sorprende escuchar hablar a diputadas diciendo que «es que hay muy pocas, es que hay muy pocas mujeres sometidas con el *burka*». Solo con que hubiera una mujer sometida, una mujer cuyos derechos de igualdad, de dignidad y de libertad están sometidos de esta manera, ya sería merecedora de actuar por parte de la Administración pública. O sea, la justificación es que no hay muchas. Es que con que haya una hay que actuar. ¿Qué es esto? Aquí no se trata de cantidad. ¿Cuál es el número mínimo? ¿Doscientos? ¿Dos mil? ¿Cuándo tenemos que empezar a actuar? Me parece sinceramente lamentable justificar un voto en contra de prohibir el *burka* porque es que hay muy pocas mujeres que lo usen.

Miren, desde Ciudadanos pensamos que debajo de cada *burka* hay una mujer sometida, y ante eso no podemos ni mirar hacia otro lado ni dar excusas. ¿Qué vida profesional...? Antes hablábamos de la conciliación de la vida profesional y laboral, del emprendimiento de las mujeres, pero ¿qué emprendimiento, qué vida profesional van a hacer mujeres que tengan que llevar día tras día el velo integral, que apenas les permite movilidad, que apenas les permite relacionarse con las personas? ¿Qué desarrollo profesional pueden tener estas mujeres? No hay excusas –no hay excusas–, no es libertad religiosa, no es cultural, y además eso no lo decimos nosotros, lo dicen personas..., antes que se ha nombrado a la Unesco, la señora Wassyla Tamzali, que es «algeriana» y directora durante veinte años del Plan de igualdad de la Unesco, escribió un libro específico sobre el *burka*, que lo llamaba, al libro, *El burka como excusa*. Dice que no hay..., que no tiene nada que ver con la libertad religiosa, no hay ni un solo pasaje en el Corán que hable del *burka*, es solo un instrumento de dominación. Y bueno, y si no les da mucha credibilidad esa mujer, a lo mejor le hacen ustedes más caso a Pilar Rahola, ¿eh?, que forma parte de este Consell de Transició Nacional que nos va a hacer a todos mucho más felices cuando alcancemos la independencia. Esta señora, con la que yo no comparto absolutamente nada ideológicamente, dice que no hay excusas, que el *burka* no es ni un elemento de cultura, ni un elemento de libertad religiosa.

Hay dos motivos para prohibir el *burka*, por lo menos en opinión de Ciudadanos: uno es un motivo de seguridad, porque no sería la primera vez que se regula la vestimenta o los elementos que la gente puede lle-

var puestos por motivos de seguridad, pero la segunda y más importante es sin duda la dignidad, la libertad y la igualdad de las mujeres. Nuestro modelo, nuestro sistema de derechos y libertades, no se puede permitir que haya un elemento, un símbolo de dominación tan claro como es el *burka*, y menos alegando que es que hay muy pocos. Otros países de nuestro entorno ya han prohibido el *burka*; en Francia, en Bélgica, en Italia, en Luxemburgo, en otros muchos países se están poniendo en marcha iniciativas para regular el uso del *burka*.

Y además es que, con la coherencia habitual, el Partido Socialista, Convergència i Unió..., pero si han sido alcaldes suyos los que a nivel local han impulsado iniciativas y ordenanzas para prohibir el uso del *burka*, si es que esa sentencia a la que hacemos referencia del Tribunal Supremo –por cierto, interpretación de la sentencia con la que no comparto..., la señora de Iniciativa– la ha iniciado el alcalde de Lleida, que es del PSC. Pero, de verdad, ¿van a ser ustedes coherentes en algo? Un alcalde de la capital de provincia de Lérida promueve la prohibición del *burka*... (*Veus de fons.*) Lérida o Lleida, no pasa nada, ¿eh?, hay que respetar los derechos lingüísticos de la gente, entre otras cosas. (*Remor de veus.*)

El vicepresidente

Por favor, orden.

Inés Arrimadas García

Ya se ve ustedes, la tolerancia que ustedes tienen, es que brilla por su ausencia.

El vicepresidente

Está en el uso de la palabra, señora Arrimadas; ruego que no la interrumpan.

Inés Arrimadas García

Es que hay mucha tolerancia aquí. Ha sido el alcalde del Partido Socialista y ahora ustedes dan argumentos en contra, pero pónganse de acuerdo; en un tema tan importante como la libertad de las mujeres, pónganse ustedes de acuerdo para tener un mismo criterio. La gente que vota al Partido Socialista tiene que saber qué es lo que está votando, pero en el sentido identitario, de transición nacional, y en el sentido también de los derechos y libertades de las mujeres.

Y después hay muchas otras iniciativas, por ejemplo, la del Change.org, ¿eh?, que a raíz del último Pleno, en el que Ciudadans propuso también una reforma de la ley de libertad religiosa para prohibir el *burka* –por cierto, en la que el Partido Popular se abstuvo–, después de esta intervención la iniciativa de Change.org os invita –les invita a todas las mujeres que votaron en contra de la iniciativa de Ciudadans– a que lleven ustedes un *burka* durante un día para ver si pueden desarrollar con normalidad sus funciones.

Por tanto, nosotros, desde Ciudadans, estamos a favor de la libertad, a favor de la dignidad de las mujeres, a

favor de la igualdad, y no queremos dar excusas para que mujeres en nuestra sociedad lleven un símbolo absoluto de sometimiento como es el *burka*. Y por tanto votaremos a favor, porque, a diferencia del Partido Popular, nosotros vamos a apoyarles aunque no estemos de acuerdo en la forma. Ustedes en el último Pleno se abstuvieron ante nuestra propuesta de prohibir el uso del *burka* a través de la ley de libertad religiosa, y nosotros, aunque puede que no estemos muy de acuerdo en la forma que ustedes plantean, como estamos de acuerdo en el fondo, les vamos a apoyar, porque nosotros tenemos otra idea de hacer política.

Y por último, la propuesta que ustedes plantean es una propuesta de autoexigencia, porque lo más importante de esta propuesta es que le exige al Gobierno de España llevar a cabo una serie de trámites. Son ustedes el Gobierno de España, así que, si ustedes quieren regular este tema, tienen todo el poder en su mano.

Muchas gracias, señor presidente.

El vicepresidente

Gracias, señora Arrimadas. Para el posicionamiento con relación a la propuesta de resolución, corresponde la intervención a la portavoz del Grupo Parlamentario de Convergència i Unió, la ilustre señora Violant Cervera.

Violant Cervera i Gòdia

Moltes gràcies, president. Senyora Arrimadas, el nom oficial de Lleida és Lleida. No és un tema de drets lingüístics: és Lleida, no és Lérida.

Bé, abans de manifestar quina és la nostra posició com a grup parlamentari en aquesta proposta de resolució presentada pel Partit Popular, i s'ha vist especialment en aquesta darrera intervenció, el que sí que voldríem manifestar és el nostre malestar perquè aquest tema comença a ser excessivament agressiu en els plantejaments, en els diferents debats que hem tractat en aquesta cambra.

Nosaltres el que voldríem ficar damunt de la taula, perquè tots els grups ho han plantejat, és que aquest és un tema que creiem que s'ha de tractar amb serenitat, amb serenitat i d'una manera una mica més rigorosa, perquè, en qualsevol cas, pot afectar i afecta drets fonamentals: el dret fonamental de la llibertat religiosa, però també el dret fonamental de la pròpia imatge. I, per tant, creiem que hauríem de ser una mica més curosos a l'hora de poder fer els plantejaments.

Per què dic també el tema de la pròpia imatge? Vull dir, evidentment nosaltres des de Convergència i Unió estem en contra del *burka*; estem en contra del *burca* per un tema també de seguretat pública, però també especialment perquè creiem que, quan aquest és imposat per a la dona, doncs, evidentment s'està intentant violar la seva pròpia llibertat personal, però ara per ara les dones que porten *burca* no sabem si ho fan voluntàriament o no ho fan voluntàriament. Per tant, creiem que és un tema que s'ha de tractar amb molta cura.

Referent als tres punts de la proposta de resolució, dos feien referència a les lleis de violència de gènere. Referent al punt que fa referència a la llei de violència de gènere catalana, nosaltres creiem que en aquests moments, tal com deia la diputada d'Esquerra Republicana, hi ha articles suficients –l'article 4, l'article 5– que ja poden regular, doncs, aquesta obligatorietat, i per tant aquesta obligatorietat per part de les dones d'utilitzar el tema del burca i que puguin sentir-se sotmeses en aquest punt.

I en canvi, referent al punt 2.a, que és el punt que fa referència a espais públics, doncs, el nostre grup sí que votaria a favor d'aquest punt. Per què hi votarem a favor? És veritat, es diu a l'exposició de motius, el que passa és que no s'explica jo crec d'una manera suficientment rigorosa: és un debat obert a Europa, és un debat obert i que no és tancat. De fet, només hi ha dos països, que són Bèlgica i França, que han regulat la impossibilitat de portar la cara tapada en tots els espais; recordem, però, que França no parla en cap cas de burca, sinó que parla de rostre tapat. I altres països, com per exemple Alemanya o Itàlia, quan regulen el tema del burca el regulen parcialment en vies públiques, en transports públics, en la funció pública, i per tant és veritat que és un tema obert, però també és veritat que és un tema que en aquests moments porta bastanta polèmica, perquè s'ha de tractar amb calma. Es tracta amb calma perquè ja hi va haver una resolució aprovada pel consell de les nacions a Europa, on el que sí que fa és unes recomanacions als estats, la recomanació 1927 de l'any 2010. I en aquesta recomanació del Consell d'Europa el que sí que diu és que ells desaconsellen la prohibició total del vel integral i en canvi sí que aconsellarien, en qualsevol cas, unes regulacions parcials per qüestions de salubritat, higiene o no obstant de seguretat pública. I aquest és el motiu pel qual nosaltres sí que votàrem a favor del punt número 2.1, perquè creiem que pot ser una via per començar a tractar aquest tema.

No obstant, també lamentem que l'any 2010 es va aprovar una moció al Senat en què s'instava el Consell d'Estat –una moció aprovada juntament també amb el Partit Popular– a fer un estudi rigorós que ajudés les comunitats autònomes, els municipis i fins i tot el mateix Estat a verificar quin era el marc legal que havia de regular el tema del burca per no trobar-nos en aquesta situació: si estem parlant de drets fonamentals –que, per tant, pertanyen a l'Estat– o bé de competències, que poden pertànyer a les comunitats autònomes o fins i tot als municipis. I el que sí que ens agradaria és que el Consell d'Estat ens presentés aquests informes per poder escatir, doncs, això, quin és el marc legal que hauria de regular la utilització en aquest cas del vel integral.

Dit això, jo també voldria recordar que un dels punts que ens ha fet decidir per votar a favor del punt 2.1 és que en el seu redactat enlloc es parla del burca, sinó que es parla de la cara completament tapada, que és en la línia en la qual, doncs, es va aprovar la llei a França i en la qual nosaltres creiem que és una bona manera de començar a treballar-la.

Per tant, nosaltres el que farem serà votar en contra del punt 1 i en contra del punt 2.2, i a favor del punt 2.1.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Gracias, señora Cervera. Antes de pasar a la votación separada de la propuesta, y en primer lugar, porque me ha solicitado la intervención, el señor Rafael López, diputado del Partido Popular. O, en todo caso, si quiere intervenir usted previamente, señora Capdevila, y le concedo el uso de la palabra por un minuto a efectos de que haga uso de la misma entiendo que por contradicciones.

Montserrat Capdevila Tatché

Sí, per contradiccions i al·lusions. Senyora Arrimadas, el que hauria de fer és escoltar una mica el que diem, i en cap cas és el que vostè ha dit que nosaltres hem dit. I en tot cas, deixi d'anar a pinyó fix per dir el que no hem dit, i perquè li serveixi per fer el seu tall de Youtube i així fer el populisme al qual ens té acostumats amb aquest tema.

Jo simplement voldria demanar a la presidència, un cop hàgim fet la votació d'aquesta proposta de resolució, que es pogués llegir el resultat de la resolució que hàgim aprovat. I tot seguit, un cop n'hàgim llegit el resultat, si progressa, doncs, demanar que es pugui traslladar, perquè si no ho he entès malament..., el que pugui resultar –i en tot cas, pendent de l'acceptació de la votació separada– es pogués traslladar a la Comissió d'Interior, atès que quedarà molt vinculat a un tema que no és propi d'aquesta comissió, sinó de la Comissió d'Interior.

Moltes gràcies.

El vicepresident

En cualquier caso, señora Capdevila, le recuerdo que lo que se apruebe se publica, por tanto entiendo que es suficiente.

Montserrat Capdevila Tatché

Sí, però m'agradaria que es llegís, si us plau.

El vicepresident

No hay ningún inconveniente. Rafael López, para responder en relación con las contradicciones que ha advertido.

Rafael López i Rueda

Sí, contradiccions i una que feia referència a mi, que em deien d'Iniciativa per Catalunya. Jo he llegit un informe que es diu Immigració a Catalunya: perspectiva municipal, on parlava que «ajuntaments governats per», i és cert que Iniciativa per Catalunya no hi va votar a favor. Que ningú pensi a casa que Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa està a favor

que les dones, doncs, no vagin amb burca pels carrers; no es preocupin que ningú ho entengui així.

De totes formes, deixi'm que li digui una cosa: cadascú té les seves opcions, però, miri, per aquest diputat no hi ha mediació possible en l'àmbit de la violència de gènere, no hi ha mediació possible en l'àmbit de l'ablació ni hi ha mediació possible en l'àmbit del burca. Altres tindran les seves opcions.

I segon punt de contradiccions, el Partit dels Socialistes. Escolti'm, vostè li ha dit a la senyora Arrimadas: «Digui'm, escolti'm el que dic.» I jo li dic: llegeixin el que posem. On parla de religió? No en parlem. Vostè..., l'única part que ha parlat de laïcitat i ha parlat d'una carta d'una confessió ha estat vostè. Nosaltres, per cert, per això ens vam abstenir a la seva votació, perquè considerem que el burca no és un tema de religió, sinó és un tema de drets de les dones. I per tant, per nosaltres això és un punt important. I per tant, escolti'm, llegeixi molt millor les propostes de resolució i veurà que aquesta proposta l'únic que parla és, precisament en aquesta cambra, d'igualtat entre gèneres.

Gràcies.

El vicepresident

Gracias, señor López. Me han solicitado también un turno de intervención –les ruego que con la debida brevedad– tanto la señora Ribas como la señora Arrimadas. En primer lugar, la señora Ribas tiene la palabra por un minuto.

Marta Ribas Frías

Gràcies, president. Per dobles al·lusions, de fet, perquè n'hi ha hagut per part de la senyora Arrimadas i per part del senyor López.

Sí, hi ha mediació possible; no ho dic jo, ho diuen els mediadors culturals que hi ha hagut fent una tasca molt ben feta durant molt de temps en aquests aspectes –en aquest aspecte. Hi ha especificitats dintre de cada cas, hi ha especificitat en el cas del tema del burca respecte a altres temes, a altres tipus d'opressió de les dones. Això sí, per nosaltres el nivell de posar-ho..., d'opressió de les dones és el mateix, i per tant d'oposar-nos-hi contundentment: un sol cas, senyora Arrimadas, ja és massa, per tant anem a eradicar-los. La qüestió, la diferència del que plantegen vostès i el que plantegem nosaltres és el com –com. I ens basem en què diuen els experts, què diu l'experiència d'altres països, què diu l'experiència d'aquelles ciutats on s'han aprovat ordenances municipals, què ens diu, per tant, el que hauríem d'estar aplicant, que és el sentit comú.

El vicepresident

Gracias, señora Ribas. Tiene un minuto para intervenir por alusiones la señora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Mire, señor diputado del Partido Popular, hay muchas maneras de regular el uso

del *burka* –muchas; no hay una –Joan López, perdona, que en este momento no me venía– sola forma de regular el uso del *burka*, y esto lo vemos porque hay diferentes países que lo han hecho y han tomado diferentes soluciones.

Yo le insistía antes: nos importa el fondo, no la forma, siempre que la forma sea legal y sea correcta, obviamente. Pues, entonces en eso yo le decía: la propuesta que nosotros hacíamos de regularlo en la ley de libertad religiosa era precisamente para que no se pudiera contemplar como libertad religiosa el uso del *burka*. Eso tiene sentido y es una opción tan factible y tan posible como las que ustedes propugnan. Ustedes ante nuestra propuesta se abstienen, y nosotros ante su propuesta, aunque no sea la forma que nosotros proponemos, como estamos de acuerdo en el fondo, la vamos a apoyar.

Muchas gracias.

El vicepresident

Gracias, señora Arrimadas.

Dado que la portavoz del Grupo Socialista ha solicitado votación separada, vamos en primer lugar a votar en relación con la propuesta de resolución el primer punto.

¿Votos a favor?

¿Votos en contra?

Abstenciones entiendo que no hay.

Queda rechazado, por tanto, el primer punto de la propuesta de resolución por 4 votos a favor y 16 en contra.

A continuación pasamos a votar el apartado 2.a.

¿Votos a favor?

¿Votos en contra?

¿Abstenciones?

Por tanto, queda aprobado este apartado de la propuesta de resolución por 15 votos a favor y 5 en contra. Es así.

Y en tercer lugar procedemos a la votación del punto 2.b.

¿Votos a favor?

¿Votos en contra?

Y no hay abstenciones.

Por tanto, queda rechazado por 4 votos a favor, lógicamente, y 16 en contra.

En relación con la solicitud que me hacía la portavoz del Grupo Socialista, procedo a la lectura de la propuesta de resolución aprobada en relación con lo que es el apartado 2, que dice así: «El Parlament de Catalunya insta al Govern de la Generalitat a solicitar del Gobierno del Estado realizar las reformas legales y reglamentarias necesarias para prohibir la utilización de vestidos o accesorios que cubran totalmente la cara y que impidan la identificación y la comunicación visual tanto en la vía pública como en los edificios y equi-

pamientos públicos cívicos, culturales, educativos, deportivos y otros, así como los espacios de pública concurrencia que no tengan finalidades religiosas, admitiendo como excepciones a esta prohibición de uso en relación con la celebración de las fiestas tradicionales, así como por razones de seguridad respecto a las fuerzas y cuerpos policiales o por razones de salud e higiene en el trabajo.»

Bien, a continuación...

Montserrat Capdevila Tatché

És per aquest motiu, vista la resolució aprovada, que demanàvem de poder traslladar el seguiment d'aquesta resolució i el seu compliment a la Comissió de Seguretat, ai, d'Interior.

El vicepresident

Yo reitero que en cualquier caso, como es pública, cualquiera puede acceder y tener conocimiento fehaciente de la misma.

Proposta de resolució

sobre la revisió del Pla estratègic de polítiques de dones 2012-2015 (tram. 250-00388/10)

Pasamos al siguiente punto del orden del día. Nos referimos a la Propuesta de resolución sobre la revisión del Plan estratégico de políticas de mujeres, que presenta el Grupo Parlamentario Socialista. Tiene la palabra para su intervención en defensa de la propuesta de resolución la ilustre diputada señora Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, president. Bé, de fet aquesta proposta –aniré molt ràpid– de resolució neix després de la compareixença de la presidenta de l'Institut Català de les Dones en aquesta comissió el 17 d'abril, en la qual ens presentava, doncs, el Pla estratègic de polítiques de dones 2012-2015.

Arran, doncs, d'aquesta compareixença i de l'explicació d'aquest pla estratègic, vam detectar i vam considerar que aquest pla no recollia o que s'oblidava temes importants justament dins d'un pla estratègic, com són la conciliació, els usos del temps, la salut, l'ocupació, els espais de poder o l'educació. Molts d'ells els hem vist a les compareixences anteriors.

A banda d'aquest pla, no hi vèiem que es dotés d'uns indicadors per tal de poder avaluar el compliment d'objectius que proposaven. Per això en aquest cas la resolució, molt senzilla, és que, doncs, incorporés aquest pla, i per tant es revisés millorant-lo, incorporant una diagnosi sobre la situació actual de la igualtat a Catalunya. Per tant, uns indicadors de diagnòstic, així com objectius i actuacions específics en matèria de conciliació, de salut, d'ocupació, d'espais de poder i d'educació –d'ocupació i d'educació–, i així mateix incorporar indicadors d'aquests objectius i d'aquestes actuacions per poder-ne fer l'anàlisi i l'avaluació pos-

terior, i per tant poder veure realment la incidència real a la societat d'aquest pla estratègic.

El vicepresident

Gracias, señora Capdevila. Para posicionarse con relación a la propuesta y a la enmienda de modificación que pretende introducir, procede la intervención de la portavoz del Grupo Parlamentario de Convergència i Unió, la señora Cervera.

Violant Cervera i Gòdia

Moltes gràcies, president. Demanar-li a la senyora Capdevila, no sé com ho farem, si accepta o no accepta la... *(Veus de fons.)*

El vicepresident

En cuanto acabe su intervención, pueden hablarlo reservadamente.

Violant Cervera i Gòdia

D'acord. Molt bé, nosaltres havíem presentat una esmena en el punt número 3, però en qualsevol cas el que faríem..., esperarem a veure què passa amb l'esmena del punt número 3, però en el punt número 1 i en el punt número 2 el que farem serà votar en contra per diverses coses.

Primer perquè el pla estratègic el que pretén és ser una eina que defineixi el marc conceptual en què s'han de dissenyar les diferents polítiques del Govern, i tal com va dir la presidenta de l'Institut Català de les Dones en la seva compareixença, com també el que diu el mateix pla, el pla el que pretén és parlar del què..., no tant del què, sinó del com i de com treballar aquestes polítiques que pretenen ser transversals entre tots els departaments de la Generalitat.

La diagnosi de la situació actual és justament la que ens ha permès –i la que ens ha servit– poder elaborar aquest pla estratègic i aquest pla transversal, i per això demanàvem que se'ns acceptés la darrera esmena, perquè el que sí, doncs, que creiem que és oportú fer és que cada any es pogués fer un informe anual que atendria tots els departaments per poder valorar les actuacions i els indicadors d'aquests diferents plans sectorials. Entenem per això que el pla ha de ser un pla transversal i genèric, i seran els diferents plans sectorials els que haurien d'acabar de definir en cada moment i en cada circumstància quins són els plans sectorials més adequats, doncs, això, no?, en cada moment en concret.

A més a més, el que demanàvem és que, vaja, que poguessin retirar aquesta proposta de resolució, entre altres coses perquè aquest pla estratègic ha seguit un procés participatiu molt important. No només és una proposta de l'Institut Català de les Dones, sinó que posteriorment passa per una comissió interdepartamental, posteriorment es presenta a l'entitat municipalista –cosa que anteriorment, doncs, no es presentaven a les entitats municipalistes–, posteriorment es presenta al Consell de Dones, posteriorment passa per un comitè

d'experts; tots aquests diferents estadis fan les aportacions pertinents en aquest pla estratègic. Un cop fetes aquestes aportacions, torna a passar una altra vegada per una comissió interdepartamental que acaba valorant el pla estratègic, i definitivament acaba aprovant-se pel Govern.

Per tant, jo crec que, si és un pla estratègic que ha estat validat per totes les instàncies, li haurien de donar un marge de confiança per poder fer aquest canvi que ens comentava la presidenta de l'Institut Català de les Dones de passar del què al com, a treballar d'una manera diferent entre els diferents departaments de la Generalitat i a ser capaços de poder fer plans sectorials més adaptats al temps i més adaptats, doncs, a les circumstàncies de cada moment.

Doncs per aquest..., vaja, és per tot això que he explicat que nosaltres el que faríem seria votar en contra d'aquesta proposta de resolució i esperar si el Partit Socialista accepta l'esmena del tercer punt.

Moltíssimes gràcies.

El vicepresident

Gracias, señora Cervera. Para posicionarse en relación con la propuesta de resolución, tiene la palabra el portavoz del Grupo Parlamentario de Esquerra Republicana de Catalunya, la ilustre señora Amorós.

Rosa Amorós i Capdevila

El nostre grup parlamentari considera que s'ha de donar un vot de confiança al desenvolupament d'aquest nou pla, que, com va explicar la presidenta de l'Institut Català de les Dones, pren una dimensió estratègica.

És cert que és un pla diferent als anteriors, però el lideratge és de l'ICD, amb la col·laboració de l'equip tècnic que ja va desenvolupar l'anterior pla de polítiques de dones, el sisè.

Tal com va explicar la presidenta, a la seva elaboració hi ha participat el Consell Nacional de Dones de Catalunya; una comissió d'expertes en àmbits de la salut, de l'educació i dels mitjans de comunicació, entre d'altres, i també representants de l'Associació Catalana de Municipis i de la Federació de Municipis de Catalunya. És un pla que ha estat aprovat per la Comissió Interdepartamental per a la Igualtat d'Oportunitats per a les Dones.

De fet, per poder decidir la votació de la proposta amb la major objectivitat possible he tornat a rellegir amb detall aquest nou pla i he pogut refermar que es proposa garantir la perspectiva de gènere en tots els nivells, etapes i àmbits d'actuació del Govern. I la seva metodologia de treball és la transversalitat de gènere, ja que pretén arribar a la igualtat efectiva entre dones i homes i avançar en el camí de l'eradicació de la violència masclista.

Pel que fa als mecanismes de treball transversal, consta de comissions, i per exemple la comissió tècnica de seguiment del pla elaborarà el contingut i la metodologia corresponent. Pel que fa a l'anàlisi, avaluació

i seguiment de mesures, es realitzarà un informe anual amb una bateria d'indicadors de seguiment, on s'identificarà el nivell de compliment i els aspectes a millorar pel que fa a la transversalitat de gènere. A fi d'incorporar aquesta transversalitat a tota l'acció del Govern, els diferents departaments de l'Administració de la Generalitat elaboraran, implementaran i avaluaran programes adreçats a aconseguir la igualtat efectiva de dones i homes. En els plans operatius o sectorials es concretaran les competències i àmbits d'actuació. Aquests programes sectorials diran el què, i el com serà mitjançant la transversalitat de gènere real a les actuacions polítiques.

Aquests programes operatius o sectorials per a la igualtat efectiva de dones i homes han d'incloure l'estructura guia següent: diagnòstic de gènere, objectius estratègics i operatius, pla d'actuacions, departaments responsables, mecanismes de gestió i seguiment, període de vigència i cronologia de fases, indicadors, pressupost i un sistema d'avaluació.

Per tant, després d'aquestes apreciacions valorem que, pel que fa a l'apartat a de la proposta de resolució, quan es demana una diagnosi de la situació actual de la igualtat a Catalunya creiem que no cal incloure-la al pla, ja que es pot demanar l'informe al mateix Institut Català de les Dones, que és qui ha fet la diagnosi prèvia a l'elaboració del pla actual en liderar les polítiques de dones.

A banda, al pla hi ha la proposta de fer un full de ruta per a l'elaboració de la diagnosi inicial de gènere dels departaments mitjançant la recollida de dades desagregades per sexe i la posterior elaboració de conclusions i propostes.

I pel que fa als apartats b i c, com ja hem comentat, al mateix pla ja es concreten els objectius i actuacions i espais de diàleg específics en diferents àmbits com la salut, l'esport, dones rurals, i amb la seva avaluació concreta. Per tant, tot es desenvoluparà en els plans sectorials dins el paràmetre, com comentava el Grup de Convergència i Unió, de la comissió tècnica.

Gràcies.

El vicepresident

Gracias, señora Amorós. Para expresar su posicionamiento, tiene la palabra el portavoz del Grupo Parlamentario del Partido Popular, el ilustre señor Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyor president. Jo, després d'escoltar els arguments de la senyora Amorós, he arribat a la conclusió que Esquerra Republicana està cada cop més a prop del Govern, perquè l'argumentari ha estat el mateix, exactament el mateix, calcat, el que ens ha comentat Convergència i Unió i el d'Esquerra Republicana de Catalunya.

De totes formes, hi ha un aspecte metodològic que ens sembla important. Es comenta, i sobretot la senyora Amorós ens ha dit: «No, això ja es farà, tot l'àmbit de

l'avaluació, ja ho farem, hi hauria una oficina.» Home, només faltaria. Només faltaria perquè, clar, si no al final ens trobarem com amb tants plans que tenim guardats sota un calaix: recordin un pla de la família que tenim de l'any 93 –com que no ha passat temps...– en plena vigència, 2013, vint anys després, plena vigència, any 93. Perfecte.

Però, miri, quan parlem, i quan el Grup Socialista ens parla –jo crec que encertadament– que el pla ha de contenir ja en el pla una primera avaluació i després uns indicadors, no és només per un tema que els professionals han d'avaluar o l'oficina tècnica de la Generalitat ha d'avaluar, sinó és que el ciutadà ha de tenir, per principi de transparència, la capacitat, a l'hora d'accedir al pla, d'accedir també als indicadors del pla. Però és que això no passa aquí, això passa al Regne Unit, això passa a França, això passa a Alemanya, això passa en els països on l'*accountability* és un principi fonamental. És a dir, no és que hi hagi una oficina que moltes vegades els diputats, si ho demanem, amb sort en un mes o dos mesos ens ho faran arribar; és que ha d'estar de forma transparent.

I aprofito ara que parlem de la llei de transparència i que la tractarem, doncs..., que els principis d'*accountability* es facin també en els mateixos plans, i per tant la gent –el ciutadà– tingui accés directe no només al pla sinó al sistema d'indicadors i tingui accés directe a una avaluació de quina és la situació actual.

Per tant, nosaltres, senyor president, donarem suport a la iniciativa.

El vicepresident

Gracias, señor López. Para posicionarse en relación con la propuesta de resolución, tiene la palabra la diputada del Grupo Parlamentario de Iniciativa per Catalunya, la señora Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, president. Bé, queda clar, jo crec, amb les intervencions de la senyora Cervera, però també de la senyora Amorós, que tenim conceptes del que és un procés participatiu força diferents, que el procés participatiu –suposadament procés participatiu– amb què s'ha fet aquest pla estratègic més aviat ha estat un procés participatiu tècnic –no dubto que intens, però cap a fora, d'explicació si de cas d'aquest pla, no pas un procés realment de debat, de deliberació i de participació amb propostes des de la ciutadania en aquest pla estratègic. Però bé, vull dir, és lícit, cadascú té els seus conceptes de participació, cap problema.

La qüestió és què s'està plantejant en aquesta proposta de resolució que ens porta el Partit Socialista a la comissió, i parlem d'un pla estratègic amb una metodologia de treball –és cert, ens ho va explicar la presidenta de l'Institut Català de les Dones– diferent, un planteig metodològic diferent, que nosaltres mateixes com a Iniciativa i Esquerra Unida vam dir: «Li donem un vot de confiança a una nova metodologia», perquè s'està també intentant aplicar a altres llocs i pot ser interessant, però això no treu que tot i aquesta nova me-

todologia hi hagi uns indicadors, que és el que s'està dient en aquesta proposta de resolució, d'objectius i de compliment d'aquests objectius, una diagnosi de quina és la situació a partir de la qual definim, doncs, quines hauran de ser aquestes actuacions i objectius i que, a més, es marquin en alguns aspectes unes certes prioritats. Diferiríem, potser, senyora Capdevila, en si han de ser unes coses o unes altres; no diferiríem que sigui conciliació, salut, ocupació, espais de poder o educació, però segurament, si ens poséssim a analitzar-ho, en podríem trobar alguna més, no?

Però bé, entenc que la intencionalitat d'aquesta proposta de resolució és de dir: hi ha d'haver una mica de marcatge polític, d'ideologia al darrere, que marqui des de l'Institut Català de les Dones, en aquest pla estratègic, als diferents departaments del Govern de la Generalitat quines han de ser les prioritats. I a més, generem un nou mètode de funcionament, una nova metodologia de treball que permet que cada departament, també, doncs, fixi els seus mateixos objectius, però que tinguin un marc genèric mínim a partir d'una diagnosi feta –i que consti, no?, en el mateix pla estratègic– i d'uns indicadors que ens hauran de facilitar l'avaluació. Això és el que estem plantejant –s'està plantejant– en aquesta proposta de resolució.

Evidentment, continuem amb el nostre vot a favor a aquesta proposta i entenc que Govern, i *alter* Govern, o oposició Govern, o com li vulguin dir, o sigui, Esquerra Republicana, també haurien d'entrar en raons i aprovar-la, perquè crec que és bo simplement per a la mateixa Administració i per a l'*accountability*, com en dèiem, no?, de la feina que es fa des de l'Administració.

El vicepresident

Gracias, señora Ribas. Procede para el posicionamiento la intervención de la señora Arrimadas por parte del Grupo Parlamentario de Ciudadanos.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Bien, como ya se ha comentado, el pasado 17 de abril se tuvo en el marco de esta comisión una comparecencia de la presidenta del Instituto Catalán de las Mujeres para presentarnos el Plan estratégico de políticas de mujeres del 2012 al 2015.

Es decir, el 17 de abril del 2013 nos presentaron el plan que se supone que se tiene que implantar desde el año 2012 al 2015. Esto es una forma muy habitual de trabajar en la Administración pública pero, bueno, especialmente en el Gobierno de Cataluña, que los planes tardan tanto que cuando se empiezan a poner en marcha a lo mejor ya tienen de vigencia dos años, ¿no?

En la presentación que se nos hizo, todos los grupos parlamentarios, si recuerdo bien, excepto obviamente el del Gobierno, pues, detectamos que el plan carecía de una serie de elementos que a nuestro entender son absolutamente básicos en cualquier plan estratégico.

En primer lugar, no había una evaluación del plan anterior. La única evaluación que había era una evalua-

ción de ejecución, es decir: «Se han ejecutado el 80 por ciento de las medidas que en el plan anterior se contemplaba que se iban a ejecutar», y dos datos de este tipo, o sea, no había una evaluación real de impacto de cuál había sido el impacto de las medidas que se contemplaban en el plan anterior.

Nosotros pensamos que todo plan estratégico que sucede a un plan anterior debe llevar incorporada una evaluación del plan anterior, pero no solo una evaluación desde el punto de vista de la ejecución, sino también desde el punto de vista, como digo, del impacto o del resultado. Porque los ciudadanos tienen que saber, el plan anterior, el dinero que se gastaron, para qué ha servido. Y si tenemos que seguir en la misma línea o si, viendo los resultados, pues, tenemos que cambiar de dirección.

En segundo lugar, todo plan estratégico tiene que tener una pequeña diagnosis de la realidad. Se supone que hay una realidad que se quiere cambiar o mejorar, y por tanto la persona que contemple ese plan tiene que tener toda la información recogida. A lo mejor no es toda la información estadística disponible, pero sí un resumen lo suficientemente amplio como para que la persona que lo lea se haga una idea de cuál es la situación en Cataluña.

Cuando se hace un plan se tiene que pensar en el lector, y el lector no siempre tiene por qué saber de la realidad. A lo mejor se coge este plan desde un país europeo diferente para tomarlo como referencia, y por tanto ese plan tiene que contener todos los elementos.

Después un plan estratégico tiene que tener unos objetivos, y el plan que se nos presentó realmente tenía objetivos, pero unos objetivos generales, no eran unos objetivos cuantificados. Es decir, «el objetivo de este plan es reducir en un tanto por ciento la brecha salarial», o «llevar a cabo no sé cuántas medidas de inserción»; no tenía objetivos de este tipo. Y nosotros, desde Ciutadans, ya se lo advertimos también a la presidencia de l'Institut Català de les Dones, porque pensamos que es absolutamente necesario que un plan cuente con unos objetivos medibles.

Después, prioridades: de todas las acciones que queremos hacer, cuáles son las prioritarias. Medidas concretas que tampoco están en el plan, recursos que no es que no estén en el plan, sino que es que no están en ningún lado, porque como aquí en Cataluña no tenemos presupuestos ni se sabe cuándo van a venir, pues, no tenemos ninguna información de cuánto se van a gastar en nada, en igualdad tampoco. Y después unos indicadores para evaluar lo que hemos dicho en el plan que vamos a hacer.

Es decir, un plan tiene que tener lo que hemos hecho antes evaluado; segundo, de qué situación partimos, que sería la diagnosis, el objetivo, es decir a dónde queremos llegar; cómo lo vamos a hacer, las medidas que vamos a poner en marcha, y por último cómo vamos a evaluar si eso que vamos a hacer va a tener un impacto positivo o no. Bueno, pues ninguna de estas cosas estaba contemplada en el plan estratégico. A nosotros se nos informó por parte de la presidenta que este era un

plan estratégico, digamos, marco y que en este momento se estaban redactando, pues, una especie de programas más operativos donde se desarrollaban –se supone que se iban a desarrollar–, pues, más concretamente las medidas, etcétera.

En primer lugar, nos gustaría decir que si ya vamos tarde en la presentación del plan estratégico, ¿cuánto tarde vamos en la presentación de los programas? Es decir, un plan estratégico que se supone que se tiene que poner en marcha en el 2012, y estamos a mediados del 2013 haciendo una presentación del plan estratégico y no se sabe cuándo vamos a tener los programas operativos. Hombre, esto no es serio –esto no es serio–, porque es que el 2015, que es la fecha límite del plan, está aquí. ¿Y qué vamos a evaluar, si en estos momentos deberíamos estar haciendo prácticamente ya la evaluación intermedia, a finales del 2013, de este plan?

Pues, así vamos, así vamos en el Gobierno. Como hay otras prioridades, como se habla de otras cosas, pues, no hay tiempo para hacer las cosas que importan.

Por tanto, nosotros vamos a dar apoyo a esta propuesta de resolución, que ya digo que lo que hace es recoger el sentir de la mayoría de los grupos parlamentarios que asistimos el 17 de abril a la comparecencia de la presidenta del Institut Català de les Dones. Y pensamos que a veces no hay que plantearse grandes objetivos, sino plantearse objetivos concretos, medibles, y sobre todo evaluables. Por tanto, pedimos..., vamos a aprobar los tres puntos que tiene esta moción.

Muchas gracias, señor presidente.

El vicepresident

Gracias, señora Arrimadas. Sí, dígame, señora Cervera.

Violant Cervera i Gòdia

No, només un aclariment. Jo crec que he de demanar disculpes, o és que tampoc vostès no s'han llegit l'esmena que nosaltres hem presentat.

Vull dir, nosaltres en cap cas hem dit que no volem presentar..., que creiem que no hi ha d'haver indicadors. L'únic que diem és que aquests indicadors haurien d'estar en el marc d'una comissió..., o sigui, l'esmena diu exactament: «En el marc de la comissió tècnica s'elaborarà un guió amb els indicadors i la informació que cal recollir en l'elaboració d'aquest informe anual.»

Per tant, la pretensió de l'Institut Català de les Dones sí que és fer informes anuals amb els indicadors. I l'únic que es planteja dintre d'aquest Pla estratègic és que pugui ser un pla estratègic molt més genèric i molt més general, on es parli de polítiques transversals, i que les mesures concretes es puguin anar acotant en termes sectorials.

I també voldria aclarir que ja havíem presentat una esmena, justament, en la línia dels indicadors.

El vicepresident

D'acord –d'acord–, moltes gràcies. Bueno, única y exclusivamente, si quiere, con relación a la alusión o a la aclaración que hace, señora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Señora Cervera, hay veces que no estamos de acuerdo en algo, y eso no significa ni que yo me haya leído o no una enmienda o que no la haya escuchado. Esto son tres líneas, y yo me las he leído, evidentemente.

Lo único que nosotros decimos es que estos indicadores que ustedes proponen que se incluyan en el informe anual, nosotros queremos que los indicadores que se van a utilizar en todo el plan estén incluidos también en el propio plan. Y, después, en los informes anuales, lo que nosotros entendemos que sería más correcto es que esos indicadores se vayan cuantificando y poniendo valor. Pero los indicadores que se van a utilizar lo normal es que estén en el plan inicial.

Esa es nuestra propuesta. Ustedes hacen otra, absolutamente válida, y nada, pues accedemos a votarlo. Pero que no es un problema de escuchar ni de leer, es simplemente de un concepto diferente de lo que es un plan o de lo que son los indicadores.

El vicepresident

Gracias, señora Arrimadas. Para posicionarse en relación con la enmienda de modificación, tiene la palabra la portavoz del Grupo Parlamentario Socialista, la señora Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies. Bé, de fet, vista la intervenció de la portaveu del Grup de Convergència i Unió, que s'ha posicionat en contra de votar els punts *a* i *b* –que són l'1 i 2, en tot cas–, però, bé, sí que acceptaríem la seva esmena. En cas que hem dit ni una cosa ni l'altra.

En tot cas, simplement per aclarir-ho, lamentem que no es prestin, justament, a voler revisar-ho per millorar. En aquest cas, aquesta proposta de resolució era amb ànim de millora i de completar una cosa que –jo crec que ho han dit altres ponents–..., justament, una de les coses que esperen els ciutadans de nosaltres és, doncs, que els expliquem estat de situació, diagnòsi, i que els posem indicadors, objectius i actuacions.

Bé, en tot cas, entenem que el que ens va explicar de metodologia la presidenta de l'Institut Català de les Dones era una metodologia molt correcta però molt interna, molt de contrast transversal dintre de la mateixa Generalitat, dels diferents departaments, i nosaltres del que parlem és, justament, d'obrir-ho a la ciutadania, als ciutadans. Per tant, és del que parlem aquí.

I per «procés participatiu» nosaltres no considerem només informar, sinó que un procés participatiu obert és escoltar, recollir propostes i incorporar-les, eh?, no només és informar. Informar el Consell de les Dones, doncs, molt bé, està molt bé, però no és només..., i al

que ens referim justament aquí, i donar comptes, com és el que correspon.

Per tant, això, acceptaríem la seva esmena.

El vicepresident

Bien, gracias, señora Capdevila. Eso significa, y entiendo –corríjanme si me equivoco–, que votaremos, en relación con la propuesta de resolución de Convergència i Unió, el apartado *a*, *b*, y el *c* queda sustituido por el texto que introduce el Grupo Parlamentario Socialista. ¿Es así, señora Cervera?

Violant Cervera i Gòdia

La propuesta es del Partido Socialista.

El vicepresident

¡Ay!, perdón, me he confundido. Sí, al revés. Perdón –perdón. Pero lo que quiero decir es que básicamente la propuesta de resolución quedaría redactada con el apartado *a*, *b* y el punto 3, que es la modificación que introduce Convergència. ¿Es así?

Violant Cervera i Gòdia

Dues votacions, eh?: *a* i *b*, una, i la *c*, l'altra.

El vicepresident

Efectivamente. ¿Ha quedado claro? (*Pausa.*) A mí sobre todo, que la había liado. Pues procedemos a la votación.

Votamos, en primer lugar, la propuesta de resolución en lo que afecta a los apartados *a* y *b*.

¿Votos a favor?

¿Votos en contra?

¿Abstenciones?

Queda rechazada por 9 votos a favor y 11 en contra.

Pasamos a votar la enmienda de modificación que introduce el Grupo de Convergència.

¿Votos a favor?

Queda aprobada por unanimidad.

Pasamos, a continuación, a la última propuesta de resolución del orden del día.

Proposta de resolució

sobre una nova redacció de la proposta de decret de regulació del Consell Nacional de les Dones de Catalunya (tram. 250-00389/10)

Concretamente, Propuesta de resolución sobre una nueva redacción de la propuesta del decreto de regulación del Consell Nacional de les Dones de Catalunya, propuesta por el Grupo Parlamentario Socialista. Tiene la palabra, por tanto, su portavoz, la ilustre señora Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies. Bé, aquesta també és una proposta de resolució, una iniciativa, del Grup Parlamentari Socialista, que després d'escoltada, en aquest cas, també la presidenta de l'Institut Català de les Dones, després de preguntar-li sobre aquesta proposta de decret de regulació del Consell Nacional de les Dones, i també d'haver escoltat diferents associacions de dones de Catalunya, vam plantejar de fer aquesta proposta, atès que aquestes modificacions no recollien, doncs, totes les inquietuds de les diferents assemblees territorials i de tot el territori.

I per tant, com que ens van fer arribar aquesta inquietud i aquesta no-adequació, no-acord ple amb la proposta de decret, vam plantejar aquesta proposta de resolució, en la qual plantejem, en primer terme, retirar la proposta de decret del Consell Nacional de les Dones de Catalunya, fet que ens consta que de fet ha estat retirat, o com a mínim està en *standby*. En tot cas, després ens ho confirmaran.

I segon, dintre d'aquesta retirada, plantejar una nova redacció del decret, tot escoltant –i per tant, fent el que nosaltres considerem un procés de participació– i recollint les aportacions al text plantejat de diferents entitats de dones de Catalunya, en aquest cas ampliant la representació del Consell en les diferents associacions territorials, que són les que en aquest grup parlamentari ens traslladen la seva inquietud i preocupació pel que fet que no quedessin recollides en aquella proposta de decret plantejat per la presidenta en el Consell.

El vicepresident

Gracias, señora Capdevila. Como promoviente de la enmienda de modificación a la propuesta que estamos debatiendo, tiene la palabra la portavoz del Grupo Parlamentario de Esquerra Republicana de Catalunya, la señora Amorós.

Rosa Amorós i Capdevila

Podríem estar en part d'acord amb el Grup Parlamentari Socialista sobre la creença que el nou decret del Consell Nacional de les Dones de Catalunya no recull algunes de les peticions de les diferents entitats de dones del país, ahora que restringeix la participació en els seus òrgans de les diferents associacions territorials de dones que hi ha a Catalunya.

De fet, el nostre grup parlamentari a la darrera compareixença de la presidenta de l'ICD ja vàrem manifestar que érem coneixedores del malestar de les diferents entitats i associacions de dones per l'aprovació d'aquesta nova norma, perquè, entre altres motius, consideraven que no havien pogut intervenir en el redactat i veien els seus drets de participació minvats considerablement.

Fins i tot, en aquest setè Pla estratègic de polítiques de dones es manifesta de manera continuada la necessitat explícita del treball consensuat i compartit, com també la necessitat expressa de valorar les aportacions de les dones al llarg de la història pel que fa a la cons-

trucció, manteniment i transformació de la societat. Explica que s'ha de garantir la presència i la veu de les dones en aquest model de construcció d'una societat més equitativa i justa, i on es posin en valor les habilitats i capacitats personals.

També, en aquest setè pla, s'identifica com a requisit bàsic, a banda del compromís polític, que per poder fer un desplegament efectiu de la transversalitat de gènere cal la participació de les dones, i la considera, alhora, un factor clau, que ajudarà a superar estereotips sexistes que encara perduren a la nostra societat.

Després de tot l'expressat anteriorment, queda ben palesa la importància d'apoderar les dones, i considerem que el Consell Nacional de les Dones de Catalunya és una eina imprescindible per a aquesta ocasió.

Dit això, i sabent la necessitat i demanda de diàleg per part de les diferents associacions, entitats i grups de dones pel que fa a l'elaboració de l'articulat del nou decret del Consell Nacional de les Dones de Catalunya, ens consta que arran d'aquestes peticions s'han anat fent passos per arribar a acords amb la direcció de l'ICD.

Tenim coneixement que en aquests moments hi ha un grup de treball format per unes vint dones, representants de diferents entitats del Consell Nacional de les Dones de Catalunya, que està treballant en les valoracions o modificacions pertinents del decret, i si ho tinc ben entès el dia 24 de juny es trobaran amb l'ICD per presentar les esmenes corresponents.

Per aquest motiu, pel que fa al punt 1 hi votarem en contra, ja que són les associacions de dones les que en aquests moments estan consensuant acords amb la direcció de l'ICD, i creiem que en aquest precís moment nosaltres no hi hem d'interferir; són elles les que han de tenir aquest apoderament. Per tant, no demanarem la retirada d'aquest decret.

I, per altra..., creiem que amb la nostra esmena de modificació del punt 2 encara enfortim més el redactat de la proposta del PSC, ja que afegim que, a banda d'escoltar i recollir les aportacions al text del decret per part de les entitats de dones, també demanem que es tinguin en compte i es realitzin de manera consensuada amb aquestes entitats les possibles modificacions de l'articulat.

Gràcies.

El vicepresident

Gracias, señora Amorós. Para posicionarse tiene la palabra el diputado del Partido Popular, el señor Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyor president. Coneixedors, com han comentat les diputades que m'han precedit en l'ús de la paraula, del malestar que hi ha entre les entitats perquè un òrgan que hauria de ser de participació no ha comptat amb la participació, amb aquestes contradiccions que tenim, no? Un òrgan que és de participació

no ha comptat amb la participació de les entitats de defensa de la igualtat.

Nosaltres considerem que és important, doncs, que el procés no comenci de nou, perquè retirar un decret no vol dir començar de nou sinó que vol dir esmenar aquells aspectes, sobretot en l'àmbit de la participació, que estan més coixos. I per un concepte fonamental: no només és el concepte que el decret ha estat mal formulat des d'un principi, sinó perquè cada cop més en l'apoderament que comentava la diputada d'Esquerra Republicana, en el concepte d'una democràcia més participativa..., la democràcia més participativa no vol dir anar en contra de la democràcia representativa, sinó buscar fórmules on les mateixes entitats, la mateixa societat civil, estigui apoderada, i els consells de participació són una bona fórmula –una bona fórmula–, una bona eina, que s'ha d'aplicar.

I, per tant, hem de canviar algunes formulacions on el Govern semblava que tenia, doncs, una certa preeminència, i donar més poder també a les entitats. Degudament acreditades, per descomptat; més democràcia no vol dir més assemblearisme, seria un error per a la nostra democràcia, però sí que hauria de ser en aquest sentit on hauríem de donar més poder a aquestes entitats. I, per tant, en aquest cas en aquest decret la redacció no ha seguit, diguem-ne, el procés exemplar que hauria d'haver estat, i per tant nosaltres estem d'acord amb la filosofia i amb la proposta de la proposta de resolució presentada pel Grup Parlamentari Socialista.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident

Gracias, señor López. A continuación procede la intervención de la señora Marta Ribas, en nombre del Grupo Parlamentario de Iniciativa per Catalunya Verds.

Marta Ribas Frías

Gràcies, president. Doncs, farem suport, evidentment, a aquesta proposta de resolució, per un tema de forma, de fons –o de contingut– i de coherència.

De forma: de com es va fer aquest decret; ara hi feia referència també el senyor Rafa López. Un decret que es va fer sense comptar amb la mateixa participació de les dones i de les entitats representades en el Consell Nacional de les Dones ja neix viciat, evidentment, no? Neix de cop, apareix sense haver-ho ni tan sols comunicat a les entitats del Consell Nacional –a l'entorn del 8 de març, a més, no?– i ens ho trobem totes ple-gades de sobte, i realment amb una gran sorpresa: que ni tan sols s'hagués convocat la permanent del Consell Nacional de les Dones per explicar-ho prèviament al fet que fos publicat.

De contingut, de fons, perquè el que planteja aquest decret és anar en contra del que per nosaltres entenem que és un Consell Nacional de les Dones –igual que els consells locals de dones, que són òrgans de representació de la diversitat de l'associacionisme de dones que existeix, i especialment en el Consell Nacional de

les Dones–, de la diversitat no només temàtica, sinó territorial, de l'associacionisme de dones que hi ha a Catalunya. Perquè creiem que aquest decret va en contra del paper participatiu i consultiu d'aquesta societat civil en els mateixos òrgans d'aquest Consell Nacional, perquè creiem que va en contra de la creació d'espais relacionals, i, per tant, també d'espais d'apoderament d'aquestes dones, i de sentir-se actives en la participació en les polítiques públiques, que és un dels objectius que per nosaltres ha de tenir un Consell Nacional de les Dones.

Les modificacions que es fan, per molt que es puguin prendre com a modificacions tècniques, van a atacar, precisament, aquests objectius del Consell Nacional de les Dones.

I, els deia, un tercer motiu per fer suport a aquesta proposta de resolució: per coherència. Aquest grup parlamentari crec que va ser l'únic que va presentar dins del termini legal d'al·legacions a aquest decret una al·legació, que demanava, precisament, la retirada d'aquest decret, en el mes de març.

I per cert, senyora Amorós: les entitats, precisament, també demanaven la retirada d'aquest decret, i perquè les entitats anaven a presentar també al·legacions que demanaven la retirada d'aquest decret és pel que es va fer marxa enrere, i ara s'està negociant amb les entitats –dins d'un altre termini una mica més ampli– com quedarà o no quedarà aquest decret. Però són les entitats les que demanaven primer de tot que es retirés aquest decret.

Per tant, crec que té una coherència demanar la retirada d'aquesta proposta. I negociar-ho, ara sí, sense les presses ni els «prèssings» que hi ha actualment de terminis, amb les entitats, com ha de ser una modificació que potser sí que és necessària per actualitzar el Consell Nacional de les Dones a la realitat actual, però per actualitzar-lo i fer-lo encara més participatiu, més obert, més representatiu de la diversitat i amb més poderament de la participació de les dones.

El vicepresident

Gracias, señora Ribas. Para expresar su posicionamiento, es el turno de la señora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Bueno, poco que añadir: el Consell de les Dones de Catalunya es una entidad de representación, es un *consell* de participación que es muy necesario en todos los ámbitos, y lo que se debe potenciar es que estos *consells*, pues, realmente sean ágiles, permitan una participación ágil por todas las entidades, y que su funcionamiento, pues, sea adecuado.

Por tanto, nosotros no estamos en contra de una mejora del decreto del Consell de les Dones, pero evidentemente no podemos apoyar una reforma que lo único que hace es limitar, precisamente, la participación de las entidades, y así nos lo han hecho llegar muchas de las entidades que participan en este *consell*.

Por tanto, daremos apoyo a esta moción. Quizás no sea necesario retirar esta propuesta de decreto, quizás sería suficiente para nosotros una modificación que contemplara en este sentido; por tanto, nos abstendremos en el primer punto, que dice simplemente «retirar». Porque ya pongo de manifiesto que si dentro de este decreto, pues, cabe una subsanación de la limitación de la participación, pues, para nosotros ya sería válido.

Y en el punto 2, pues, votaremos a favor.

Muchas gracias, señor presidente.

El vicepresidente

Gracias, señora Arrimadas. Procede la intervención, para posicionarse, de la portavoz del Grupo Parlamentario de Convergència i Unió, la señora Violant Cervera.

Violant Cervera i Gòdia

Moltes gràcies, president. Per posicionar-nos sobre aquesta proposta de resolució del Partit dels Socialistes en què demanen, doncs, que retirem el decret del Consell Nacional de les Dones.

És veritat que quan aquest decret, doncs, es va publicar hi havia un cert malestar, perquè hi havia associacions de dones que no estaven d'acord amb el seu redactat, però vull recordar que els decrets quan es publiquen, doncs, queda obert un termini d'esmenes. Aquest termini d'esmenes, doncs, acaba el dia 25, i per això durant tot aquest temps..., no es va retirar el decret perquè durant tot aquest temps el que s'està fent des de l'Institut Català de les Dones, doncs, és establir taules de treball amb les diferents associacions per poder modificar justament aquest decret. I per tant encara estem en la via del treball d'aquesta modificació de la primera proposta de decret; està exactament en exposició pública.

Per tant, nosaltres votaríem en contra, doncs, d'aquests dos punts de les propostes de resolució, perquè entenem que en aquests moments està en període d'exposició pública, perquè sabem que s'han organitzat diferents grups de treball amb les entitats de dones per treballar aquest decret. A nosaltres ens consta, doncs, que les entitats estan satisfetes amb la redacció; també ens consta, doncs, que hem de fer aportacions a l'Institut Català de les Dones per poder millorar aquest decret, i per tant donaríem un vot de confiança a veure com acaben aquests treballs de redacció.

Moltíssimes gràcies.

El vicepresidente

Gracias, señora Cervera. Para posicionarse en relación con la enmienda de modificación, tiene la palabra la señora Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies. Bé, de fet en proposàvem la retirada, justament, perquè el que estàvem plantejant és de-

manar el treball per consensuar la proposta de decret abans de la seva aprovació. I per tant, si em diuen que ja ho estan treballant, fantàstic. Tot i així, justament, el que plantejava és això, que hi hagués el temps suficient per pactar-ho i acordar-ho amb les entitats.

En tot cas, amb aquesta esmena el que ens fa Esquerra Republicana és evidenciar, en aquest cas, doncs, l'acord, el pacte que tenen de govern Convergència i Esquerra, perquè, de fet, el que diu aquesta esmena és el que diu el Pla de govern de Convergència i Unió, presentat ahir pel senyor Mas. Per tant, bé, en tot cas entenem que Esquerra Republicana el que fa és la feina també de Convergència. Per tant, d'oposició ben poca, i en tot cas, eh?, Govern i suport al Govern.

Acceptem aquesta esmena, amb l'ànim que justament, això, que el que es faci és escoltar les entitats i prendre en consideració les seves aportacions, i sobretot no obviar, doncs, la representació territorial, que també és important, donada la complexitat i l'extensió de Catalunya.

Moltes gràcies.

El vicepresidente

Gracias, señora Capdevila. Procedemos, a continuación, a la votación de la propuesta de resolución. Será separada: en primer lugar, la propuesta en los términos en que viene redactada por el Grupo Parlamentario del Partido Socialista, y a continuación, la modificación aceptada del Grupo Parlamentario de Esquerra Republicana de Catalunya.

Votos a favor del punto 1.

¿En contra?

¿Abstenciones?

Por tanto, queda rechazado por 11 votos en contra, 6 a favor y 1 abstención.

Procedemos a votar el punto 2.

¿Votos a favor?

Veo que hay unanimidad.

Y por último, en relación con la enmienda de modificación.

¿Votos a favor...? (*Veus de fons.*) ¡Ay!, perdón –perdón–, disculpen por mi torpeza.

Bueno, pues, a partir de aquí entonces ya pasamos a los dos últimos puntos del orden del día, que vendrá la presidenta a sustituirme en el cometido.

Gracias.

(*Pausa.*)

La presidenta

Bé, seguim, doncs, amb els dos darrers punts de l'ordre del dia d'avui, que són dues sol·licituds de compa-

Sol·licitud de compareixença

de Miguel Ángel Aguilar, fiscal interlocutor en delictes d'odi i discriminació de la Fiscalia Superior de Catalunya, perquè informi sobre la tasca de la Fiscalia contra l'homofòbia i els delictes vinculats a l'orientació sexual (tram. 356-00230/10)

La primera sol·licitud de compareixença és del senyor Miguel Ángel Aguilar, fiscal interlocutor en delictes d'odi i discriminació de la Fiscalia Superior de Catalunya.

Ha estat sol·licitada, de fet, crec, per tots els grups del Parlament. Per tant, podem donar-la per aprovada per assentiment.

Sol·licitud de compareixença

d'una representació de la Xarxa de Migració, Gènere i Desenvolupament perquè informi sobre l'agenda política de la Xarxa (tram. 356-00245/10)

I l'última sol·licitud de compareixença, d'una representació de la Xarxa de Migració, Gènere i Desenvolupament, davant de la Comissió d'Igualtat de les Persones, que ha estat sol·licitada pel Grup d'Iniciativa.

Requerim votació o podem donar-ho per aprovat per assentiment? *(Pausa.)* Molt bé.

(El punt vuitè de l'ordre del dia és aprovat per assentiment.)

Doncs, donem per tancada aquesta sessió.

La sessió s'aixeca a les vuit del vespre i dos minuts.